

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr. 330/A

Dosar nr.35/2015

Ședința publică din data de 11 decembrie 2018

Pe rol se află soluționarea cauzei penale având ca obiect apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea și de intimații inculpați A., B. și C. împotriva sentinței penale nr. 106/P.I. din 16.11.2016 a Curții de Apel Oradea – Secția penală și pentru cauze cu minori.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 noiembrie 2018, la care a participat, din partea Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, doamna procuror D..

Susținerile părților și ale reprezentantului Ministerului Public au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 27 noiembrie 2018, parte integrantă din prezenta, iar Înalta Curte a stabilit termen pentru pronunțare la data de 11 decembrie 2018, când a decis următoarele:

Î N A L T A C U R T E :

Prin sentința penală nr. 106 din 16 noiembrie 2016, Curtea de Apel Oradea a dispus următoarele:

În baza art. 386 C.proc.pen. a schimbat încadrarea juridică dată faptelor inculpaților C. și B. prin rechizitoriu, după cum urmează:

În ceea ce-l privește pe inculpatul B., din infracțiunea de dare de mită în formă continuată (5 acte materiale), prevăzută de art. 290 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen. (relația cu inculpatul C.), în infracțiunile de:

- dare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 290 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen. (2 acte materiale);
- cumpărare de influență, prevăzută de art. 292 alin. 1 C.pen. cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 35 alin. 1 C.pen. (3 acte materiale).

În ceea ce-l privește pe inculpatul C. din infracțiunea de luare de mită în formă continuată (5 acte materiale), prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen., în infracțiunile de:

- luare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen. (2 acte materiale);
- trafic de influență prevăzută de art. 291 C.pen. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.pen. (3 acte materiale).

1. În baza art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen., a fost achitat inculpatul B. pentru infracțiunea de dare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 290 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen. (2 acte materiale).

În baza art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen., a fost achitat inculpatul B. pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. b din Legea nr. 656/2002.

În baza art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen., a fost achitat inculpatul B. pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită prevăzută de art. 290 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 (relația cu inculpatul A.).

În baza art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen., a fost achitat inculpatul B. pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. b din Legea nr. 656/2002.

În baza art. 292 alin. 1 C.pen. cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 alin. 1 C.pen., a fost condamnat inculpatul B. la o pedeapsă de 2 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență (3 acte materiale).

În temeiul art. 67 C.pen., s-a interzis inculpatului exercițiul dreptului prevăzut la art. 66 alin. 1 lit. g C.pen. (cu referire la calitatea de administrator într-o societate comercială) cu titlu de pedeapsă complementară pe o perioadă de 2 ani, calculată potrivit art. 68 C.pen.

În temeiul art. 65 C.pen., s-a interzis inculpatului exercițiul aceluiași drept cu titlu de pedeapsă accesorie.

În baza art. 91 C.pen., s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și s-a stabilit un termen de supraveghere de 4 ani, conform dispozițiilor art. 92 C.pen.

În baza art. 93 alin. 1 C.pen., a fost obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Satu Mare, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 2 lit. b C.pen., s-a impus condamnatului să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art. 93 alin. 3 C.pen., s-a impus condamnatului, pe parcursul termenului de supraveghere, obligația de a presta muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul Primăriei Municipiului Satu Mare – Serviciul Public

Administrația Domeniului Public sau în cadrul Serviciului Public de Asistență Socială Satu Mare pe o perioadă de 60 de zile lucrătoare.

În temeiul art. 404 alin. 2 C.proc.pen. și art. 91 alin. 4 C.pen., s-a atras atenția inculpatului asupra consecințelor nerespectării măsurilor de supraveghere și ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere.

2. În baza art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen., a fost achitat inculpatul C. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen. (2 acte materiale).

În baza art. 291 C.pen. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.pen. a fost condamnat inculpatul C. la o pedeapsă de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență (3 acte materiale).

În temeiul art. 67 C.pen., s-a interzis inculpatului exercițiul dreptului prevăzut la art. 66 alin. 1 lit. g C.pen. (cu referire la o funcție de conducere în structurile Poliției Române) cu titlu de pedeapsă complementară pe o perioadă de 3 ani, calculată potrivit art. 68 C.pen.

În temeiul art. 65 C.pen., s-a interzis inculpatului exercițiul aceluiași drept cu titlu de pedeapsă accesorie.

În baza art. 91 C.pen., s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și s-a stabilit un termen de supraveghere de 4 ani, conform dispozițiilor art. 92 C.pen.

În baza art. 93 alin. 1 C.pen., a fost obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Satu Mare, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 2 lit. b C.pen., s-a impus condamnatului să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art. 93 alin. 3 C.pen., s-a impus condamnatului, pe parcursul termenului de supraveghere, obligația de a presta muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul Primăriei Municipiului Satu Mare – Serviciul Public Administrația Domeniului Public sau în cadrul Serviciului Public de Asistență Socială Satu Mare pe o perioadă de 60 de zile lucrătoare.

În temeiul art. 404 alin. 2 C.proc.pen. și art. 91 alin. 4 C.pen. s-a atras atenția inculpatului asupra consecințelor nerespectării măsurilor de supraveghere și ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere.

3. În baza art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen., a fost achitat inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 și art. 7 lit. c din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 269 alin. 1 C.pen. a fost condamnat inculpatul A. la o pedeapsă de 3 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de favorizarea făptuitorului.

În temeiul art. 67 C.pen., s-a interzis inculpatului exercițiul dreptului prevăzut la art. 66 alin. 1 lit. g C.pen. (cu referire la calitatea de lucrător de poliție în structurile Poliției Române) cu titlu de pedeapsă complementară pe o perioadă de 3 ani, calculată potrivit art. 68 C.pen.

În temeiul art. 65 C.pen., s-a interzis inculpatului exercițiul aceluiași drept cu titlu de pedeapsă accesorie.

În baza art. 91 C.pen., s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și s-a stabilit un termen de supraveghere de 4 ani, conform dispozițiilor art. 92 C.pen.

În baza art. 93 alin. 1 C.pen., a fost obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Satu Mare, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 2 lit. b C.pen., s-a impus condamnatului să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art. 93 alin. 3 C.pen., s-a impus condamnatului, pe parcursul termenului de supraveghere, obligația de a presta muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul Primăriei Municipiului Satu Mare – Serviciul Public Administrația Domeniului Public sau în cadrul Serviciului Public de Asistență Socială Satu Mare pe o perioadă de 60 de zile lucrătoare.

În temeiul art. 404 alin. 2 C.proc.pen. și art. 91 alin. 4 C.pen., s-a atras atenția inculpatului asupra consecințelor nerespectării măsurilor de supraveghere și ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere.

În baza art. 404 C.proc.pen. rap. la art. 72 C.pen., s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului A. durata reținerii de 24 de ore din data de 22.06.2015.

În baza art. 404 alin. 4 lit. c C.proc.pen., s-a ridicat măsura sechestrului asigurător luată prin ordonanța din 09 iulie 2015 și procesul-verbal de sechestr din 15 iulie 2015, asupra autoturismului AUDI A6 număr de identificare ..., aparținând inculpatului C., până la concurența sumei de 17.405 lei.

În baza art. 404 alin. 4 lit. c C.proc.pen., s-a ridicat măsura sechestrului asigurător luată prin ordonanța din 09 iulie 2015 și procesul-verbal de sechestrul din 15 iulie 2015, asupra autoturismului Ford Focus, număr de identificare, număr de înmatriculare, aparținând inculpatului A., până la concurența sumei de 5883 lei.

În baza art. 404 alin. 4 lit. c C.proc.pen. rap. la art. 20 din Legea nr. 78/2000, s-a luat măsura sechestrului asigurător asupra acumulatorului marca Bosch și asupra celor patru anvelope marca Riken Snowtime T5 FB A00X montate pe autoturismul marca Ford Ka număr de identificare, an de fabricație 2003, aparținând inculpatului C..

În baza art. 291 alin. 2 C.pen., s-a confiscat de la inculpatul C. acumulatorul marca Bosch și patru anvelope marca Riken Snowtime T5 FB A00X montate pe autoturismul marca Ford Ka număr de identificare

În baza art. 274 alin. 1 și 2 C.proc.pen., s-a dispus obligarea fiecărui inculpat la plata a câte 2.000 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a pronunța această hotărâre, prin coroborarea tuturor probelor administrate atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul cercetării judecătorești, instanța a reținut următoarea stare de fapt:

În perioada iunie 2013-iulie 2014 (perioada desfășurării activității infracționale reținută în rechizitoriu) inculpatul C. a deținut funcția de adjunct al șefului Inspectoratului de Poliție Județean (conform fișei postului nr. 419/01.03.2013), având gradul profesional de chestor de poliție (conform Decretului prezidențial nr. 891/29.11.2011, publicat în Monitorul Oficial nr. 850 din 30.11.2011).

În calitate de adjunct al I.P.J. (potrivit fișei postului), inculpatul C. a avut în coordonare, începând cu data numirii (01.03.2013), Serviciul de Investigare a Fraudelor (redenumit Serviciul de Investigare a Criminalității Economice) avându-l ca șef pe numitul E..

În aceeași perioadă de timp, inculpatul A. a fost ofițer de poliție în cadrul I.P.J., desfășurându-și activitatea în cadrul Serviciul de Investigare a Fraudelor condus de numitul E..

Totodată, inculpatul B. a fost administrator unic al S.C. F. S.R.L., parte a grupului de firme G., controlat de inculpatul B., respectiv de tatăl acestuia. Soția inculpatului B., H. a deținut în același interval de timp funcția de administrator al S.C. I. S.R.L.

Între inculpații C. și B. s-a dezvoltat de circa 10 ani o relație de amiciție (asumată de ambii inculpați în declarațiile date, relație rezultată fără tăgadă și din cuprinsul discuțiilor și convorbirilor purtate de aceștia, interceptate în mod autorizat și aflate la dosarul cauzei), concretizată în întâlniri și participări la activități sportive comune (aproximativ săptămânale).

O relație similară de amiciție a avut-o inculpatul B. și cu E., șeful de atunci al Serviciului de Investigare a Fraudelor, relație devenită de notorietate chiar printre subordonații săi.

Începând cu anul 2012, în legătură cu activitățile derulate de societățile administrate de inculpatul B., de tatăl acestuia (J.) și de soția inculpatului B.

(H.), au fost înregistrate mai multe dosare penale la unitățile de parchet de pe raza jud. Satu Mare, cercetările fiind instrumentate chiar de Serviciul de Investigare a Fraudelor coordonat (din 01.03.2013) de inculpatul C. și condus de numitul E.. Astfel:

- la data de 12.03.2012 a fost înregistrat dosarul nr.P/2012 la Parchetul de pe lângă Judecătoria Satu Mare, având ca obiect săvârșirea infracțiunii prev. de art. 57 alin. 2 din Legeanr. 85/2013 de către administratorul S.C. K. S.R.L., numitul J.. Dosarul a fost instrumentat de către numitul E., șeful S.I.F. – I.P.J., care la data de 24.04.2013, a formulat un referat cu propunere de nu se începe urmărirea penală în cauză, propunere însușită apoi de procurorul de caz;

- în cursul anului 2013 (în baza unei sesizări a gărzii financiare din 27.02.2013) a fost înregistrat dosarul nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare, având ca obiect săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală. Dosarul a fost repartizat ofițerului de poliție L. din cadrul IPJ – S.I.C.E., care prin ordonanța din 11.11.2014 (fila 262 vol. 2 dosar urmărire penală), ulterior epuizării activității infracționale din prezenta cauză, a dispus extinderea urmăririi penale și față de suspectul B., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală;

- în august 2013 a fost înregistrat dosarul nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare, după ce la data de 14.08.2013, procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare s-a sesizat din oficiu, în baza unei note de informare întocmite de S.R.I., cu privire la numiții H., administrator al S.C. I. S.R.L. și B., administrator al S.C. F. S.R.L., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală, reținându-se în sinteză, faptul că I. S.R.L. ar fi înregistrat în contabilitate în perioada 2009-2012 mai multe facturi aferente unor achiziții de la S.C. F. S.R.L. în cuantum de circa 704.000 lei, însă în realitate, aceste operațiuni nu s-au realizat.

Profitând de relațiile de amicitie dezvoltate, inculpatul B. a apelat la serviciile inculpatului C. și ale numitului E., pentru ca aceștia, prin prisma funcțiilor deținute (coordonator, respectiv șef al SIF – IPJ) să își folosească influența și autoritatea asupra inculpatului A., lucrătorul de poliție desemnat să instrumenteze dosarul nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare, pentru efectuarea unor cercetări penale favorabile, superficiale, care să conducă în final la exonerarea sa și a soției sale de răspundere penală.

La rândul său, inculpatul A., dând curs influențelor exercitate asupra sa de către inculpatul C. și numitul E., având în instrumentare dosarul nr.P/2013, a efectuat ancheta de o manieră care a compromis aflarea adevărului în cauză, ajutându-l astfel pe inculpatul B. și soția sa să fie exonați de răspundere penală.

În concret, dosarul nr.P/2013 a fost repartizat la data de 23.08.2013 inculpatului A. de către șeful S.I.C.E. - I.P.J., E., care, în aceeași zi, l-a contactat telefonic pe inculpatul B. pentru a se întâlni în sediul I.P.J. (discuția din 23.08.2013 ora 09:22:09 dintre cei doi, aceasta fiind inițiată de E.), la scurt timp acesta prezentându-se (mesajul trimis de pe telefonul mobil de inculpatul B. numitului N., la aceeași dată la ora 10:22:11).

După ce i-a repartizat dosarul, E. l-a atenționat pe inculpatul A. să aibă „grijă” de modalitatea în care va efectua cercetările în acel dosar, deoarece persoana care face obiectul sesizării este o cunoștință a „șefului”, referindu-se la inculpatul C..

Inculpatul A. însuși a expus acest aspect în cursul urmăririi penale (declarația din 22.06.2015), arătând că știa de relația de amiciție dintre B. și C.. Potrivit acestuia, după un anumit interval de timp (toamna 2013-iarna 2014, inculpatul nefiind constant în indicarea perioadei) de la repartizarea dosarului, a fost chemat de E. în biroul său, fiind întrebat de stadiul cercetărilor în dosarul nr.P/2013, inculpatul spunându-i că nu a făcut nimic în dosar. Cu aceeași ocazie, E. i-a spus că B. dorește să poarte o discuție cu el legată de respectivul dosar, inculpatul A. arătând că acest lucru nu l-a mirat.

Potrivit aceluiași inculpat A., după un anumit interval de timp de la această discuție, B. s-a prezentat la sediul I.P.J., inculpatul A. comunicându-i documentele pe care trebuia să le prezinte.

Instanța a reținut că deși B. ar fi trebuit să fie făptuitor alături de soția sa în raport de starea de fapt descrisă în procesul verbal de sesizare din oficiu și cu toate că de la data de 01.02.2014 când intraseră în vigoare dispozițiile noului Cod de procedură penală, inculpatul A. avea obligația de a dispune începerea urmăririi penale în rem înaintea efectuării oricărui act de procedură, încălcând flagrant normele procesual penale (art. 305, art. 307, art. 108 și art. 10 alin. 3 C.proc.pen. fiind numai câteva din acestea) a omis să procedeze în acest sens.

I-a adus în schimb la cunoștință lui B., în afara cadrului procesual, elemente importante ale acuzațiilor, respectiv conținutul procesului verbal de sesizare din oficiu.

Instanța a reținut că atât B. cât și A. au recunoscut în declarațiile date acest lucru, A. nemaiputând preciza dacă i-a lecturat lui B. procesul-verbal de sesizare din oficiu ori dacă i-a prezentat doar starea de fapt și dacă el sau B. a fost cel care a notat, inculpatul B. arătând în fața instanței că el a fost cel care a notat respectivele aspecte.

S-a reținut că declarațiile celor doi se coroborează cu înscrisul olograf identificat și ridicat cu ocazia percheziției domiciliare efectuate la S.C. F. S.R.L. în dosarul penal cu nr.D/P/2013 instrumentat de D.I.I.C.O.T.- Biroul Teritorial Satu Mare (fila 339 vol. 4 urmărire penală), înscris care potrivit declarațiilor inculpatului B. îi aparține.

În cuprinsul acestuia, inculpatul B. și-a notat datele esențiale ale acuzației, regăsite în aceeași ordine a expunerii și în procesul verbal de sesizare din oficiu din data de 14.08.2013 întocmit de procuror O. (vol. 6, fila 49 dosar urmărire penală), proces verbal care a stat la baza formării dosarului nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare.

Din simpla lecturare a celor două înscrisuri, Curtea a reținut că însemnările inculpatului B. redau practic mențiunile esențiale din respectivul proces verbal.

După această întâlnire, inculpatul B. i-a cerut sprijinul și inculpatului C. pentru a se asigura de rezultatul favorabil al anchetei în dosarul nr.P/2013 al

Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare, discutând cu acesta despre documentele pe care le va depune în dosar, documente solicitate anterior de inculpatul A..

În acest scop, la data de 20.02.2014, cei doi s-au întâlnit în biroul S.C. I. S.R.L., de pe str. (aparținând soției inculpatului B.), ocazie cu care au purtat discuții legate de probele pe care inculpatul B. urmează să le prezinte ofițerului de poliție care instrumenta dosarul nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare.

În cadrul aceleiași întâlniri, inculpatul C. i-a promis inculpatului B. că va discuta cu inculpatul A., asigurându-l de o soluție favorabilă în dosar.

Curtea a reținut ca relevante în acest sens anumite pasaje din discuția dintre cei doi, interceptată autorizat în mediul ambiental în baza autorizației nr.S/2014 a Tribunalului Satu Mare, pe care le-a redat pe larg în cuprinsul sentinței.

În schimbul acestor servicii și a intervenției pe lângă A., inculpatul C. i-a pretins (în cadrul aceleiași discuții) să suporte atât contravaloarea unui autoturism second hand marca Ford Ka, ce urma să fie achiziționat din străinătate, cât și cheltuielile ocazionate de aducerea autoturismului în țară, cheltuieli pe care le-a estimat la suma de 1.000 de euro.

Ținând cont de asigurările primite din partea inculpatului C. și de funcția acestuia, care-i permitea inculpatului C. să exercite o influență reală asupra lui A. (B.: „Acuma numa' tu, dar dacă...Nu mai am la cine!"), influență asumată chiar de acesta (C.: „las că o să vorbesc și eu cu el") inculpatul B. a acceptat fără rezerve pretențiile respective.

Sub acest aspect, concluzia instanței de fond are la baza următoarele pasaje din aceeași discuție purtată de cei doi la data de 20.02.2014.

Ambii inculpați au recunoscut conținutul discuțiilor, încercând însă să înlăture orice conotație penală a acestora, arătând că, deși au discutat de cauza penală respectivă și de probele pe care B. intenționa să le prezinte ofițerului de caz, deși C. s-a oferit să discute cu acesta din urmă, inculpatul B. nu a interpretat cererea inculpatului C. de a-l ajuta cu suportarea cheltuielilor, de circa 1000 euro, legate de achiziționarea autoturismului respectiv ca fiind o pretindere a unui folos necuvenit.

Apărările inculpaților nu au fost primite de instanță, în condițiile în care, s-a constatat că din cuprinsul discuției celor doi din data de 20.02.2014 rezultă fără echivoc atât promisiunea inculpatului C. de a interveni pe lângă inculpatul A. în legătură cu dosarul pe care acesta îl instrumenta, cât și pretinderea foloaselor respective, ambele având loc în cadrul aceleiași discuții, promisiunea intervenției fiind urmată imediat de pretinderea respectivelor foloase.

De asemenea, s-a reținut că aceste discuții inițiale au fost urmate de activități concrete de punere în aplicare a intervențiilor promise, intervenții concretizate în final în favorizarea soților M. de către inculpatul A. în dosarul pe care-l instrumenta.

În baza acestei înțelegeri inițiale, inculpatul C. a luat legătura cu martorul P. pentru a-i intermedia achiziționarea și transportul din Italia a autoturismului,

fiind achiziționat (contra sumei de 300 de euro, conform actului de vânzare cumpărare din 14.03.2014, vol. 4 fila 170 dosar urmărire penală) și adus în țară pe trailer (costul transportului fiind de 300 de euro) cu ajutorul acestui martor autoturismul Ford Ka (nr. identificare, an de fabricație 2003), acesta fiind depozitat în curtea service-ului auto aparținând martorului P..

Martorul P. a confirmat aceste aspecte atât în cursul urmăririi penale cât și în fața instanței, arătând că inculpatul C. i-a cerut ajutorul pentru achiziția unui autoturism, sens în care, a luat legătura cu un amic din Italia, Q. care avea acolo un parc auto și care a trimis pe trailer trei autoturisme, un Fiat Punto, un Ford Ka și un Nisan Micra. Inculpatul C. a ales autoturismul Ford Ka pentru care a plătit efectiv 600 de euro, inițial solicitându-i-se 650 de euro (300 euro costul autovehiculului + 350 euro costul transportului, acest din urmă cost fiind redus cu 50 de euro având în vedere că pe trailer au venit trei autoturisme). Această sumă a primit-o personal de la inculpatul C..

Sușinerile martorului P. s-au coroborat cu declarațiile date de inculpatul C., care a arătat că el personal i-a plătit respectiva sumă de bani, pe care a ridicat-o în prealabil din contul pe care-l deține la R..

Extrasele contului (aferele perioadei 01.06.2013-la zi) pe care inculpatul C. îl avea la R. (fila 172, vol .4 dosar urmărire penală) au confirmat aceleași aspecte.

Din cuprinsul acestora, Curtea a reținut că inculpatul C. a efectuat la data de 27.03.2014 ridicări de numerar din contul respectiv în sumă de 600 euro și 2.000 lei, extras de cont care susține apărările expuse de inculpatul C. cu privire la proveniența sumelor de bani cu care a fost achitat autovehiculul respectiv și din care au fost suportate cheltuielile legate de înmatricularea acestuia.

S-a constatat că aceleași apărări sunt susținute de cronologia activităților legate de aducerea în țară, de pregătirea și de înmatricularea respectivului autovehicul, activități realizate în cursul lunii martie, autovehiculul fiind înmatriculat la data de 02.04.2014, ridicarea banilor din cont realizându-se de inculpatul C. la data de 27.03.2014, anterior acestui moment.

Prin urmare, Curtea a reținut că probele administrate în cauză nu confirmă că suma de 1.000 de euro a fost plătită efectiv de inculpatul B., însă, în condițiile în care acțiunea de pretindere a suportării cheltuielilor aferente achiziționării și înmatriculării autovehiculului marca Ford Ka s-a realizat la data de 20.02.2014, dată la care inculpatul B. a și promis realizarea acestei pretenții, a constatat că împrejurarea că, ulterior, aceste foloase pretinse/promise nu au mai fost primite/date, nu are efect exonerator de răspundere penală față de cei doi inculpați.

După sosirea autovehiculului, inculpații B. și C. au fost să-l vadă, aspect confirmat de inculpatul C. în fața instanței, dar și de discuția telefonică dintre B. și P. din data de 02.06.2014, la ora 11:05:33 („...P.: - Serus B.! P. îs, de la service, de pe Lucian Blaga, unde ai fost cu C. la mine...”).

Din cuprinsul probelor administrate în cauză a mai rezultat că la data de 12.03.2014, după sosirea autovehiculului marca Ford Ka în țară, inculpatul C. i-a pretins inculpatului B., în plus față de pretențiile inițiale (privind

contravaloarea autovehiculului și a cheltuielilor aferente aducerii acestuia), un acumulator și patru anvelope, necesare pentru întocmirea formalităților de înmatriculare și pentru utilizarea autoturismului marca Ford Ka.

Această pretenție nouă a inculpatului C., acceptată de B., a fost formulată în baza aceleiași rezoluții infracționale inițiale, determinată de promisiunea pe care inculpatul C. a făcut-o de a discuta cu ofițerul de caz pentru soluționarea favorabilă inculpatului B. a dosarului în care acesta era cercetat alături de soția sa.

Inculpatul C. a recunoscut (în cursul urmăririi penale și cu unele nuanțări în cursul judecății) că inculpatul B. a fost cel care a suportat costul acestora.

Declarațiile acestuia sunt confirmate și de cuprinsul procesului-verbal de percheziție din 11.03.2015 (filele 296-299 vol. I dosar urmărire penală), percheziție efectuată la imobilul situat în, utilizat de inculpatul C. ca locuință de serviciu, în care s-au consemnat susținerile acestuia în sensul că, după achiziționarea autoturismului i-a schimbat toate cele patru anvelope și bateria, toate acestea fiind cumpărate de B., astfel încât nu poate indica nici firma de unde au fost achiziționate și nici prețul lor de achiziție. A mai arătat că nu posedă documente pentru aceste bunuri pentru că nu i le-a plătit lui B..

La rândul său, inculpatul B. a recunoscut că a facturat pe S.C. F. S.R.L. respectivele anvelope și că acestea nu au mai fost plătite de inculpatul C., nemaiamintindu-și nimic legat de acel acumulator.

Curtea a reținut că această pretenție nouă a inculpatului C., acceptată de B. rezultă din discuțiile purtate de cei doi în mediu ambiental în ziua de 12.03.2014, la ora 08:37:35.

Inculpații au invocat că în schimbul acestor foloase C. i-ar fi făcut lui B. cadou echipament de tenis, respectiv un tricou și o rachetă de tenis marca Babolat.

S-a apreciat de către instanța de fond că aceste apărări sunt expuse pro causa, nesusținute de probe obiective. Înscrierile depuse în fața instanței cu privire la valoarea unui astfel de tricou și a unei astfel de rachete de tenis, reprezentând oferta de preț al unui comerciant online al unor astfel de produse, nu au fost considerate în măsură să dovedească nici achiziția în sine a respectivelor bunuri și nici remiterea lor efectivă inculpatului B., inculpatul C. nedepunând nicio probă din care să rezulte că ar fi cumpărat efectiv acele produse de la respectivul comerciant, cu toate că a afirmat că a plătit un preț considerabil (nefiind în măsură să precizeze nici măcar modelul rachetei, dintre cele 43 depuse la dosar de pe site-ul comerciantului respectiv).

Achiziționat în aceste condiții, autoturismul marca Ford Ka a fost înmatriculat la data de 02.04.2014, cu nr.

În paralel, dând curs promisiunilor asumate la întâlnirea din data de 20.02.2014, inculpatul C. a continuat demersurile promise, aspect confirmat și de discuția telefonică dintre cei doi, din cuprinsul căreia rezultă că inculpatul C. l-a chemat pe inculpatul B. la sediul I.P.J., pentru a încerca să facă „treaba aia”.

După ce inculpatul B. a pregătit documentele care urmau să fie depuse la dosar (discutând în prealabil cu inculpatul C. despre acestea), s-a convenit audierea sa.

În acest scop, E. i-a comunicat lui B. data audierii, după ce a discutat în prealabil cu inculpații A. și C. despre modalitatea în care urma să se procedeze.

Împrejurarea este confirmată de discuția telefonică purtată la data de 08.05.2014, ora 10:34:12 (cu o zi înaintea datei planificate pentru audiere), de către E. și B..

E. i-a adus la cunoștință inculpatului C. locația în care urma să aibă loc audierea, aspect cu privire la care inculpatul C. nu a fost de acord, astfel încât B. și E. au convenit ca audierea să aibă loc la sediul I.P.J.

Relevantă a fost considerată discuția telefonică din 09.05.2014, ora 09:50 (ziua audierii numitei H.), dintre E. și B..

La data de 09.05.2014, inculpatul A. a audiat-o pe numita H. în dosarul nr.P/2013, în biroul șefului său E., în prezența acestuia, dar și în prezența inculpatului B., dând curs astfel discuțiilor purtate anterior în legătură cu modalitatea de audiere dar și de instrumentare a acestui dosar, astfel cum i-a atras atenția șeful său E. (inclusiv să aibă grijă deoarece B. este o cunoștință a șefului).

Instanța de fond a reținut că intervențiile directe și indirecte ale inculpatului C. pe lângă inculpatul A. și-au atins scopul și că, urmare a acestora, inculpatul A. a înțeles să-i favorizeze pe soții M., încălcându-și îndatoririle de serviciu în instrumentarea dosaruluiP/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare, împrejurări ce au rezultat și din maniera în care a instrumentat dosarul de urmărire penală.

Această instrumentare a dosarului s-a concretizat în încălcări succesive, evidente, intenționate ale Codului de procedură penală, începând cu omisiunea intenționată a inculpatului A. de a dispune prin ordonanță începerea urmăririi penale în rem conform art. 305 alin. 1 Cod de procedură penală, obligatorie începând cu intrarea în vigoare a noilor coduri, continuând cu administrarea de probe în afara procesului penal, cu determinarea numitei H. de a-și antedata declarația olografă, cu maniera lipsită de echidistanță și evazivă în care a realizat cercetările, rezumate la depunerea documentelor dorite de familia M. și la audierea în condiții favorabile a numitei H. în prezența soțului ei și în prezența șefului ierarhic, prin toate acestea urmărindu-se favorizarea familiei M. în dosarul nr.P/2013.

Cuprinsul discuțiilor purtate în mediu ambiental (interceptate și înregistrate în baza mandatului de supraveghere tehnică nr.P/2014, emis de Tribunalul Satu Mare la data de 10.04.2014) cu ocazia audierii din data de 09.05.2014, de A., B., H. și E. dovedesc dincolo de orice echivoc aceste aspecte.

Din cuprinsul acestora a rezultat nu doar lipsa de imparțialitate, atitudinea superficială și părtinitoare a inculpatului A. în instrumentarea dosarului, ci și încălcări intenționate ale dispozițiilor legale specifice în cazul audierii unei persoane suspectate de săvârșirea unei infracțiuni, unele încălcări ele însele cu caracter penal.

Astfel, inculpatul A. a preluat doar documentele puse la dispoziție de aceștia fără să solicite documente suplimentare, a consemnat starea de fapt expusă de soții M. fără să pună întrebări de natură a lămurii și verifica veridicitatea aspectelor prezentate de aceștia, dictându-i numitei H. (făptuitoare în cauză) ce anume să scrie în declarația olografă pentru a se putea susține o soluție favorabilă acesteia, toate acestea în prezența inculpatului B. (el însuși făptuitor în cauză) care nu s-a limitat la a asista la audierea soției sale, ci a oferit el însuși explicații în locul acesteia, inculpatul A. ignorând posibilitatea audierii (separată) și a inculpatului B., omițând ulterior cu știință să-l mai audieze.

În cadrul aceleiași audieri, inculpatul A. i-a solicitat inculpatului B. să nu mai depună alte documente justificative la dosar, spunându-i că procurorul de caz nu va citi dosarul după ce acesta va fi înaintat parchetului, prin această atitudine inculpatul dovedind că nu lipsea de importanță a faptelor ce făceau obiectul cercetărilor l-au determinat să nu solicite îndrumări procurorului de caz (cum se uzita în cauze cu un astfel de obiect potrivit declarației martorului S., procurorul de caz) și nici un eventual punct de vedere al specialistului antifraudă detașat la unitatea de parchet (cum se uzita în acest gen de cauze, potrivit declarației martorei O., procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare, care s-a sesizat din oficiu în cauza respectivă), ci dorința acestuia de a favoriza familia M., fapt ce presupunea efectuarea unor acte de cercetare cât mai lapidare.

Instanța a reținut că dosarul nr.P/2013, prin prisma obiectului acestuia – fapte de evaziune fiscală - nu era unul care să impună cercetări simpliste, împrejurare ce a rezultat și din cuprinsul declarației martorei O., care a arătat că deși în cadrul dosarelor de evaziune fiscală se aplicau regulile generale, din punct de vedere al instrumentării lor, în cadrul activității de cercetare se proceda la ridicarea sau dispunerea prezentării documentelor contabile, audierea persoanelor implicate, discutarea documentelor contabile cu specialistul antifraudă, etc.

Relevante cu privire la atitudinea inculpatului A. în instrumentarea respectivului dosar au fost apreciate unele pasaje din discuția purtată cu ocazia audierii din data de 09.05.2014, pe care instanța de fond le-a redat în cuprinsul sentinței.

S-a arătat că, procedând în acest fel, inculpatul A. a nesocotit dispozițiile Codului de procedură penală care reglementează obiectul urmăririi penale, obligativitatea începerii urmăririi penale în rem în baza unei sesizări, obligativitatea informării procurorului despre activitățile pe care le efectuează sau urmează să le efectueze, cu privire la competența de a dispune și condițiile în care se pot consulta acte din dosarul de urmărire penală, cu privire la obligativitatea ca după sesizare să caute și să strângă date și informații cu privire la existența infracțiunilor și identificarea persoanelor și luarea de măsuri pentru limitarea consecințelor acestora, etc.

În plus față de aceste încălcări, pentru a evita rigorile impuse de noul Cod de procedură penală (intrat în vigoare la data de 01.02.2014), cu ocazia audierii numitei H. din data de 09.05.2014, inculpatul A. i-a solicitat acesteia să își

antedateze declarația olografă cu patru luni, respectiv cu data de 22.01.2014 (faptă pentru care însă inculpatul A. nu a fost trimis în judecată).

Antedatarea declarației olografe a numitei H. a rezultat atât din discuția interceptată cât și din cuprinsul acestei declarații, datată cu 22.01.2014 (fila 52 vol. 6 dosar urmărire penală), astfel cum a stabilit inculpatul A..

Concomitent cu demersurile întreprinse pentru a-și exercita influența asupra inculpatului A., C. a continuat să beneficieze în contrapartidă de un alt serviciu din partea inculpatului B..

Astfel, la scurt timp de la data audierii numitei H., în baza aceleiași rezoluții infracționale inițiale, inculpatul C. a acceptat ca B. să-i intermedieze efectuarea unui consult medical în Ungaria și ca același inculpat să suporte toate cheltuielile de deplasare și cele aferente acestui consult, pretenție care reprezintă cel de-al treilea act material de trafic, respectiv cumpărare de influență.

În consecință, la data de 12.05.2014 (în contextul în care problemele de sănătate ale inculpatului C. îi erau cunoscute inculpatului B. în urma discuțiilor dintre cei doi), inculpatul B. a luat legătura cu un apropiat, angajat al spitalului Szent Gyorgy Korhaz din localitatea Szekesfehervar, Ungaria, pentru a-l programa pe acesta la o consultație în vederea unei intervenții chirurgicale la dr. Ș., chirurg ortoped.

Martorul T., audiat în fața instanței, a confirmat că l-a ajutat pe inculpatul B. să ajungă la respectivul medic.

Totodată, din convorbirile telefonice purtate de inculpatul B., instanța a reținut atât eforturile susținute ale acestui inculpat pentru a-i rezolva consultul medical coinculpatului C., cât și motivația care l-a determinat să procedeze în acest sens: convorbirea telefonică din data de 12.05.2014 ora 10:03, convorbirea telefonică din data de 12.05.2014 ora 14:35, B.: convorbirea telefonică din data de 13.05.2014 ora 18:07.

Consultul medical a avut loc la data de 14.05.2014, deplasarea fiind făcută cu autoturismul și șoferul pus la dispoziție de către B., împrejurare dovedită de declarațiile inculpaților și ale martorului T., care confirmă deplasarea efectuată în Ungaria la solicitarea inculpatului B. pentru ca inculpatul C. să fie supus unui consult medical.

Din cuprinsul probelor administrate în cauză a rezultat că B. a fost cel care a suportat și prețul consultației, convorbirile telefonice din data de 12.05.2014 (ora 09:55:06; ora 10:03:41; ora 10:38:50; ora 14:35:02; ora 16:47:08; ora 22:33:33), din data de 13.05.2014 (ora 18:07) și cele din data de 14.05.2014 (ora 08:43:35; ora 10:45:47; ora 10:57:04; ora 11:27:35; ora 18:58:12) dovedind aceste aspecte.

Curtea a constatat că aceste discuții se coroborează și cu cele purtate între B. și C. la data de 14.05.2014, la ora 10:52:52, respectiv la ora la ora 11:22:52 (interceptate și înregistrate în mediul ambiantal în baza mandatului de supraveghere tehnică nr.P/2014, emisă de Tribunalul Bihor la data de 25.04.2014) și acestea confirmând că B. urma să suporte costurile de deplasare, respectiv costul consultației prin intermediul angajatului său T. („T.”).

Inculpatul C. a recunoscut în fața instanței că nu a plătit costul consultației medicale respective, astfel încât susținerile martorului Ț. în sens contrar nu pot fi primite, cu atât mai mult cu cât declarațiile acestuia au un caracter subiectiv determinat de relația de vulnerabilitate în care se află față de inculpatul B. al cărui angajat și om de încredere este.

Faptul că aceste servicii de care a beneficiat inculpatul C. erau în contrapartidă cu promisiunea de a-și exercita influența asupra inculpatului A., pentru obținerea unei soluții favorabile în dosarul nr.P/2013 (modalitatea în care decursese audierea numitei H. dovedind că efectul acestor intervenții s-a produs), a rezultat și din cuprinsul convorbirii telefonice din 14.05.2014, ora 18:58, purtată între inculpații B. și C..

Curtea a considerat că explicațiile inculpatului C., susținute de cele ale martorilor Ț. și T. în sensul că „problema cealaltă” se referea la dorința inculpatului C. de a-și achiziționa un pistol din Ungaria, se impun a fi înlăturate, aceste explicații având menirea de a exclude orice legătură dintre folosul primit și intervenția promisă și de a-i disculpa pe inculpați de acuzațiile ce li se aduc.

De asemenea, s-a arătat că nicio probă obiectivă nu susține teza expusă, declarațiile inculpatului C. și ale martorilor Ț. (angajat al inculpatului B., persoană cu care inculpatul C. a efectuat deplasarea) și T. (prieteni cu inculpatul B., persoană care a intermediat consultul medical respectiv) având un puternic caracter subiectiv.

De altfel, din cuprinsul niciunei convorbiri telefonice anterioare sau ulterioare deplasării inculpatului C. în Ungaria nu rezultă vreun indiciu cel puțin legat de intenția sa de a-și achiziționa cu acea ocazie o armă.

Că „problema cealaltă” la care se refereau inculpații în discuția telefonică purtată la data de 14.05.2014 viza în realitate promisiunea inculpatului C. de a interveni pe lângă inculpatul A., pentru a obține o soluție favorabilă omului de afaceri în dosarul nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare și că această intervenție și-a atins scopul, a rezultat și din discuția purtată de inculpații B. și C., la data de 24.07.2014, la ora 10:10:48.

Or, în legătură cu această ultimă convorbire telefonică din 24.07.2014, purtată la peste două luni de la cea anterioară, inculpații nu au mai prezentat nicio explicație legată de vreo armă pe care inculpatul C. intenționa să și-o achiziționeze.

Curtea a reținut că, în urma tuturor intervențiilor la care a fost supus inculpatul A., la data de 11.09.2014, a întocmit referatul cu propunere de clasare a cauzei, în dosar nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare.

În declarația dată la data de 02.06.2015, inculpatul A. a arătat motivele reale în baza cărora a întocmit referatul cu propunere de clasare, arătând că datorită felului în care au fost derulate cercetările în cauză, a faptului că întâlnirile cu B. au fost intermediare de E. și că audierea a fost făcută în biroul acestuia, i-a creat certitudinea că E. intenționa ca soluția în cauză să fie cea de clasare, știind că B. era prieten cu C..

Referatul cu propunere de clasare întocmit de inculpatul A. a fost însușit de procurorul de caz, care prin ordonanța din 21.10.2014 a dispus clasarea

privind sesizarea din oficiu cu privire la infracțiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005 (vol. 1 fila 228 dosar urmărire penală).

Instanța de fond a reținut că în drept, fapta inculpatului B. care, fiind cercetat alături de soția sa sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală în dosarul nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare, pe parcursul instrumentării dosarului respectiv de către ofițerul de poliție A., în baza aceleiași rezoluții infracționale a promis și dat în trei rânduri diferite foloase inculpatului C. - respectiv la data de 20.02.2014 a promis suportarea cheltuielilor, în cuantum de circa 1000 euro, de achiziție și transport ale unui autovehicul Ford Ka pe care inculpatul C. urma să-l achiziționeze și ulterior l-a achiziționat; la data de 12.03.2014 a promis și ulterior a suportat costul a patru anvelope și al unui acumulator pentru același autovehicul; la data de 14.05.2014 a suportat cheltuielile de deplasare și cele aferente unui consult medical efectuat de inculpatul C. în Ungaria, pentru ca în schimbul acestor foloase inculpatul C. (având în vedere că deținea funcția de adjunct al șefului IPJ și coordonator al Serviciului de Investigare a Fraudelor, redenumit Serviciul de Investigare a Criminalității Economice) să se prevaleze de influența pe care o avea asupra inculpatului A., ofițer de poliție care-și desfășura activitatea în cadrul acestui serviciu și în subordonarea sa, pentru a-l determina pe acesta din urmă să finalizeze cercetările în dosarul nr.P/2013 prin întocmirea unui referat cu propunere de clasare a cauzei, realizează elementele constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență, faptă prevăzută de art. 292 alin. 1 C.pen. cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.pen. (3 acte materiale), pedepsită cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

În ceea ce privește faptele inculpatului C. care, având gradul profesional de chestor și funcția de adjunct al șefului IPJ, fiind coordonator al Serviciului de Investigare a Fraudelor (redenumit Serviciul de Investigare a Criminalității Economice), a pretins, primit și acceptat promisiunea de bani și alte foloase de la inculpatul B. - respectiv la data de 20.02.2014 a pretins de la inculpatul B. suportarea cheltuielilor, în cuantum de circa 1000 euro, de achiziție și transport ale unui autovehicul Ford Ka pe care inculpatul C. urma să-l achiziționeze și ulterior l-a achiziționat; la data de 12.03.2014 a pretins și ulterior a primit patru anvelope și un acumulator pentru același autovehicul, ale căror costuri au fost suportate de inculpatul B.; la data de 14.05.2014 a acceptat ca inculpatul B. să suporte cheltuielile de deplasare și cele aferente unui consult medical efectuat de inculpatul C. în Ungaria, cheltuieli efectuate de inculpatul B. în aceste condiții, promițând în schimbul acestor foloase că, prevalându-se de influența pe care o avea asupra inculpatului A. (ofițer de poliție care-și desfășura activitatea în cadrul acestui Serviciului de Investigare a Fraudelor și în subordonarea sa), îl va determina pe acesta să finalizeze cercetările în dosarul nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare (în care inculpatul B., alături de soția sa, era cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală), prin întocmirea unui referat cu propunere de clasare a cauzei, instanța de fond a reținut că acestea realizează elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de

influență prevăzută de art 291 C.pen. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art 35 alin. 1 C.pen. (3 acte materiale), pedepsită cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Referitor la inculpatul A., care, în calitate de ofițer de poliție în cadrul Serviciului de Investigare a Fraudelor – IPJ, fiind învestit cu instrumentarea dosarului nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare în care inculpatul B., alături de soția sa, era cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală, i-a ajutat pe aceștia să fie exonerati de răspundere penală în legătură cu faptele cercetate în acel dosar, prin maniera în care a realizat cercetările (inculpatul omițând cu știință să înceapă urmărirea penală în rem și să procedeze la audierea separată a făptuitorilor conform art 122 alin. 1 Cod de procedură penală, actele de urmărire penală limitându-se la acceptarea la dosar a documentelor favorabile depuse de făptuitori și la audierea numitei H. în prezența soțului acestuia care oferea explicații, fără a depune diligențe suplimentare pentru verificarea veridicității stării de fapt expusă în procesul-verbal de sesizare din oficiu, fără verificarea veridicității apărărilor acestora, fără a cere date suplimentare, fără a mai administra alte probe, solicitându-i numitei H. să-și antedateze declarația astfel încât aceasta să figureze ca fiind dată anterior datei de 01.02.2014 pentru evitarea exigențelor impuse de actualul Cod de procedură penală intrat în vigoare la acea dată, după care, în baza cercetării penale defectuoase expuse anterior (care a compromis soarta anchetei, a zădărnicit aflarea adevărului în cauză și posibilitatea tragerii la răspundere penală a persoanelor vinovate de comiterea infracțiunii de evaziune fiscală ce a făcut obiectul cercetării), a finalizat dosarul respectiv cu referatul din 11.09.2014 prin care a propus clasarea cauzei, referat însușit de procurorul de caz, s-a reținut că fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de favorizarea făptuitorului, prevăzută de art 269 alin. 1 C.pen., care se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.

Din analiza coroborată a probelor administrate în cauză, raportate la cele cinci acte materiale reținute de procuror în sarcina inculpaților C. și B. ca realizând elementele constitutive ale infracțiunilor de dare respectiv luare de mită, a rezultat, în esență, că foloasele pretinse, primite sau acceptate de inculpatul C. de la inculpatul B. la datele de 20.02.2014, 12.03.2014 și 14.05.2014, nu erau în legătură directă cu atribuțiile de serviciu ale inculpatului C., atribuții care nu i-au conferit nicio competență în instrumentarea dosarului nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare, ci erau în legătură cu influența de care C. se putea prevala în calitatea de adjunct al șefului IPJ și coordonator al Serviciului de Investigare a Fraudelor (redenumit Serviciul de Investigare a Criminalității Economice) în fața inculpatului A., singurul dintre inculpații trimiși în judecată care avea competențe în instrumentarea acestui dosar.

Faptul că inculpatul C., în cele trei rânduri, a pretins, primit și acceptat promisiunea de bani și alte foloase, iar inculpatul B. a dat curs acestor pretenții (la data de 20.02.2014 a pretins de la inculpatul B. suportarea cheltuielilor, în quantum de circa 1000 euro, de achiziție și transport ale unui autovehicul Ford

Ka; la data de 12.03.2014 inculpatul C. a pretins și ulterior a primit patru anvelope și un acumulator, ale căror costuri au fost suportate de inculpatul B.; la data de 14.05.2014 inculpatul C. a acceptat ca inculpatul B. să suporte cheltuielile de deplasare și cele aferente unui consult medical efectuat în Ungaria), ambii inculpați săvârșind aceste fapte în schimbul promisiunii pe care inculpatul C. a făcut-o de a interveni pe lângă inculpatul A. în dosarul nr.P/2013 în favoarea inculpatului B., existând astfel o legătură evidentă între foloasele respective și traficea influenței de către inculpatul C., a rezultat din modalitatea în care se purtau discuțiile dintre cei doi: discuția din data de 20.02.2014, interceptată în mediul ambiental; discuția din data de 12.03.2014, la ora 08:37:35, interceptată în mediu ambiental; discuția telefonică din data de 14.05.2014, ora 18:58; discuția telefonică din data de 24.07.2014, la ora 10:10:48.

Din cuprinsul aceluiași convorbiri telefonice a rezultat că influența de care inculpatul C. s-a prevalat a fost una reală, scopul acesteia fiind acela ca inculpatul A. să propună în dosarul nr.P/2013 o soluție de clasare.

Instanța de fond a reținut că funcția de adjunct al șefului I.P.J. a fost cea care i-a conferit inculpatului C. o influență reală („influența și autoritatea” la care se referă rechizitoriul) asupra inculpatului A., influență avută în vedere atât de inculpatul B. în momentul în care i-a solicitat inculpatului C. ajutorul și când a dat curs solicitărilor acestuia, cât și de inculpatul C. în momentul în care a înțeles să discute cu ofițerul de poliție care instrumenta dosarul nr.P/2013.

Prima instanță a reținut că în ipoteza în care o persoană promite sau dă diferite foloase altei persoane, pentru ca aceasta din urmă, acceptându-le sau primindu-le, să se prevaleze de influența pe care o are asupra funcționarului competent să instrumenteze un dosar penal, pentru a-l determina să finalizeze în mod favorabil cercetările prin întocmirea unui referat cu propunere de clasare, suntem în prezența infracțiunilor de cumpărare respectiv trafic de influență și nu dare, respectiv luare de mită, căci într-o astfel de ipoteză atribuțiile traficantului de influență nu-i conferă putere decizională (nici directă nici indirectă) în instrumentarea dosarului respectiv, ci reprezintă doar izvorul influenței reale pe care o are față de funcționarul competent.

S-a arătat că, din probele administrate nu a rezultat că în cadrul instrumentării propriu-zise a dosarului nr.P/2013, inculpatul C. ar fi avut vreo atribuție, concluzie susținută de înscrisurile existente la dosarul cauzei, atât cele referitoare la atribuțiile acestuia de serviciu, cât și cele referitoare la circuitul și conținutul dosarului nr.P/2013.

Din cuprinsul fișei postului inculpatului C., a rezultat că acesta avea sarcini și îndatoriri de serviciu de natură administrativă, care nu au avut nicio înrâurire asupra modului de instrumentare a dosarului nr.P/2013, starea de fapt expusă în sens contrar de procuror nefiind susținută de probele administrate în cauză.

Or, pentru a exista infracțiunea de luare de mită, trebuie ca actul la care se referă mita să intre în sfera atribuțiilor pe care funcționarul, în concret, le îndeplinește, în legătură cu instrumentarea unui dosar penal, în cauză nefiind

dovedit că atribuțiile de natură administrativă ale inculpatului C. și modul de exercitare a acestora au influențat în vreun fel soluția pronunțată în dosarul nr.P/2013.

S-a mai învederat că, chiar dacă este suficient ca pretinderea sau primirea de foloase de către funcționar să vizeze un act cu privire la care are atribuții de serviciu limitate la realizarea actului final, atribuțiile administrative ale inculpatului C. nu au avut o astfel de aptitudine, inculpatul nefiind implicat în niciun moment nici în circuitul administrativ și nici în instrumentarea respectivului dosar, pentru ca, prin prisma acestor atribuții, să fi putut contribui la denaturarea cercetărilor sau a stării de fapt ce făcea obiectul acuzațiilor.

Din chiar cuprinsul rechizitoriului a rezultat că acuzațiile aduse celor doi inculpați sunt legate de influența de care inculpatul C. se putea prevala asupra inculpatului A., în instrumentarea respectivului dosar. În actul de sesizare (fila 5 alin. 2) s-a arătat că în contextul în care inculpatul B., respectiv familia acestuia erau cercetați de către lucrătorii din cadrul S.I.C.E.- IPJ în mai multe dosare penale, „inculpatul mai sus indicat a apelat atât la serviciile inculpatului C., cât și a numitului E. - șef de serviciu al SICE (persoane cu care se afla în relații de prietenie), pentru ca aceștia, în calitatea sa de coordonator al activității serviciului menționat din cadrul IPJ, respectiv de șef de serviciu, să își folosească influența și autoritatea asupra acelor lucrători desemnați să instrumenteze acele dosare penale”.

Cu privire la acuzațiile aduse inculpatului C. prin rechizitoriu (fila 41), în sensul că i-ar fi furnizat inculpatului B. date relevante din dosar, în speță, conținutul procesului verbal de sesizare din oficiu, acestea sunt lipsite de fundament probator, în condițiile în care nicio probă administrată în cauză nu confirmă o astfel de divulgare.

Dimpotrivă, coroborând declarațiile inculpaților A. cu cele ale inculpatului B. și cu înscrisul olograf întocmit de acesta din urmă (aspecte analizate la expunerea stării de fapt) Curtea a reținut că inculpatul A. a fost cel care a procedat în acest sens, inculpatul B. notându-și în înscrisul olograf respectivele date.

Nici acuzațiile aduse inculpatului C., în sensul că i-ar fi dezvăluit inculpatului B. conținutul notei informative a S.R.I. care a stat la baza formării dosarului nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare, nu au suport probator, discuția din data de 20.02.2014 nefiind aptă să susțină astfel de acuzații în condițiile în care nicio probă nu dovedește faptul că inculpatul C. ar fi intrat în vreun moment în posesia acelei note informative (notă care ajunsese direct la Parchetul de pe lângă Tribunalul Satu Mare care s-a sesizat din oficiu, ulterior formându-se dosarul nr.P/2013) și în condițiile în care nu există probe din care să rezulte caracterul verosimil al afirmației inculpatului C. în sensul că în baza acelei note ar fi fost informat „Parchetul la București”, astfel cum a susținut inculpatul.

În prezența unor astfel de elemente, afirmațiile inculpatului C. nu pot fi analizate decât ca o expunere a unui punct de vedere personal (astfel cum a și

afirmat inculpatul), bazat pe cunoașterea circuitului intern al acestor note informative.

De altfel, această acuzație de divulgare a conținutului notei informative nu mai este reluată și nici reținută de procuror la încadrarea juridică a faptei pentru care inculpatul C. este trimis în judecată, unde se reține doar divulgarea conținutului procesului verbal de sesizare din oficiu.

Nici susținerile acuzării legate de faptul că inculpatul C., participând la ședințele Grupului de Lucru Operațional Satu Mare (pe care le-a prezidat/conduc în lipsa inspectorului șef), a avut acces, în virtutea atribuțiilor de serviciu și a participării la ședințele Grupului de Lucru Operațional Satu Mare, la toate informațiile confidențiale cu privire la faptele de evaziune fiscală comise pe raza județului Satu Mare cât și la dosarele penale instrumentate de Serviciul de Investigare a Fraudelor din cadrul I.P.J., nu au fost primite de instanță.

În acest sens s-a arătat că, în raport de natura acuzațiilor aduse inculpatului C. în prezenta cauză, ar fi trebuit să se dovedească, în concret, accesul inculpatului la nota informativă a S.R.I. care a stat la baza constituirii dosarului nr.P/2013 (și a cărei divulgare este reținută în starea de fapt, în rechizitoriu) ori accesul acestuia la celelalte note informative care au stat la baza sesizărilor în celelalte dosare penale în care se efectuau cercetări față de membrii familiei M., elemente factuale care nu au fost probate în cauză.

Astfel, din cuprinsul răspunsului I.P.J. din data de 24.06.2015 și a extraselor și proceselor verbale anexate (468-474 vol. 4 dosar urmărire penală) a rezultat că inculpatul C. a participat la patru ședințe ale Grupului de Lucru Operațional Satu Mare în calitate de adjunct al I.P.J., respectiv la ședințele din 07.07.2014, 29.09.2014, 20.10.2014 și 31.03.2015, toate ulterioare notei informative a S.R.I. care a stat la baza sesizării din oficiu a procurorului Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare, sesizare realizată la data de 14.08.2013 (în urma căreia s-a constituit dosarulP/2013), nerezultând ca în vreuna din aceste ședințe să se fi discutat respectiva notă.

De altfel, din cuprinsul declarației martorului U. (lucrător de poliție care rezoluționa notele informative primite de IPJ și care a participat la ședințele Grupului de Lucru Operațional Satu Mare), declarație care se coroborează cu cea dată de martora O. (procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare, care a participat la unele ședințe ale Grupului de Lucru Operațional Satu Mare) Curtea a reținut că în cadrul acestor ședințe nu se discuta niciodată notele informative în concret, cu referiri la nume și denumiri de societăți, ci strategii și aspecte de ordin general privind fenomenul infracționalității într-un anumit domeniu, membrii Grupului de Lucru Operațional neintrând în posesia acestor note.

Este adevărat că prin exercitarea atribuțiilor sale de serviciu, inculpatul C. ar fi avut posibilitatea protejării intereselor inculpatului B. și ale familiei acestuia, protecție care s-ar fi putut manifesta atât prin oferirea unor informații confidențiale, cât și prin exercitarea abuzivă a funcției pe linie ierarhică față de polițiștii care aveau în instrumentare acele dosare, însă, s-a arătat de către prima instanță că în cauză nu s-au probat acele componente ale acuzațiilor din care s-ar

fi putut concluziona că inculpatul C. ar fi procedat în acest sens, astfel încât să rezulte că ar fi săvârșit infracțiunea de luare de mită, în sensul că în schimbul foloaselor primite de la inculpatul B., ar fi contribuit, prin încălcarea îndatoririlor de serviciu pe care le avea în calitate de adjunct al șefului IPJ, la protejarea intereselor familiei M., în cadrul dosarelor înregistrate și instrumentate de IPJ

Funcția inculpatului C. a reprezentat în prezenta cauză exclusiv sursa influenței reale asupra inculpatului A., de care s-a prevalat în relația sa cu inculpatul B..

A mai reținut instanța că primul demers efectuat de inculpatul B. pentru a i se soluționa în mod favorabil dosarul nr.P/2013 și prima oară când a cerut ajutorul și a apelat la serviciile inculpatului C. în acest scop, a fost la *data de 20.02.2014*, în cadrul discuțiilor purtate de cei doi în biroul aflat în sediul farmaciei aparținând S.C. I. S.R.L. Satu Mare, aspect care rezultă din chiar cuprinsul rechizitoriului (fila 5).

Acest demers al inculpatului B. a fost unul punctual, vizând dosarul nr.P/2013.

Referirea acestuia în cadrul discuției din 20.02.2014 și la o altă cauză nu poate conduce instanța la o concluzie diferită, în lipsa altor probe, în condițiile în care dosarul la care este posibil să se fi făcut referire (cu nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Satu Mare), era înregistrat la Serviciul Teritorial al Poliției de Frontieră Satu Mare, care nu se afla în subordinea inculpatului C..

De altfel, chiar rechizitoriul (atât în partea introductivă cât și la descrierea stării de fapt,) se referă la protejarea inculpatului B. de către inculpatul C. *în dosarele instrumentate de lucrători de poliție din cadrul S.I.F.- IPJ* și nu în dosare instrumentate de alte unități de poliție.

În raport de aceste prime demersuri care au avut loc la data de 20.02.2014, actele materiale de dare respectiv luare de mită reținute în sarcina inculpaților B., respectiv C., descrise la filele 15-20 (punctele 1-2) și la fila 41 din rechizitoriu (literele A și B) sunt anterioare, respectiv în perioada iunie - septembrie 2013 și 12.09.2013.

Este vorba de următoarele fapte:

- în perioada iunie - septembrie 2013, prin intermediul societății S.C. F. S.R.L., inculpatul B., la solicitarea inculpatului C., ar fi dispus furnizarea unor materiale de construcții pentru imobilul deținut de soția lui C., în, lucrările fiind executate de S.C. V. S.R.L., această societate fiind interpusă de omul de afaceri menționat pentru a evita probarea unei legături cu adjunctul I.P.J., costul lucrărilor executate, în valoare de 17.405 lei, fiind suportate în realitate de S.C. F. S.R.L.;

- la data de 12.09.2013, în urma unei consultații medicale, în baza unei înțelegeri telefonice prealabile cu inculpatul B., inculpatul C. ar fi ridicat medicamentele prescrise de la farmacia I. de pe B-dul (farmacie deținută de soția lui B.), la intervenția lui B., fără a achita contravaloarea lor.

Din cuprinsul probelor administrate în cauză a rezultat că discuțiile dintre cei doi inculpați și înțelegerea acestora legată de efectuarea lucrării la imobilul socrilor inculpatului C. din (primul act material de dare/luare de mită reținut de procuror) au avut loc încă din cursul lunii iunie 2013, adică la o data anterioară celei la care procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare se sesizase din oficiu în baza notei de informare a S.R.I., cu privire la faptele ce ulterior au făcut obiectul dosarului nr.P/2013 și ca atare la o dată anterioară repartizării dosarului respectiv inculpatului A., sesizarea procurorului realizându-se la data de 14.08.2013, dosarul fiind repartizat inculpatului A. la data de 23.08.2013.

Altfel spus, în cursul lunii iunie 2013 nu exista situația premisă care să justifice săvârșirea respectivelor acte de corupție de către cei doi.

S-a arătat că probele administrate în cauză nu susțin nici concluzia că anterior datei de 20.02.2014 între inculpații B. și C. ar fi existat o înțelegere oneroasă, în baza căreia inculpatul C. l-ar fi favorizat pe inculpatul B. și ar fi contribuit în vreun fel la protejarea intereselor acestuia în celelalte dosare la care se face referire în rechizitoriu, instrumentate de Serviciul de Investigare a Fraudelor din cadrul I.P.J.

Instanța a reținut că această concluzie este întărită de cronologia și situația fiecăruia din dosarele la care se face referire în rechizitoriu, astfel:

- dosarul nr.P/2012 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Satu Mare a fost înregistrat la data de 12.03.2012, anterior datei numirii inculpatului C. în funcția de adjunct al șefului I.P.J. (martie 2013) și soluționat de numitul E. la scurt timp după (data de 24.04.2013),
- în dosarul nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare (instrumentat de ofițerul de poliție L. din cadrul I.P.J. – S.I.C.E.), extinderea urmăririi penale față de suspectul B. reprezintă o dispoziție defavorabilă acestuia care s-a realizat prin ordonanța din 11.11.2014, adică la o dată ulterioară epuizării activităților infracționale din prezenta cauză,
- dosarul nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Satu Mare este înregistrat la Serviciul Teritorial al Poliției de Frontieră Satu Mare, care nu se află în subordinea inculpatului C..

Având în vedere considerentele de mai sus, nu se mai poate reține nici condiția existenței unei unicități a rezoluției infracționale în cazul tuturor celor 5 acte materiale de dare, respectiv luare de mită, reținute prin rechizitoriu în sarcina inculpatului B., respectiv C. și nici condiția unității de infracțiune, condiții pe care le impune dispozițiile art. 35 alin. 1 C.pen. pentru a fi reținut caracterul continuat al tuturor acestor cinci acte materiale.

În raport de aceste considerente, instanța de fond a apreciat că se impune schimbarea încadrării juridice dată faptei de dare de mită în formă continuată (5 acte materiale), prevăzută de art. 290 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea 78/2000 și art. 35 C.pen. (relația cu inculpatul C.), reținută în sarcina inculpatului B., în infracțiunile de:

- dare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 290 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen. (2 acte materiale, cele din perioada iunie - septembrie 2013, respectiv din 12.09.2013);

- cumpărare de influență, prevăzută de art. 292 alin. 1 C.pen. cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.pen. (3 acte materiale, cele din 20.02.2014, 12.03.2014 și 14.05.2014).

Pentru aceleași considerente, se impune schimbarea încadrării juridice dată faptei de luare de mită în formă continuată (5 acte materiale), prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen., reținută în sarcina inculpatului C. în infracțiunile de:

- luare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen. (2 acte materiale, cele din perioada iunie - septembrie 2013, respectiv din 12.09.2013);

- trafic de influență prevăzută de art. 291 C.pen. rap la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.pen. (3 acte materiale, cele din 20.02.2014, 12.03.2014 și 14.05.2014).

Instanța de fond a arătat că procedându-se la schimbarea încadrării juridice nu se realizează o extindere a obiectului judecății, soluția vizând aceleași cinci acte materiale cu care instanța a fost sesizată, fiind incidente dispozițiile art. 386 C.proc.pen., deoarece este vorba de o încadrare greșită „dată faptei prin actul de sesizare”. S-a susținut că, atâta timp cât limitele judecății sunt respectate, este posibilă schimbarea încadrării juridice dintr-o infracțiune continuată în două infracțiuni (simple sau continuate) sau invers, deoarece prezintă importanță pentru verificarea respectării limitelor judecății nu numărul și forma infracțiunilor reținute, ci suprapunerea aceleiași stări de fapt cu care instanța a fost sesizată.

Caracterul continuat al infracțiunilor de trafic, respectiv cumpărare de influență reținute de instanță este justificat de împrejurarea că cele trei acte materiale reținute au fost săvârșite la diferite intervale de timp, însă în baza unei rezoluții infracționale unice, stabilită inițial în cadrul discuțiilor purtate de cei doi la data de 20.02.2014.

În condițiile în care în cauză nu s-a dovedit că inculpatul C., în perioada în care era adjunct al șefului I.P.J., prin încălcarea îndatoririlor sale de serviciu, a protejat interesele familiei M. în cadrul dosarelor înregistrate și instrumentate de S.I.F. – I.P.J. și în condițiile în care primul act de cumpărare de influență din partea inculpatului B. a avut loc la data de 20.02.2014, ținând cont de considerentele deja expuse, instanța a apreciat că cele două acte materiale din perioada iunie - septembrie 2013, respectiv din 12.09.2013, reținute în sarcina inculpaților C. și B. nu au semnificație penală.

Având în vedere considerentele anterioare, serviciile prestate de inculpatul B. în favoarea inculpatului C. în perioada iunie - septembrie 2013, respectiv 12.09.2013 nu au putut fi apreciate decât ca fiind realizate pe fondul relației de amiciție dintre cei doi (dovedită dincolo de orice echivoc în cauză, relație manifestată într-o perioadă de peste 10 ani) și pe fondul naturii activităților comerciale desfășurate de societățile administrate de membrii familiei M. (în

domeniul materialelor de construcții și farmacie), nefiind întrunite condițiile de tipicitate obiectivă pentru existența infracțiunilor de dare, respectiv luare de mită.

Ca atare, în baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen., instanța a dispus achitarea inculpatului B. pentru infracțiunea de dare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 290 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen. (2 acte materiale, cele din perioada iunie - septembrie 2013, respectiv din 12.09.2013) și achitarea inculpatului C. pentru infracțiunea de luare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen. (2 acte materiale, cele din perioada iunie - septembrie 2013, respectiv din 12.09.2013).

Cu privire la infracțiunea de spălare de bani prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. b din Legea nr. 656/2002 reținută în sarcina inculpatului B. ca fiind comisă la data de 11.09.2013:

S-a reținut în sarcina inculpatului B. că, pentru a se da o aparență de veridicitate cu privire la serviciul pe care S.C. F. S.R.L. l-a prestat în favoarea inculpatului C. în perioada iunie - septembrie 2013 (descriș la punctul A), respectiv al socrilor acestuia, S.C. F. S.R.L. a emis în favoarea lui W. atât factura nr. 9237/11.09.2013 (factură nesemnată de beneficiar), care atestă că au fost livrate materiale de construcție (balast, saci de ciment, tub beton, bloc horn, capac gard, capac stâlp coniac gros și manoperă carcase) în cuantum de 5.377,21 lei (inclusiv TVA), cât și o chitanță (nr.1104-11.09.2013), care atestă că W. ar fi achitat suma respectivă, rolul emiterii acestei facturi nr. 9237/11.09.2013 de S.C. F. S.R.L. fiind acela de a disimula primirea cu titlu de mită a produselor menționate în factură, iar rolul chitanței nr. 1104/11.09.2013 acela de a da o aparență de veridicitate cu privire la efectuarea plății acelor materiale de construcție mai sus indicate.

Conform art. 29 alin. 1 lit. b din Legea nr. 656/2002, constituie infracțiunea de spălare a banilor și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani ascunderea ori disimularea adevăratei naturi a provenienței, a situării, a dispoziției, a circulației sau a proprietății bunurilor ori a drepturilor asupra acestora, cunoscând că bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni. Potrivit alin. 4, cunoașterea provenienței bunurilor sau scopul urmărit poate fi dedusă/dedusă din circumstanțele faptice obiective.

S-a arătat că situația premisă pe care infracțiunea de spălare a banilor o presupune este aceea a existenței în prealabil a unei infracțiuni din a cărei săvârșire să provină bunurile a căror ascundere ori disimulare se dorește, în lipsa acestei situații premisă fapta nefiind infracțiune de spălare de bani.

Câtă vreme instanța nu a reținut ca având relevanță penală actul material de dare/primire de foloase necuvenite din perioada iunie - septembrie 2013 (infracțiune din a cărei săvârșire ar fi provenit sumele de bani a căror ascundere ori disimulare s-a dorit), infracțiunii de spălare a banilor reținută ca fiind comisă de inculpatul B. la data de 11.09.2013 îi lipsește una din condițiile sale constitutive, aceea ca bunurile a căror ascundere ori disimulare se dorește să provină din săvârșirea unei infracțiuni.

În aceste condiții s-a dispus achitarea inculpatului B. și pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. b din Legea nr. 656/2002, fiind incident temeiul prevăzut de art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen.

În ceea ce-l privește pe inculpatul A., Curtea a reținut că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de favorizarea făptuitorului, modalitatea în care inculpatul a instrumentat dosarul nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare expusă pe larg în cuprinsul stării de fapt, constituindu-se într-un ajutor dat cu intenție de acesta inculpatului B. pentru a-l exonera pe acesta din urmă și pe soția sa de răspundere penală.

Cronologia faptelor, discuțiile purtate de inculpatul B. cu C. și E. (șefii ierarhici ai lui A.) și de inculpatul A. cu E. pe marginea acestui dosar, maniera lipsită de echidistanță în care au fost realizate cercetările, modul pârtnitor în care s-a realizat urmărirea penală (rezumată de altfel la depunerea documentelor dorite de familia M. și la audierea în condiții favorabile a numitei H. în prezența soțului ei și în prezența șefului ierarhic al inculpatului A.), încălcarea flagrantă a normelor procesual penale care reglementează caracterul nepublic și necontradictoriu al urmăririi penale, încălcare care a condus la efectuarea unor acte de urmărire penală contrare scopului acesteia, solicitarea de a fi antedatată declarația olografă a numitei H., pentru evitarea exigențelor impuse de actualul Cod de procedură penală, au fost reținute și ca o dovadă a intenției de favorizare a familiei M. de către inculpatul A..

Toate aceste activități ale inculpatului A. care au culminat cu întocmirea referatului cu propunere de clasare a cauzei, s-au constituit într-un ajutor pe care acesta l-a dat familiei M., în instrumentarea dosarului nr.P/2013, prin modul defectuos și evaziv în care au fost conduse cercetările în respectiva cauză și prin modul în care a decurs audierea numitei H., inculpatul compromițând soarta anchetei, împiedicând astfel o eventuală tragere la răspundere penală a familiei M. pentru faptele de evaziune fiscală ce făceau obiectul cercetărilor.

S-a arătat că, în prezența acestor elemente, apare ca lipsită de relevanță în planul răspunderii penale împrejurarea că referatul cu propunere de clasare a fost însoțit de procurorul care a supravegheat cauza, procuror care de altfel nu a avut cunoștință de manoperele de mai sus și cu atât mai puțin de antedatarea declarației olografe a numitei H., declarație care, alături de celelalte înscrisuri, a stat la baza soluției de clasare dispuse în cauză.

Fără relevanță în planul răspunderii penale este și justetea în sine a propunerii de clasare, ceea ce prezintă importanță este modul în care s-a ajuns la dispunerea unei astfel de soluții de clasare și modul în care a fost condusă ancheta de polițistul de caz, care a compromis posibilitatea descoperirii realității faptelor ce au făcut obiectul notei informative și a procesului verbal de sesizare din oficiu care au stat la baza formării dosarului nr.P/2013.

Ca atare, s-a apreciat că sunt îndeplinite astfel, în sarcina inculpatului A. toate elementele de tipicitate obiectivă și subiectivă ale infracțiunii de favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 alin. 1 C.pen.

Cu privire la infracțiunea de dare de mită (faptă prevăzută de art 290 alin. 1 C.pen. rap la art. 6 din Legea nr. 78/2000) reținută în sarcina inculpatului B. și cu privire la infracțiunea luare de mită (faptă prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen. rap. la art. 6 și art. 7 lit c din Legea nr. 78/2000) reținută în sarcina inculpatului A.:

S-a reținut în rechizitoriu, în legătură cu instrumentarea dosarului nr.P/2013, săvârșirea de către inculpatul A. a infracțiunii de luare de mită și în sarcina inculpatului B. infracțiunea corespondentă de dare de mită, constând în esență în aceea că inculpatul A. ar fi pretins și inculpatul B. ar fi acceptat și ulterior remis două foloase, respectiv: a) o cantitate de beton, care a fost ulterior livrată de S.C. F. S.R.L. către S.C. X. S.R.L., societate de administrarea căreia se ocupau martorii Y. (ginerile inculpatului A.) și Z. (mama acestuia), b) ca S.C. F. S.R.L. să formuleze o ofertă de participare la procedura de atribuire a unei lucrări finanțate din fonduri europene al cărei beneficiar era tot S.C. X. S.R.L., foloase pretinse/date în legătură cu îndeplinirea necorespunzătoare a îndatoririlor legate de instrumentarea respectivului dosar, în sensul finalizării dosarului respectiv cu propunere de clasare a cauzei.

Probele administrate în cauză nu au dovedit dincolo de orice dubiu rezonabil că aceste fapte pentru care cei doi inculpați au fost trimiși în judecată întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de luare și dare de mită.

Din cuprinsul probelor administrate a rezultat că pe parcursul cercetărilor pe care le efectua în dosarul nr.P/2013, respectiv la data de 01.07.2014, inculpatul A. i-a cerut inculpatului B. o întâlnire, spunându-i că ar avea nevoie de *beton în legătură cu un proiect obținut prin fonduri europene* și că dorește să se întâlnească *pentru a discuta despre un proiect făcut din fonduri*.

S-a reținut că „betonul” la care se referea inculpatul A. era necesar pentru construirea unui gard împrejmuitoare al unui imobil aparținând S.C. X. S.R.L., societate de administrarea căreia se ocupau martorii Z. și Y..

Din cuprinsul convorbirii telefonice purtate de inculpații A. și B. la data de 01.07.2014, ora 12:07 nu a rezultat însă cu ce titlu se dorea a fi primită cantitatea de beton respectivă, adică dacă era vorba de un serviciu oneros pe care S.C. F. S.R.L. urma să-l presteze sau dacă era un serviciu necuvenit de care inculpatul A. urma să beneficieze cu titlu de retribuție, în legătură cu instrumentarea dosarului nr.P/2013.

Din cuprinsul aceleiași discuții telefonice nu a rezultat nici ca inculpatul A. să fi formulat vreo pretenție prin care să-i fi cerut concret lui B. să participe la procedura de atribuire a unei lucrări finanțate din fonduri europene al cărei beneficiar era tot S.C. X. S.R.L., ci doar că i-a solicitat „să discute” în legătură cu un astfel de proiect.

Din cuprinsul aceleiași discuții telefonice nu rezultă nici ca inculpatul A. să fi legat respectivele solicitări de instrumentarea dosarului nr.P/2013.

S-a arătat că respectiva convorbire telefonică din data de 01.07.2014 a fost una generică din toate punctele de vedere.

Inculpatul A. a recunoscut în fața instanței că în cursul lunii iunie 2014 a avut o discuție cu cuscrul său care l-a întrebat dacă nu știe vreo firmă care

produce sau comercializează beton, de care avea nevoie să edifice un gard împrejmuit al unei hale, condiții în care el a apelat la inculpatul B. căruia i-a spus despre situație, B. spunându-i că e de acord să-i vândă firmei cuscului său beton, inculpatul A. comunicându-i numărul de telefon pentru ca ei să discute, el neintenționând să se implice în vreun fel.

Același inculpat a arătat că abia la momentul audierii sale de către procuror a aflat că betonul respectiv a fost în final livrat de S.C. F. S.R.L.

Curtea a arătat că dubiile care planează asupra caracterului folosului (cuvânt/necuvânt, gratuit/oneros) avut în vedere de cei doi inculpați și cu privire la legătura dintre acest folos și instrumentarea dosarului nr.P/2013, elemente esențiale în raport de acuzațiile aduse celor doi inculpați, dubii rezultate din conținutul discuției telefonice purtate la data de 01.07.2014, nu au fost înlăturate prin probe certe de vinovăție.

Dimpotrivă, din cuprinsul probelor administrate în cauză a rezultat că, în baza discuției inițiale dintre cei doi inculpați, în baza comenzii martorului Y., S.C. F. S.R.L. a livrat către S.C. X. S.R.L. la datele de 10.07.2014, 30.07.2014 și 01.08.2014, cantitatea totală de 25,5 mc beton, conform avizelor de însoțire a mărfii (existente în vol. 2 filele 310-312 dosar urmărire penală).

Livarea materialului respectiv este confirmată și de depozițiile martorilor Z., Y. și A1., acesta din urmă, în virtutea relațiilor de prietenie, ajutând familia B1. la construirea gardului respectiv, fiind și persoana care a semnat, conform propriilor sale declarații, unele avize de însoțire a mărfuri.

Împrejurarea că betonul respectiv a fost livrat de S.C. F. S.R.L. către S.C. X. S.R.L. nu imprimă în sine, caracter necuvânt, în sensul art. 289 C.pen., folosului pretins de inculpatul A., caracter care ar fi existat în măsura în care s-ar fi concretizat într-un avantaj patrimonial, realizat cu titlu gratuit sau în condiții defavorabile prestatorului serviciului respectiv.

Din cuprinsul probelor administrate în cauză a rezultat că pentru cantitatea de beton livrată, S.C. F. S.R.L. a emis documente contabile (avize de însoțire a mărfii, factură fiscală, chitanță de plată), care au fost înregistrate ca atare în evidența contabilă a societății, documente contabile în baza cărora reprezentanții societății beneficiare a cantității de beton, S.C. X. S.R.L., au semnat la primirea materialului și au achitat parțial contravaloarea acestuia, primind în schimb chitanța doveditoare, înregistrată în evidența contabilă a societății.

S-a arătat că apare astfel nesustenabilă teza acuzării, care susține caracterul retributiv, gratuit, al cantității de beton livrată către S.C. X. S.R.L., în schimbul soluționării favorabile a dosarului nr.P/2013, cu atât mai mult cu cât emiterea facturii fiscale inițiale (din 01.08.2014) s-a făcut înainte de realizarea contraprestației la care acuzarea face referire (întocmirea referatului cu propunere de clasare la data de 11.09.2014), factura atestând existența obligației de plată din partea beneficiarului.

Astfel, pentru plata betonului livrat, S.C. F. S.R.L. a emis inițial factura fiscală nr. 10726 din 01.08.2014 pentru suma de 3.720 lei, ce atestă livrarea cantității de 16 mc beton (vol. 2 fila 308 dosar urmărire penală), avizele de însoțire a mărfii și factura fiscală atestând atât livrarea materialelor cât și

obligăția de plată a acestora de către beneficiarul S.C. X. S.R.L., acte emise de societatea administrată de inculpatul B. anterior întocmirii de către inculpatul A. a referatului cu propunere de clasare în dosarul nr.P/2013 pe care-l instrumenta.

Ulterior, la data de 09.10.2014 (după ce inculpatul A. a întocmit referatul cu propunere de clasare în dosarul nr.P/2013), S.C. F. S.R.L. a emis o altă factură fiscală, nr. 10970 pentru suma de 5.883,80 lei, ce atestă livrarea cantității de 10 mc beton B150, respectiv 15,5mc de beton PFP (vol. 2 fila 309 dosar urmărire penală). Totodată, s-a procedat la anularea facturii fiscale nr. 10726 din 01.08.2014, anulare justificată de faptul că, din cauza unor necorelări ale biroului contabil al S.C. F. S.R.L., cantitatea de beton din prima factură se regăsea și în cea de-a doua, care îngloba întreaga cantitate de beton furnizată către S.C. X. S.R.L., aspect rezultat din declarațiile martorilor audiați în cauză (C1., Z. și Y.).

Curtea a reținut că factura fiscală din data de 09.10.2014 vine să ateste încă o dată obligația de plată a contravalorii cantității de beton livrate, cu privire la care acuzarea susține că ar fi avut un caracter gratuit.

C1., angajată la biroul contabilitate al S.C. F. S.R.L., audiată fiind în fața instanței, a arătat că, în legătură cu betonul furnizat către S.C. X. S.R.L., s-au emis două facturi fiscale succesive, la momentul emiterii celei de-a doua, ea omițând, dintr-o eroare, să anuleze din evidența contabilă prima factură.

Contravaloarea betonului furnizat de S.C. F. S.R.L. a fost achitată în parte de S.C. X. S.R.L., din cuprinsul chitanței nr. 1305/28.02.2015 rezultând că s-a achitat suma de 4.500 de lei.

Realitatea plății efectuate conform chitanței nr. 1305/28.02.2015 este confirmată atât de martora C1. (care a arătat în fața instanței că a primit suma de bani respectivă de la inculpatul B., eliberând chitanță în acest sens) cât și de martorii Z. și Y. și de inculpatul B. (care au confirmat efectuarea respectiv primirea plății).

La rândul său, martorul D1. (persoană care ținea evidența contabilă a S.C. X. S.R.L.) a confirmat realitatea plății parțiale, în numerar, a facturii fiscale respective, plată efectuată la data de 28.02.2015, sens în care a fost predată spre contabilizare de către administratorul Z. chitanța nr. 1305/28.02.2015, martorul arătând că a primit acea chitanță la începutul lunii martie 2015, deoarece de regulă, actele contabile sunt predate la începutul lunii următoare celei încheiate din punct de vedere calendaristic. A arătat că suma era de 4500 lei, sumă provenită din dispoziția de încasare f.n. din data de 28.02.2015 cu titlu de aport propriu, împrejurarea că plata se făcuse într-o zi de sâmbătă neridicându-i martorului suspiciuni, bănuind că firmele au program de lucru și în această zi.

Curtea a constatat că aceste probe sunt susținute și de cuprinsul registrului de casă al S.C. X. S.R.L., din care rezultă că la data de 28.02.2015, administratorul Z. a creditat societatea cu suma de 4.500 lei, conform dispoziției de încasare către casierie din aceeași dată, sumă care a fost utilizată în aceeași zi pentru efectuarea plății către S.C. F. S.R.L., aspect confirmat de martora Z..

Aceste probe sunt susținute și de concluziile raportului de expertiză contabilă judiciară dispus în cursul cercetării judecătorești și întocmit la data de 25.08.2016 de expert E1., din cuprinsul cărora rezultă că nu au fost constatate nereguli în materie contabilă la emiterea și înregistrarea în evidențele S.C. X. S.R.L. și S.C. F. S.R.L. a documentelor justificative legate de livrarea cantității de beton de mai sus.

S-a arătat că, contrar acestor probe, se reține în rechizitoriu existența unei suspiciuni rezonabile că această chitanță nr. 1305/28.02.2015 a fost întocmită la o dată ulterioară efectuării perchezițiilor domiciliare din 11.03.2015, rolul acesteia fiind acela de a disimula săvârșirea infracțiunii de luare, respectiv dare de mită de către inculpații A., respectiv B..

Prima instanță a arătat că, pentru a ajunge la concluzia existenței unei astfel de acțiuni, în cauză s-ar fi impus să existe probe care să o susțină, probe care nu pot fi suplinite nici de suspiciuni rezonabile, nici de indicii, ele însele disparate. Nu există probe certe care să susțină concluzia fictivității plății consemnate prin chitanța nr. 1305/28.02.2015 și concluzia caracterului pro causa al acesteia, care să determine instanța să procedeze la înlăturarea probelor expuse anterior, care dovedesc contrariul.

Împrejurarea că plata parțială a facturii fiscale emise la data de 09.10.2014 s-a realizat la data de 28.02.2015, adică la peste patru luni de la data emiterii facturii, nu susține certitudinea variantei expuse în actul de sesizare, în sensul că plata consemnată în chitanță nr. 1305/28.02.2015 nu ar fi una reală.

Simplul fapt că plata unei facturi fiscale se realizează la un interval de timp de la data emiterii ei ori rațiunea care stă la baza creditării societății debitoare de către administratorul ei, în vederea efectuării respectivei plăți sau existența unor necorelări în modul de expunere a împrejurărilor concrete în care s-a efectuat plata, nu sunt împrejurări apte să conducă la concluzia caracterului nereal al plății efectuate, cât timp probe certe administrate în cauză confirmă efectuarea acesteia.

Nici întâlnirea dintre inculpatul A. și B. din data de 11.03.2015 (zi în care se efectuau primele percheziții dispuse în cauză) din stația OMV de pe str., nu a fost avută în vedere, întrucât din probe nu a rezultat conținutul discuțiilor purtate, astfel încât nu pot fi susținute concluziile din rechizitoriu în sensul că „cel mai probabil” cei doi au discutat cu privire la întocmirea unor documente de natură să disimuleze primirea betonului cu titlu de mită.

S-a arătat că o astfel de presupunere nu poate fi reținută cu atât mai mult cu cât martorul F1. (agent de poliție din cadrul S.I.F. în acea perioadă, cu care inculpatul A. se afla în mașină la momentul respectiv) a susținut (atât în cursul urmăririi penale cât și în fața instanței) că inculpatul A. dorea să se edifice despre aprobările necesare în vederea atestării calității lucrărilor în legătură cu o speță pe care o instrumenta, F1. fiind cel care i-a sugerat să discute cu inculpatul B..

Nici faptul că această întâlnire a fost precedată de informarea celor doi (A. și F1.) de către colegul lor G1. despre faptul că la nivelul I.P.J. se efectuează percheziții, consultând ulterior presa online, nu este în măsură să susțină

concluzia că inculpatul A. se simțea vizat, cu atât mai mult cu cât aceștia aflaseră doar că persoanele vizate ar fi fost șeful I.P.J., adjunctul și șeful de la S.I.F., fără să existe vreo informație cu privire la firme sau alte persoane fizice.

Mai mult, reacția inculpatului A. la aflarea știrii, convorbirea telefonică purtată cu colegul lor G1. din data de 11.03.2015, ora 11:52:17, contrazice concluzia rechizitoriului

Nici în privința modului în care au fost întocmite evidențele contabile ale S.C. X. S.R.L., respectiv S.C. F. S.R.L., lipsa probelor nu poate fi suplinită de existența unor indicii de natură să conducă la presupunerea rezonabilă că evidențele contabile ale acestora pentru luna februarie 2015 au modificat până la data de 25 martie 2015, ulterior datei de 11.03.2015 (când au avut loc perchezițiile domiciliare).

Raportul de expertiză contabilă judiciară din data de 25.08.2016 întocmit de expert E1. infirmă o astfel de concluzie, arătându-se în cuprinsul raportului că registrul de casă al S.C. F. S.R.L. a fost întocmit potrivit legii contabilității prin raportare la perioada 11.09.2013-28.02.2015.

De asemenea, chitanțele depuse la dosarul cauzei de către inculpatul B., dovedesc că au mai fost perioade în care vânzările S.C. F. S.R.L. nu au impus eliberarea zilnică de chitanțe.

Nici prezența inculpatului A., în seara de 02.06.2015, din jurul orei 23:00, la domiciliul fiicei sale, după ce inculpatul a fost audiat la sediul DNA - Serviciul Teritorial Oradea, nu poate fi avută în vedere, lipsind orice probe din care să rezulte că inculpatul le-ar fi indicat acestora ce să declare în cazul în care vor fi audiați în cauză, astfel cum reține rechizitoriul.

Nici convorbirea telefonică avută de Z. cu B. la data de 03.06.2015, ora 10:04:45, în cadrul căreia i-ar fi reamintit inculpatului că ea a fost persoana care a făcut plata respectivă, la care de asemenea face referire rechizitoriul nu poate fi reținută de instanță.

Dimpotrivă, din conținutul convorbirii și din modul în care a decurs discuția celor doi, Curtea a constatat că atât Z. cât și B. au confirmat efectuarea și realitatea respectivei plăți, martora Z. arătându-și revolta față de acuzațiile aduse în legătură cu acea plată și nicidecum nu-i reamintește ce să declare în viitor.

Nu în ultimul rând, în legătură cu argumentele reținute de acuzare, legate de întâlnirea inculpatului A. din seara de 02.06.2015 și de convorbirea telefonică avută de Z. cu B. la data de 03.06.2015, instanța a constatat că aceste întâlniri/discuții au avut loc la aproape 3 luni de la data efectuării primelor percheziții domiciliare efectuate în cauză la data de 11.03.2015, percheziții după care ar fi fost modificate evidențele contabile ale celor două societăți, modificare care ar fi avut loc, potrivit rechizitoriului, în intervalul 11.03-25.03.2015, fără a se face referire la vreo probă concretă în acest sens.

În raport de aceste considerente, instanța de fond a reținut că nu există suficiente probe care să susțină, dincolo de orice îndoială rezonabilă, varianta expusă în rechizitoriu cu privire la caracterul pro causa al chitanței nr. 1305/28.02.2015 și cu privire la scopul emiterii, care ar fi fost acela de a acoperi

din punct de vedere contabil, de a ascunde și disimula mita plătită de inculpatul B. apropiatilor inculpatului A..

De altfel, dacă acesta ar fi fost scopul chitanței nr. 1305/28.02.2015 apare de neînțeles motivul pentru care inculpații au recurs la o plată parțială și nu totală a cantității de beton livrate, cu atât mai mult cu cât disponibilul în numerar al societății beneficiare permitea o astfel de plată totală.

Prin raportare la același scop de a ascunde și disimula mita plătită de inculpatul B., apare de neînțeles motivul pentru care inculpații nu au întocmit documentele doveditoare ale plății cantității de beton imediat ori la scurt timp fie de la data livrării acestuia fie de la data emiterii facturii fiscale din 09.10.2015, din moment ce plata cantității respective de beton (plată reținută ca fiind fictivă) nu ar fi impus afectarea (în realitate) a disponibilităților financiare.

Nici referitor la acuzația adusă inculpaților A. și B. în legătură cu formularea de către S.C. F. S.R.L. a ofertei de participare la procedura de atribuire a unei lucrări finanțate din fonduri europene al cărei beneficiar era S.C. X. S.R.L., nu este una care, raportată la probele administrate în cauză și la conținutul constitutiv al infracțiunilor pentru care inculpații au fost trimiși în judecată, să susțină o soluție de condamnare.

Instanța a reținut că din cuprinsul convorbirii telefonice din data de 01.07.2014 purtată de inculpații A. și B. (redată anterior) nu rezultă ca inculpatul A. să-i fi pretins explicit inculpatului B., să participe cu o ofertă la procedura respectivă, cerându-i doar o întâlnire pentru a discuta.

Această întâlnire a avut loc ulterior, fiind confirmată de inculpați.

Astfel, inculpatul A. a arătat, în declarația dată ca suspect în cursul urmăririi penale (la data de 02.06.2015), cu privire la acea întâlnire, că „după soluționarea cauzei penale cu nr.P/2013, privind pe B. și H., m-am întâlnit cu B. la sediul firmei sale din, unde împreună cu ginerele meu Y., am purtat discuții referitoare la un proiect cu finanțate nerambursabilă. Discuțiile s-au referit la prețurile practicate pe piață pentru construirea unei hale, care reprezenta în fapt obiectul proiectului. Rețin chiar, că eu l-am recomandat ginerelui meu pe B., ca potențial executant, deoarece acesta mi-a făcut o impresie foarte bună cu ocazia audierii sale la sediul IPJ”.

Această întâlnire este confirmată și de inculpatul B. care a arătat că a avut o scurtă discuție cu A. la care au participat soții Chișiu B1. în legătură cu posibilitatea participării firmei sale la acea procedură, dar discuția a avut loc înainte ca acea procedură să fie demarată (aspect confirmat și de documentele aferente depunerii proiectului finanțat de Uniunea Europeană demarat de S.C. X. S.R.L. aflate în volulul 7 dosar urmărire penală, n.i.). Ulterior, a arătat că nu a mai purtat nicio discuție cu inculpatul A. legată de procedura respectivă la care a participat.

Curtea a constatat că acest ultim aspect este confirmat de ansamblul probelor administrate în cauză, din cuprinsul acestora (dar și din cuprinsul acuzațiilor), rezultând că aceste discuții - cea telefonică din data de 01.07.2014 și cea ulterioară care a avut loc între familia B1., inculpatul B. și inculpatul A. – reprezintă singurele implicări ale inculpatului A. în procedura respectivă.

Participarea S.C. F. S.R.L. la proiectul respectiv a fost determinat și de discuțiile pe care B. le-a avut cu martorul H1..

Potrivit declarației martorului (dată în fața instanței), fiind coleg de școală cu B. pe care îl știe de 30 de ani și în relație de amiciție cu familia B1., i-a susținut pe aceștia și i-a sprijinit în derularea acelui proiect de finanțare nerambursabilă, arătând că după ce fusese depusă cererea în anul 2010, evaluarea s-a întins până prin anul 2013, interval de timp în care martorul a verificat fezabilitatea proiectului în privința materialelor, sens în care a discutat cu mai multe firme pentru a verifica prețul acestora prin raportare la devizele existente în proiect. În acest demers i-a făcut martorului Y. legătura cu B., martorul nemaivând o altă implicare în derularea acelui proiect.

În baza tuturor acestor discuții (cele inițiale și a celor suplimentare purtate de inculpatul B. cu martorii Y. și H1.), S.C. F. S.R.L. a fost de acord și a pregătit oferta de participare la un preț care să se încadreze în suma aprobată spre finanțare nerambursabilă.

Că această acceptare a inculpatului B. a fost determinată atât de discuțiile purtate cu familia B1. în prezența inculpatului A., cât și de relația apropiată pe care o avea cu H1., a rezultat inclusiv din discuția telefonică din 14.08.2014, la ora 09:46:58 purtată de Y. și B..

S.C. F. S.R.L. a reușit să realizeze o ofertă de participare la procedura de atribuire a lucrării respective, la un preț de 618.886,43 lei fără TVA, cuantum inferior sumei de 622.000 lei, eligibilă potrivit contractului de finanțare, în condițiile în care S.C. F. S.R.L. și-a estimat, prin oferta depusă, realizarea unui profit de 1% (adică 6180 lei) și un cost al cheltuielilor indirecte de 1%.

Cu privire la conținutul ofertei respective, inculpatul B. a arătat că nu i-a favorizat pe B1. prin participarea sa la procedura de atribuire a lucrării respective luând în considerare că a înaintat o ofertă care se apropia de plafonul maxim de la care licitația pornea, plafon maxim care dacă era depășit firma era descalificată. Dacă ar fi vrut să favorizeze firma numitului Y. nu ar fi întocmit o ofertă de 99% din acel plafon maxim ci una de 70-75% .

Cu privire la marja de profit de 1%, inculpatul a arătat că a fost convenabilă firmei sale, în condițiile în care firma sa deține stație de betoane, balastieră stație de sortare, excavatoare, astfel încât era profitabil ca firma să aibă o astfel de lucrare cu atât mai mult cu cât era sezon de iarnă, inculpatul arătând că a dorit să aibă continuitate în lucrări. În plus, dincolo de acel profit final de 1%, inculpatul a arătat că a avut la fiecare paragraf din ofertă, pe fiecare componentă o marjă de profit, pe care a luat-o în considerare.

Totodată, conform martorei I1., persoană care s-a ocupat de managementul proiectului de finanțare în baza contractului de servicii de consultanță nr. 2/05.02.2014 încheiat de martoră cu Z., după câștigarea licitației de către S.C. F. S.R.L. nu au fost constatate nereguli în procedura de achiziție, nereguli care dacă ar fi fost constatate, ar fi determinat aplicarea unor penalizări cuprinse între 5-25% din valoare, arătând martora că pe parcursul efectuării lucrărilor, au fost efectuate și plățile aferente, fiind vorba de 3-4 tranșe.

Având în vedere că nu s-a dovedit în cauză că oferta S.C. F. S.R.L. a fost depusă în condiții care ar contraveni intereselor comerciale ale acestei societăți – în sensul acceptării unor condiții net defavorabile - și în condițiile în care scopul oricărui ofertant la o procedură de licitație este acela de a se încadra, prin condițiile oferite, în plafonul maxim finanțabil, împrejurarea că oferta S.C. F. S.R.L. a fost una eligibilă, inclusiv datorită acceptării unei marje de profit minime (explicată de altfel de inculpatul B.), în lipsa altor probe, nu poate să-i confere un caracter ilicit.

Martora I1. a lămurit în fața instanței acele neclarități legate de datele suplimentare care nu fuseseră încărcate pe site, arătând că datorită volumului mare de date, site-ul ministerului nu permite încărcarea întregii documentații, existând (din câte reține) în caietul de sarcini mențiunea că documentația suplimentară poate fi solicitată.

De altfel, având în vedere obiectul și limitele judecății stabilite de art. 371 C.proc.pen., ținând cont că nu există o trimitere în judecată în legătură cu modalitatea în care a decurs procedura de licitație organizată de S.C. X. S.R.L., excede obiectului cauzei verificarea de către instanță a caracterului legal sau nelegal al atribuirii lucrării respective către S.C. F. S.R.L.

În plus, inculpatul A. nu a fost implicat în această procedură, singura implicare reținută în sarcina sa fiind discuția telefonică din data de 01.07.2014 și discuția ulterioară care a avut loc între familia B1. și inculpatul B., la care și el a participat.

S-a mai reținut de către instanță că, la data de 27.10.2014, a fost publicată pe site-ul www.fonduri-ue achiziția de lucrări și, în condițiile în care alte firme nu s-au mai înscris la licitație, S.C. F. S.R.L. a fost declarat câștigător conform Notei justificative de atribuire nr. 57/10.11.2014 cu o ofertă de 618.886,43 lei fără TVA, încheindu-se ulterior contractul de lucrări nr. 61/12.11.2014 (filele 473-479 vol. 7 dosar urmărire penală).

Atât publicarea pe site-ul www.fonduri-ue a achiziției de lucrări, cât și oferta de participare depusă de S.C. F. S.R.L., dar și declararea acestei societăți ca fiind câștigătoare, s-au realizat după întocmirea de către inculpatul A. a referatului cu propunere de clasare, în dosar nr.P/2013, referat întocmit la data de 11.09.2014 (fila 46 vol. 6 dosar urmărire penală).

Cu privire la aceeași acuzație, din cuprinsul probelor administrate în cauză Curtea a constatat că a rezultat fără echivoc caracterul oneros al participării S.C. F. S.R.L. la procedura de achiziție de lucrări, care a presupus prestații reciproce, neexistând probe din cuprinsul cărora instanța să ajungă la concluzia că participarea S.C. F. S.R.L. la această procedură ar fi fost una pur formală, simulată, menită să ascundă o eventuală mită plătită inculpatului A., direct sau indirect.

Raportând starea de fapt, cu privire la livrarea cantității respective de beton și la participarea S.C. F. S.R.L. la procedura de licitație, la încadrarea juridică dată acestor fapte prin rechizitoriu, instanța a reținut că sub aspectul laturii obiective, infracțiunea de luare de mită se comite, conform art. 289 C.pen., prin pretinderea, primirea sau acceptarea promisiunii, iar infracțiunea de

dare de mită, conform art. 290 C.pen., prin promisiunea, oferirea sau darea, ambele vizând bani ori alte foloase, în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle de serviciu ale funcționarului sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri.

S-a arătat că singura probă care susține existența acțiunii de pretindere din partea inculpatului A. și o promisiune a rezolvării pretenției, din partea inculpatului B., este convorbirea purtată de cei doi la data de 01.07.2014.

Cu toate acestea, din cuprinsul convorbirii nu a rezultat dincolo de orice dubiu, că discuția celor doi reprezintă o pretenție lansată, respectiv acceptată, care să fi vizat bani ori alte foloase cu un caracter necuvenit în sensul legii penale, adică bani sau foloase pe care inculpatul B. să trebuiască să le remită cu titlu gratuit, cu titlu de retribuție și având legătură cu dosarul pe care inculpatul A. îl instrumenta, pretenții care să fi fost apreciate, văzute și conștientizate ca atare de către ambii inculpați.

S-a menționat că, de esența infracțiunilor de luare și dare de mită este ca pretinderea, primirea sau acceptarea promisiunii, respectiv ca promisiunea, oferirea sau darea, de bani ori alte foloase, să se realizeze *în legătură cu* îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle de serviciu ale funcționarului sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri. Aceste acțiuni trebuie să fie neechivoce, să manifeste intenția funcționarului de a condiționa îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea, întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle de serviciu sau îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri, pretenții care să fie înțelese ca atare de persoana căreia i se adresează, ambii trebuind să înțeleagă exact despre ce este vorba.

O astfel de condiționare trebuie să rezulte din actele de conduită ale funcționarului.

Cu privire la această legătură dintre prestația pretinsă/promisă și îndatoririle de serviciu ale inculpatului A., instanța a constatat că nicio probă administrată în cauză (directă sau indirectă) nu susține concluzia că acest inculpat ar fi condiționat, explicit sau implicit, de o manieră care să nu lase loc echivocului, îndeplinirea îndatoririlor sale de serviciu în legătură cu instrumentarea dosarului nr.P/2013 fie de livrarea cantității respective de beton, fie de participarea S.C. F. S.R.L. la procedura de atribuire a lucrării finanțate din fonduri europene al cărei beneficiar era tot S.C. X. S.R.L. Convorbirii telefonice din data de 01.07.2014 nu i se poate atribui o astfel de calitate.

Existând un dubiu serios cu privire la legătura dintre discuția purtată de cei doi la data de 01.07.2014 și îndeplinirea îndatoririlor de serviciu ale inculpatului A. în legătură cu instrumentarea dosarului nr.P/2013, dubiu care nu a fost înlăturat prin probe certe de vinovăție, acesta nu poate să fie interpretat decât în favoarea inculpaților, în raport de cuprinsul prevederilor art. 4 alin. 2 C.proc.pen.

Pe de altă parte, de esența infracțiunilor de luare și dare de mită este ca folosul pretins, primit sau acceptat, respectiv promis, oferit sau dat, să fie necuvenit, caracter care de asemenea trebuie să rezulte neechivoc.

Prin folos necuvenit se înțelege folosul care este legal nedatorat, având caracter de retribuție, constituind o plată ori răsplată în vederea determinării unui act explicit, un contraechivalent al conduitei lipsite de probitate a funcționarului mituit. Câtă vreme legea nu distinge, folosul presupune orice avantaje patrimoniale, bunuri, comisioane, împrumuturi, premii, prestații de servii în mod gratuit, angajarea, promovarea în serviciu, dar și avantaje nepatrimoniale, cu condiția ca acestea să fie legal nedatorate.

S-a arătat că această definiție a noțiunii de folos necuvenit, se regăsește în decizia Curții Constituționale nr. 400/2016, publicată în Monitorul Oficial cu numărul 639 din 19 august 2016, fiind expresia explicațiilor doctrinare conturate de-a lungul anilor.

Or, în prezenta cauză, probele anterior expuse au dovedit caracterul oneros al serviciilor realizate de inculpatul B. în favoarea S.C. X. S.R.L., fie că a fost vorba de livrarea cantității respective de beton (realizată contra cost, fiind emise documente contabile în acest sens și încasată ulterior o parte din materiale), fie că a fost vorba de participarea la procedura de atribuire a lucrării finanțate din fonduri europene al cărei beneficiar era tot S.C. X. S.R.L. (și care a presupus prestații la care S.C. F. S.R.L. s-a angajat în mod real, profitabile pentru ambele părți implicate).

În aceste condiții, deși atât livrarea cantității de beton dorite, cât și formularea ofertei de participare la procedura de atribuire a lucrării finanțate din fonduri europene s-au realizat, acestea nu au avut caracter necuvenit, fiind efectuate cu titlu oneros.

Simpla livrare a cantității de beton dorite care s-a realizat la prețurile practice pe piață de societatea furnizoare și simpla participare la procedura de atribuire a lucrării finanțate din fonduri europene care a presupus formularea unei oferte care să se încadreze în plafonul maxim impus de finanțarea europeană aprobată și prestații ulterioare din partea ofertantului, nu pot fi considerate ca reprezentând avantaje de natură patrimonială pentru inculpatul A. sau pentru S.C. X. S.R.L.

Fiind vorba de foloase de natură patrimonială, acestea ar fi trebuit să se concretizeze într-un avantaj material concret, nelegal nedatorat față de beneficiarul mitei, fie că este vorba de o gratuitate, de o vânzare sau un serviciu în pierdere sau prestat în condiții net dezavantajoase față de furnizor, în evidentă discrepanță față de condițiile oferite altor clienți, în condiții neprofitabile sau contrare scopului comercial al societății furnizoare, elemente care nu se regăsesc în privința serviciilor prestate de S.C. F. S.R.L. către S.C. X. S.R.L., nici în cazul livrării cantității de beton, nici în cazul formulării ofertei de participare la procedura de atribuire.

În cazul acesteia din urmă, nu a fost vorba de o participare a S.C. F. S.R.L. în pierdere, ci cu un profit minim, cu privire la care inculpatul B. a oferit explicații plauzibile în fața instanței, necombătute de acuzare.

Prin urmare, Curtea a arătat că nu se poate vorbi de faptul că în cazul ofertei de participare depuse de S.C. F. S.R.L., folosul necuvenit realizat de S.C. X. S.R.L. ar fi fost reprezentat de evitarea pierderii finanțării obținute anterior.

Față de considerentele expuse, s-a concluzionat că se impune achitarea inculpatului B. pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită prevăzută de art. 290 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și achitarea inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 și art. 7 lit. c din Legea nr. 78/2000, fiind incident temeiul de achitare prevăzut de art. 16 alin. 1 lit b teza I C.proc.pen., nefiind întrunite condițiile de tipicitate ale acestor infracțiuni.

Cu privire la infracțiunea de spălare de bani prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. b din Legea nr. 656/2002, reținută în sarcina inculpatului B. în legătură cu emiterea, în numele S.C. F. S.R.L., a chitanței nr. 1305/28.02.2015:

S-a reținut în sarcina inculpatului că ar fi emis, în numele S.C. F. S.R.L., chitanța nr. 1305/28.02.2015 pentru suma de 4.500 de lei, pentru a ascunde și disimula mita plătită inculpatului A., reprezentată de contravaloarea cantității de beton furnizate de S.C. F. S.R.L. către S.C. X. S.R.L.

Din cuprinsul probelor administrate în cauză, instanța a reținut că nu s-a dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă faptul că plata sumei de 4.500 lei la data de 28.02.2015 a fost fictivă.

În aceste condiții, s-a constatat că nu subzistă infracțiunea de spălare de bani prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. b din Legea nr. 656/2002, reținută în sarcina inculpatului B. în legătură cu emiterea chitanței nr. 1305/28.02.2015, o astfel de faptă presupunând ascunderea ori disimularea adevăratei naturi a provenienței, a situării, a dispoziției, a circulației sau a proprietății bunurilor ori a drepturilor asupra acestora, cunoscând că bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni.

Ca atare, s-a dispus achitarea inculpatului B. pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. b din Legea nr. 656/2002, fiind incident temeiul prevăzut de art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen.

În ceea ce privește individualizarea sancțiunilor aplicate, instanța a apreciat că se impune stabilirea, în cazul fiecărui inculpat, a unor pedepse într-un quantum care să reflecte gradul de pericol social concret al faptelor săvârșite, a căror executare, dată fiind întrunirea cumulativă a condițiilor impuse de art. 91 C.pen., să fie suspendată sub supraveghere pe termenul de supraveghere maxim prevăzut de art. 92 C.pen.

Aceleași criterii concrete sunt avute în vedere de instanță și la aprecierea necesității aplicării în cauză, față de fiecare inculpat, a unor pedepse complementare și accesorii constând în interzicerea exercitării profesiei, funcției sau activității de care s-au folosit la săvârșirea infracțiunilor pentru care vor fi condamnați.

În privința măsurilor asigurătorii, în raport de soluția de achitare a inculpaților C. și A., s-a dispus ridicarea măsurii sechestrului asigurător luată prin ordonanța din 09 iulie 2015 și procesul-verbal de sechestrul din 15 iulie 2015, asupra autoturismului audi A6 nr. de identificare, aparținând inculpatului C., până la concurența sumei de 17.405 lei și ridicarea măsurii

sechestrului asigurător luată prin ordonanța din 09 iulie 2015 și procesul-verbal de sechestru din 15 iulie 2015, asupra autoturismului Ford Focus, nr. de identificare, nr. de înmatriculare aparținând inculpatului A., până la concurența sumei de 5883 lei.

Totodată, în condițiile în care din probele administrate în cauză a rezultat că inculpatul C. a primit de la inculpatul B. un acumulator și patru anvelope care au fost ulterior montate pe autoturismul marca Ford Ka pentru ca inculpatul C. să-și exercite influența reală pe care o avea asupra inculpatului A. în legătură cu instrumentarea dosarului nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare, bunuri care au fost identificate cu ocazia percheziției domiciliare efectuate, bunuri în privința cărora sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 291 alin. 2 C.pen., în baza art. 404 alin. 4 lit. c C.proc.pen. rap. la art. 20 din Legea nr. 78/2000, s-a dispus luarea măsurii sechestrului asigurător asupra acestora și, în baza art. 291 alin. 2 C.pen., confiscarea lor de la inculpatul C..

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Oradea și inculpații A., B. și C..

Prin motivele de apel formulate în scris, Ministerul Public a criticat sentința primei instanțe, invocând următoarele:

- greșita achitare a inculpaților C. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen. (2 acte materiale) și a inculpatului B. pentru infracțiunea de dare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 290 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen. (2 acte materiale), precum și pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. b din Legea nr. 656/2002 (pe relația cu inculpatul C.);
- greșita achitare a inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 și art. 7 lit. c din Legea nr. 78/2000 precum și a inculpatului B. pentru infracțiunea de dare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 290 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen. (2 acte materiale), precum și pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. b din Legea nr. 656/2002 (pe relația cu inculpatul A.);
- greșita individualizare judiciară a pedepselor aplicate inculpaților A., B. și C., sub aspectul cuantumului și a modalității de executare alese;
- greșita stabilire a regimului de executare a pedepselor accesorii și complementare prev. de art. 65 alin. 1 C.pen. rap. la art. 66 lit. a și b cu referire la art. 67 alin. 1 și 2 C.pen.

Cu ocazia dezbaterilor asupra apelurilor, la termenul din 27 noiembrie 2018, Ministerul Public a precizat că își restrânge motivele de apel, criticând hotărârea doar în ceea ce privește individualizarea pedepselor, susținându-se că sunt prea blânde în raport de infracțiunile săvârșite și de gravitatea acestora și că se impune să fie executate în regim privativ de libertate.

Criticile inculpatului C. au vizat, în esență, următoarele:

- Nulitatea absolută a procedeele probatorii (efectuarea interceptărilor și înregistrărilor convorbirilor telefonice și ambientale) și a mijloacelor de probă (procesele verbale de redare), măsuri autorizate de Tribunalului Satu Mare, Tribunalul Bihor și Curtea de Apel Oradea, susținându-se incidența în cauză a deciziilor Curții Constituționale nr. 21/2018, nr. 91/2018 și nr. 51/2016 și a cazului de nulitate absolută prev. de art. 281 alin. 1 lit. b C.proc.pen., interpretat prin prisma deciziei Curții Constituționale nr. 302/2017, Serviciul Român de Informații neavând competență funcțională și materială de a pune în executare măsurile de supraveghere tehnică, astfel că procedeul probatoriu a fost efectuat cu încălcarea dispozițiilor art. 142 C.proc.pen. S-a solicitat excluderea probelor astfel obținute, dar și a probelor derivate, declarațiile inculpaților date în baza acestor interceptări;
- Excluderea probelor rezultate din punerea în executare a mandatele nr. 002986/09.04.2013 și nr. 006960/07.10.2013, emise de Înalta Curte de Casație și Justiție în baza Legii nr. 51/1991;
- Nelegalitatea soluției instanței de fond de schimbare a încadrării juridice în infracțiunea de trafic de influență arătând că, în realitate, a avut loc o schimbare a acuzației, iar faptele pentru care s-a dispus condamnarea nu corespund cu cele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată;
- Greșita soluție de condamnare, solicitându-se achitarea, în principal în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a C.proc.pen., iar în subsidiar în temeiul art. 16 alin.1 lit. b teza I C.proc.pen. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită în formă continuată prev. de art. 289 alin. 1 cu aplic. art. 35 alin. 1 C.pen. (5 acte materiale), iar în ipoteza în care se consideră corectă soluția de schimbare a încadrării juridice, s-a solicitat achitarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prev. de art. 291 alin.1 cu aplic. art. 35 alin. 1 C.pen. (3 acte materiale) în principal în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a C.proc.pen., iar în subsidiar în temeiul art. 16 alin.1 lit. b teza I C.proc.pen.;
- În terțiar, în ipoteza menținerii soluției de condamnare, s-a solicitat să se dispună ca munca neremunerată în folosul comunității să fie executată în cadrul unei instituții din raza județului Maramureș.

Prin motivele de apel formulate pentru inculpatul **B.** s-au invocat critici similare vizând:

- Excluderea probelor obținute prin punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică de către Serviciul Român de informații, susținându-se incidența în cauză a deciziilor Curții Constituționale nr. 51/2016 și nr. 302/2017;
- Excluderea probelor rezultate din punerea în executare a mandatele nr. 002986/09.04.2013 și nr. 006960/07.10.2013, emise de Înalta Curte de Casație și Justiție în baza Legii nr. 51/1991, invocându-se Deciziile Curții Constituționale nr. 21/2018 și nr. 91/2018;
- Nelegalitatea soluției instanței de fond de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea de dare de mită în cea de cumpărare de influență, infracțiune

diferită de cea pentru care s-a efectuat urmărirea penală și cercetarea judecătorească;

- Greșita soluție de condamnare, solicitându-se achitarea în principal în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a C.proc.pen., iar în subsidiar în temeiul art. 16 alin.1 lit. b teza I C.proc.pen.

În ceea ce-l privește pe inculpatul **A.** prin motivele de apel s-a solicitat, în principal achitarea, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a C.proc.pen., motivându-se că fapta nu există. Într-un prim subsidiar, s-a formulat concluzii de achitare în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen., iar într-un al doilea subsidiar, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a C.proc.pen. De asemenea, s-au formulat concluzii similare coinculpaților, vizând excluderea probelor obținute prin punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică.

Criticile punctuale formulate de către fiecare dintre apelanți urmează să fie expuse cu ocazia analizării fiecărui motiv de apel.

În cursul cercetării judecătorești în fața instanței de apel au fost audiați inculpații: C. (declarația din 02 mai 2017, filele 237-240 volumul I), A. (declarația din 13 iunie 2017, filele 243-246 volumul I), B. (declarația din 13 iunie 2017, filele 247-250 volumul I, declarația din 26 septembrie 2017, filele 268-270 volumul I) și martorii: Y. (declarația din 26 septembrie 2017, filele 271-272 volumul I), Z. (declarația din 26 septembrie 2017, filele 273-274 volumul I), C1. (declarația din 26 septembrie 2017, fila 275 volumul I), T. (declarația din 07 noiembrie 2017, filele 34-36 volumul II), Ț. (declarația din 07 noiembrie 2017, filele 37-39 volumul II), P. (declarația din 07 noiembrie 2017, filele 40-41 volumul II), H1. (declarația din 09 ianuarie 2018, filele 101-102 volumul II).

Totodată, Înalta Curte a încuviințat proba cu înscrisuri, la dosar fiind depuse acte vizând modalitatea de achitare a cheltuielilor medicale în cazul situațiilor intermediare de societatea martorului T. (filele 137-172 volumul II) precum și acte întocmite în verificărilor efectuate de organele de control fiscal la S.C. F. S.R.L. (filele 11-285 volumul IV).

De asemenea, în cauză s-au efectuat adrese către Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Oradea pentru a se comunica cine a pus în executare măsurile de supraveghere tehnică dispuse prin: ordonanța D.N.A., Serviciul Teritorial Oradea nr.P/2014 confirmată prin încheierea nr. 37 din 14.03.2014, respectiv mandatele de supraveghere tehnică nr. 37/2014 emis în dosarul nr./111/2014 al Tribunalului Bihor; mandatele nr. 55/14.03.2014 și nr. 56/14.03.2014 privind dosarul nr.P/2014 D.N.A., Serviciul Teritorial Oradea; mandatele nr. 82/11.04.2014 și nr. 83/11.04.2014 emise de Tribunalul Bihor în dosarul nr./111/2014; nr. 128/UP/12.05.2014 și nr. 129/UP/12.05.2014 emise de Tribunalul Bihor în dosarul nr./111/2014, toate acestea emise în legătură cu dosarul penal nr.P/2014; mandatele de supraveghere tehnică nr. 1/27.02.2015 și nr. 2/27.02.2015 emise de Curtea de Apel Oradea în dosarul nr./35/2015, precum și ordonanța D.N.A., Serviciul Teritorial Oradea din 02.06.2015 din dosarul nr.P/2014, confirmată prin încheierea nr. 10/2015 a Curții de Apel Oradea; mandatul de supraveghere tehnică nr. 22/UP/10.04.2014 emis în dosarul nr.P/2013 al Parchetului de pe

lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea

Solicitări similare au fost adresate și Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - D.I.I.C.O.T. - Biroul Teritorial Satu Mare în legătură cu mandatele de supraveghere tehnică nr. 6/S/I emis în dosarul nr.S/83/2014 al Tribunalului Satu Mare și nr. 53/UP/28.07.2014 emis de Tribunalul Satu Mare în baza solicitării formulate în dosarul de urmărire penală nr.D/P/2013 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Satu Mare.

Totodată, s-a dispus efectuarea demersurilor necesare în vederea declasificării celor două încheieri ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în baza cărora au fost emise mandatele de siguranță națională nr. 002986/09.04.2013 și nr. 006960/07.10.2013, emitentul refuzând declasificarea. Înalta Curte a respins cererea de acces a apărării la încheierile clasificate ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în baza cărora au fost emise mandatele de siguranță națională nr. 002986/09.04.2013 și nr. 006960/07.10.2013.

Analizând hotărârea apelată, atât prin prisma criticilor formulate, dar și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept ale cauzei, conform art. 417 alin. 2 C.proc.pen., Înalta Curte reține următoarele:

1. În ceea ce privește primul motiv de apel, comun inculpaților C., B. și A., prin care se solicită în baza deciziilor Curții Constituționale nr. 51 din 16.02.2016, publicată în Monitorul Oficial nr. 190 din 14.03.2016; nr. 302 din 4.05.2017 publicată în Monitorul Oficial nr. 566 din 17.07.2017; nr. 91 din 28 februarie 2018 publicată în Monitorul Oficial nr. 348 din 20.04.2018 (aceasta în legătură și cu Decizia nr. 21 din 18 ianuarie 2018 publicată în Monitorul Oficial nr. 175 din 23 februarie 2018) și în temeiul art. 102 alin. 2 și 4 C.proc.pen. excluderea probelor rezultate în urma punerii în executare a mandatelor de supraveghere tehnică de către un organ necompetent, și, totodată excluderea probelor derivate, Înalta Curte reține următoarele:

Examinând actele dosarului de urmărire penală, se constată că în cauză au fost administrate și folosite probe obținute prin încuviințarea unor măsuri de supraveghere tehnică, în baza cărora au fost dispuse următoarele mandate:

- mandatele nr. 002986/09.04.2013 și nr. 006960/07.10.2013, emise de Înalta Curte de Casație și Justiție în baza Legii nr. 51/1991;

- mandatele de supraveghere tehnică nr. 6/S/I dispus în dosarul nr.S/83/2014 al Tribunalului Satu Mare și nr. 53/UP/28.07.2014 emise de Tribunalul Satu Mare în baza solicitării formulate în dosarul de urmărire penală nr.D/P/2013 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Satu Mare;

- mandatul de supraveghere tehnică nr. 22/UP/10.04.2014 emis în dosarul nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea;

- Ordonanța emisă în dosarul nr./111/2014 al Tribunalului Bihor, ordonanța D.N.A. – Serviciul Teritorial Oradea nr.P/2014, confirmată prin încheierea nr. 37 din 14.03.2014; mandatele de supraveghere tehnică nr. 55/14.03.2014 și nr.

56/14.03.2014 privind dosarul nr.P/2014 D.N.A. – Serviciul Teritorial Oradea;

- mandatele de supraveghere tehnică nr. 82/11.04.2014 și nr. 83/11.04.2014 emise de Tribunalul Bihor în dosarul nr./111/2014;

- mandatele de supraveghere tehnică nr. 128/UP/12.05.2014 și nr. 129/UP/12.05.2014 emise de Tribunalul Bihor în dosarul nr./111/2014;

- mandatele de supraveghere tehnică nr. 1/27.02.2015 și nr. 2/27.02.2015 emise de Curtea de Apel Oradea în dosarul nr./35/2015, ordonanța D.N.A. – Serviciul Teritorial Oradea din 02.06.2015 din dosarul nr.P/2014, confirmată prin încheierea nr. 10/2015 a Curții de Apel Oradea.

În ceea ce privește măsurile dispuse în temeiul Legii nr. 51/1991, Înalta Curte apreciază că nu se mai impune o analiză din perspectiva Deciziei nr. 91 din 28 februarie 2018 (publicată în Monitorul Oficial nr. 348 din 20.04.2018), prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că *sintagma „aduc atingere gravă drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor români” cuprinsă în art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României este neconstituțională*, decizie invocată de apărare, în condițiile în care probele obținute în baza mandatelor nr. 002986/09.04.2013 și nr. 006960/07.10.2013, emise de Înalta Curte de Casație și Justiție se referă numai la faptele pentru care instanța de fond a dispus o soluție de achitare a inculpaților, iar Ministerul Public, Direcția Națională Anticorupție și-a restrâns motivele de apel formulate inițial, susținând numai criticile ce vizează individualizarea pedepselor. În aceste circumstanțe și având în vedere că nici inculpații nu critică temeiul soluției de achitare, se constată că o asemenea analiză excede limitelor investiției instanței de apel, astfel cum acestea au fost modificate de către parchet.

Referitor la celelalte măsuri de supraveghere tehnică constând în interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice și a comunicărilor, precum și interceptarea și înregistrarea a convorbirilor purtate în mediul ambiental, care au fost încuviințate, după caz, prelungite, în temeiul art. 138 și urm. C.proc.pen., o primă problemă care trebuie analizată o reprezintă posibilitatea instanței de apel de a cenzura criticile formulate de către apărare, în condițiile în care prezenta cauză a parcurs procedura de cameră preliminară.

Înalta Curte constată că deciziile instanței de contencios constituțional a căror incidență este invocată, respectiv decizia Curții Constituționale nr. 51 din 16.02.2016, publicată în Monitorul Oficial nr. 190 din 14.03.2016 și decizia Curții Constituționale nr. 302 din 4.05.2017 publicată în Monitorul Oficial nr. 566 din 17.07.2017, au fost pronunțate ulterior încheierii nr. 1751 din 21.12.2015 prin care Înalta Curte a soluționat contestația la încheierea nr. 61/CP/2015 din 10 noiembrie 2015 a Curții de Apel Oradea.

Totodată, se reține că, în motivarea cererii de excludere a probelor obținute în urma punerii în executare a măsurilor de supraveghere tehnică se susține incidența unui caz de nulitate absolută, prev. de art. 281 lit. b C.proc.pen. astfel cum acesta este aplicat urmare a deciziei Curții Constituționale nr. 302 din 4.05.2017. Or, potrivit art. 281 alin. 3 C.proc.pen., încălcarea dispozițiilor legale

prev. la alin. 1 lit. a-d poate fi invocată în orice stare a procesului, deci inclusiv în calea de atac a apelului.

Nu în ultimul rând este de menționat și faptul că jurisprudența instanței supreme este în același sens, respectiv de a verifica legalitatea măsurilor de supraveghere tehnică inclusiv în calea de atac a apelului (decizia penală nr. 92/30.05.2018 a Î.C.C.J., Completul de 5 judecători).

Analizând criticile inculpaților, Înalta Curte reține următoarele:

Prin decizia Curții Constituționale nr. 51 din 16.02.2016 (publicată în Monitorul Oficial nr. 190 din 14.03.2016), a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că sintagma „*ori de alte organe specializate ale statului*” din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. 1 C.proc.pen., este neconstituțională. Textul prevedea că *procurorul pune în executare supravegherea tehnică ori poate dispune ca aceasta să fie efectuată de organul de cercetare penală sau de lucrători specializați din cadrul poliției ori de alte organe specializate ale statului.*

Astfel cum rezultă din cele anterior prezentate, toate mandatele de supraveghere tehnică în baza cărora au fost obținute probele pe care se întemeiază acuzațiile din cauză au fost emise și puse în executare înainte de pronunțarea acestei decizii. În raport de această împrejurare, s-a susținut de către Ministerul Public cu ocazia dezbaterilor că decizia nr. 51 din 16.02.2016 nu produce efecte în cauză deoarece, potrivit art. 147 din Constituție, hotărârile instanței de contencios constituțional produc efecte doar pentru viitor, iar interceptările au avut loc anterior, în temeiul art. 142 alin. 1 teza finală C.proc.pen., care erau în vigoare și se bucurau de prezumția de constituționalitate.

Înalta Curte constată că efectele deciziei Curții Constituționale nr. 51/2016 sunt stabilite chiar de către instanța de contencios constituțional în considerentele hotărârii. În jurisprudența sa, Curtea a statuat în mod constant că puterea de lucru judecat ce însoțește deciziile Curții Constituționale se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta, inclusiv efectului general obligatoriu al deciziilor de constatare a neconstituționalității (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995, publicată în Monitorul Oficial nr. 16 din 26 ianuarie 1995, Decizia nr. 414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial nr. 291 din 4 mai 2010). De asemenea, potrivit jurisprudenței Curții, prin sintagma "considerente pe care dispozitivul deciziei Curții se sprijină" se înțelege ansamblul unitar de argumente, care, prezentate într-o succesiune logică, realizează raționamentul juridic pe care se întemeiază soluția pronunțată de Curte, astfel încât nu poate fi acceptată teza potrivit căreia în conținutul unei decizii a Curții ar putea exista considerente independente de raționamentul juridic care converge la soluția pronunțată și, implicit, care nu ar împrumuta caracterul obligatoriu al dispozitivului actului jurisdicțional. Prin urmare, întrucât toate considerentele din cuprinsul unei decizii sprijină dispozitivul acesteia, Curtea a reținut că autoritatea de lucru judecat și caracterul obligatoriu al soluției se răsfrâng asupra tuturor

considerentelor deciziei (Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial, nr. 504 din 30 iunie 2017, par. 52).

Reținând caracterul obligatoriu al considerentelor, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că, în paragraful 52 al deciziei nr. 51/2016, instanța de contencios constituțional stabilește următoarele: „Cu privire la efectele prezentei decizii, Curtea reamintește caracterul erga omnes și pentru viitor al deciziilor sale, prevăzut la art. 147 alin. (4) din Constituție. Aceasta înseamnă că, pe toată perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucură de prezumția de constituționalitate, astfel încât decizia nu se va aplica în privința cauzelor definitiv soluționate până la data publicării sale, aplicându-se, însă, în mod corespunzător, în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată [a se vedea Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015 (paragraful 28)]”.

În paragraful 28 din decizia Curții Constituționale nr. 895/2015 (prin care a fost admisă excepția și s-a constatat că dispozițiile art. 666 C.proc.civ. potrivit cărora încuviințarea executării silite se dispunea de către executorul judecătoresc și nu de către instanță, sunt neconstituționale), Curtea, cu privire la efectele deciziei, statuează următoarele: „pe perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucură de prezumția de constituționalitate, astfel încât decizia nu se va aplica în privința procedurilor de executare silită încuviințate până la data publicării sale, aplicându-se, în schimb, în privința contestațiilor la executare formulate împotriva încheierii de încuviințare a executării silite date de executorul judecătoresc aflate pe rolul instanțelor judecătorești la data publicării prezentei decizii, precum și în cele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data sus-menționată”.

Se constată, așadar, că, pentru cauzele aflate în faza contestației la executare Decizia nr. 895/2015 produce efecte, putându-se deci invoca lipsa de competență a executorului judecătoresc, cu toate că la momentul încuviințării executării art. 666 C.proc.civ. (care stabilea competența acestuia în dispunerea acestei măsuri), se bucura de prezumția de constituționalitate.

Aplicând *mutatis mutandis* par. 28 din decizia Curții Constituționale nr. 895/2015, la care decizia nr. 51/2016 face trimitere (par. 52), rezultă că aceasta din urmă se aplică de la momentul publicării, 14 martie 2016, în mod corespunzător, în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată, ceea ce implică, în mod evident, că se aplică și în ce privește măsuri de supraveghere tehnică deja dispuse și puse în executare anterior acestei date.

Deși publicată ulterior pronunțării hotărârii din prezenta cauză (Monitorul Oficial din 03 ianuarie 2019), pentru a răspunde argumentelor Ministerului Public, suplimentar, se impune a fi invocată și Decizia nr. 874/2018 având în vedere că în speță Curtea nu a adus elemente de noutate, ci doar a reiterat principiile dezvoltate în jurisprudența sa anterioară în legătură cu efectele deciziilor sale. Astfel, în paragrafele 49-51 s-au statuat următoarele: „49. Excepția de neconstituționalitate este, de principiu, o chestiune prejudicială, o problemă juridică a cărei rezolvare trebuie să preceadă soluționarea litigiului cu care este conexă (Decizia nr. 660 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007) și un mijloc de

apărare care nu pune în discuție fondul pretenției deduse judecății - Decizia nr. 5 din 9 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 31 ianuarie 2007), aceasta nu poate constitui doar un instrument de drept abstract, prin aplicarea deciziilor de constatare a neconstituționalității numai raporturilor juridice care urmează a se naște, deci unor situații viitoare ipotetice, întrucât și-ar pierde esențialmente caracterul concret. Așadar, Curtea a reținut că aplicarea pentru viitor a deciziilor sale vizează atât situațiile juridice ce urmează a se naște - facta futura, cât și situațiile juridice pendinte (cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării deciziei de admitere a excepției de neconstituționalitate, în care respectivele dispoziții sunt aplicabile - indiferent de invocarea excepției până la publicarea deciziei de admitere) și, în mod excepțional, acele situații care au devenit facta praeterita, respectiv cauzele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, indiferent dacă până la momentul publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei prin care se constată neconstituționalitatea, acestea au fost soluționate definitiv și irevocabil, cauze în care, prin exercitarea căii extraordinare de atac a revizuirii, decizia Curții Constituționale se va aplica și acestora (a se vedea Decizia nr. 404 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 10 ianuarie 2017, paragrafele 27-29).

50. Totodată, prin Decizia nr. 126 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2016, paragraful 26, Curtea a stabilit că o decizie de admitere a excepției de neconstituționalitate se aplică și în cauzele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data publicării, altele decât cea în care a fost pronunțată decizia Curții Constituționale, soluționate definitiv prin hotărâre judecătorească, ipoteză ultimă în care decizia de admitere constituie motiv de revizuire. În acest sens, în jurisprudența Curții s-a mai reținut că o decizie prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate profită atât autorilor acesteia, cât și autorilor aceleiași excepții, invocată anterior publicării deciziei, dar în alte cauze, soluționate definitiv (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, paragraful 21).

51. Așadar, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, singura situație în care nu sunt aplicabile efectele unei decizii de admitere a Curții Constituționale, fiind vorba de un raport juridic epuizat - facta praeterita, este aceea a cauzelor care nu se află pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării deciziei de admitere a Curții, cauzele fiind soluționate până la acest moment, și în care nu a fost dispusă sesizarea Curții Constituționale cu o excepție având ca obiect o dispoziție dintr-o lege sau ordonanță constatată neconstituțională.”

Concluzionând, în raport de principiile rezultate din jurisprudența Curții, în ipoteza declarării neconstituționalității unei dispoziții de procedură, pentru procesele în curs decizia Curții Constituționale are aplicabilitate imediată, în scopul de a împiedica definitivarea efectelor unei norme constatate neconformă cu actul fundamental, neputându-i-se opune principiul *tempus regit actum*,

având la bază prezumția de constituționalitate a textului la momentul întocmirii actului.

Însă, Decizia nr. 874/2018 prezintă relevanță și prin aceea că instanța de contencios constituțional a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, dezlegând o problemă similară celei invocate în prezenta cauză de către Parchet.

Astfel, Curtea Constituțională a constatat că interpretarea dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă, cu referire la art. 147 alin. (4) din Constituție, realizată de către instanța supremă, în sensul că efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 se vor produce numai în cazul situațiilor juridice viitoare - procese începute după data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar nu și în cazul situațiilor juridice în curs - procese aflate în curs de desfășurare, este neconstituțională, fiind încălcate prevederile din Legea fundamentală cuprinse în art. 147 alin. (4) referitor la efectele deciziilor Curții Constituționale, prin raportare la art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție și art. 126 alin. (3) referitoare la competența Înaltei Curți de Casație și Justiție. Curtea a reținut că „o asemenea soluție interpretativă are semnificația prelungirii, în timp, a efectelor unei norme constatate neconstituționale, cu consecința aplicării acesteia în cadrul proceselor în curs, ceea ce conduce la încălcarea dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, care consacră efectul imediat și general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale” (par. 67) și că „interpretarea dată de instanța supremă textelor de lege criticate, care este în mod expres contrară considerentului nr. 32 al Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, referitoare la efectele deciziei de constatare a neconstituționalității, este de natură a contraveni efectelor de ordin constituțional ale deciziilor Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme legale, iar o înlăturare a acestor efecte, în cauzele deduse soluționării instanțelor de judecată, echivalează cu nerespectarea principiului constituțional al valorii obligatorii și opozabilității erga omnes a deciziilor Curții Constituționale, consacrată de art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală” (par. 74).

Stabilind că Decizia Curții Constituționale nr. 51/2016 este aplicabilă și în prezenta cauză, Înalta Curte reține că prin această hotărâre s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că sintagma „ori de alte organe specializate ale statului” din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. 1 C.proc.pen., este neconstituțională. Curtea a statuat că „actele îndeplinite de organele prevăzute la art. 142 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală reprezintă procedee probatorii care stau la baza procesului-verbal de consemnare a activității de supraveghere tehnică, ce constituie un mijloc de probă. Pentru aceste motive, organele care pot participa la realizarea acestora sunt numai organele de urmărire penală. Acestea din urmă sunt cele enumerate la art. 55 alin. (1) din Codul de procedură penală, respectiv procurorul,

organele de cercetare penală ale poliției judiciare și organele de cercetare penală speciale” (par. 34). De asemenea, Curtea a reținut că „organele specializate ale statului nu sunt definite, nici în mod expres, nici în mod indirect în cuprinsul Codului de procedură penală și că potrivit art. 1 și art. 2 din Legea nr. 14/1992 și art. 6 și art. 8 din Legea nr. 51/1991, Serviciul Român de Informații are atribuții exclusiv în domeniul siguranței naționale, neavând atribuții de cercetare penală (par. 37) și că nicio reglementare din legislația națională în vigoare, cu excepția dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală, nu conține vreo normă care să consacre expres competența unui alt organ al statului, în afara organelor de urmărire penală, de a efectua interceptări, respectiv de a pune în executare un mandat de supraveghere tehnică (par. 47).

Rezultă, astfel, că actele de punere în executare a mandatelor de supraveghere tehnică reprezintă, din perspectiva dispozițiilor art. 97 C.proc.pen., procedee probatorii, care stau la baza procesului-verbal de consemnare a activităților de supraveghere tehnică, ce constituie mijloc de probă și, prin urmare, în conformitate cu Decizia Curții Constituționale nr. 51/2016, organele care pot participa la realizarea acestor acte sunt exclusiv organele de urmărire penală, respectiv procurorul sau organele de cercetare penală ale poliției judiciare. În raport cu dispozițiile art. 285 C.proc.pen., potrivit cărora urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea persoanelor care au săvârșit o infracțiune și la stabilirea răspunderii penale a acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată, actele de punere în executare a mandatelor de supraveghere tehnică reprezintă acte de urmărire penală (I.C.C.J., Secția penală, încheierea din 21 martie 2018, www.scj.ro, decizie rezumată).

În cauză, din datele comunicate de către Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Oradea (adresa nr. 900/II.6/2018 din 19.06.2018, respectiv adresa nr.P/2013 din 14 septembrie 2018) au rezultat următoarele:

- ordonanța D.N.A., Serviciul Teritorial Oradea nr.P/2014 confirmată prin încheierea nr. 37 din 14.03.2014, respectiv mandatele de supraveghere tehnică nr. 37/2014 emis în dosarul nr./111/2014 al Tribunalului Bihor; mandatele nr. 55/14.03.2014 și nr. 56/14.03.2014 privind dosarul nr.P/2014 D.N.A., Serviciul Teritorial Oradea; mandatele nr. 82/11.04.2014 și nr. 83/11.04.2014 emise de Tribunalul Bihor în dosarul nr./111/2014; nr. 128/UP/12.05.2014 și nr. 129/UP/12.05.2014 emise de Tribunalul Bihor în dosarul nr./111/2014, toate acestea emise în legătură cu dosarul penal nr.P/2014 **au fost puse în executare de Serviciul Român de Informații;**

- mandatele de supraveghere tehnică nr. 1/27.02.2015 și nr. 2/27.02.2015 emise de Curtea de Apel Oradea în dosarul nr./35/2015, precum și ordonanța D.N.A., Serviciul Teritorial Oradea din 02.06.2015 din dosarul nr.P/2014, confirmată prin încheierea nr. 10/2015 a Curții de Apel Oradea **au fost puse în executare de Serviciul Român de Informații;**

- mandatul de supraveghere tehnică nr. 22/UP/10.04.2014 emis în dosarul nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția

Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea a fost pus în executare de către **Departamentul de Informații și Protecție Internă din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.**

Totodată, din adresa Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Satu Mare nr. 374/II.6/2018 din 13.06.2018, rezultă că mandatele de supraveghere tehnică nr. 6/S/I emis în dosarul nr.S/83/2014 al Tribunalului Satu Mare și nr. 53/UP/28.07.2014 emis de Tribunalul Satu Mare în baza solicitării formulate în dosarul de urmărire penală nr.D/P/2013 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Satu Mare, **au fost puse în executare de Serviciul Român de Informații.**

Referitor la Serviciul Român de Informații, astfel cum a reținut și Curtea, acesta are atribuții exclusiv în domeniul siguranței naționale, neavând competențe de cercetare penală, art. 13 din Legea nr. 14/1992, în forma vigoare la momentul punerii în executare a mandatelor de supraveghere tehnică statuând explicit că organele Serviciului Român de Informații nu pot efectua acte de cercetare penală.

În ceea ce privește Departamentul de Informații și Protecție Internă din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, Înalta Curte reține că, potrivit art. 10 alin. 3 din O.U.G. nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, în forma în vigoare la momentul punerii în executare a mandatului de supraveghere tehnică nr. 22/UP/10.04.2014, aceasta era „*structura specializată a ministerului care desfășoară activități de informații, contrainformații și securitate, în vederea asigurării ordinii publice, prevenirii și combaterii amenințărilor la adresa securității naționale privind misiunile, personalul, patrimoniul și informațiile clasificate din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative*”.

Rezultă, așadar, că Departamentul de Informații și Protecție Internă avea atribuții exclusiv în scopul asigurării ordinii publice, prevenirii și combaterii amenințărilor la adresa securității naționale, art. 9 din Legea nr. 51/1991 prevăzând că și Ministerul Afacerilor Interne își organizează structuri de informații cu atribuții specifice domeniilor lor de activitate.

Ca atare, Înalta Curte constată că la momentul punerii în executare a mandatelor de supraveghere tehnică, lucrătorii acestui departament din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nu intrau în categoria organelor de cercetare penală sau a lucrătorilor specializați ai poliției (care pot deține avizul de ofițeri de poliție judiciară), la care face trimitere art. 142 alin. 1 C.proc.pen. (în același sens, I.C.C.J., *Secția penală, încheierea din 21 martie 2018, www.scj.ro, decizie rezumată*).

Drept urmare, în prezenta cauză, Înalta Curte constată o încălcare a dispozițiilor legale privind punerea în executare a măsurilor de supraveghere tehnică, acestea fiind realizate de organe fără atribuții de cercetare penală, lipsite total de competența de a efectua acte de urmărire penală.

În ceea ce privește efectele acestei încălcări, Curtea Constituțională a conchis în sensul că realizarea supravegherii tehnice, ca procedeu probator, cu

nerespectarea condițiilor legale prevăzute la art. 138-146 C.proc.pen., inclusiv a celor referitoare la organele abilitate să pună în executare mandatul de supraveghere, are ca efect nulitatea probelor astfel obținute și, în consecință, imposibilitatea folosirii lor în procesul penal, conform art. 102 alin. 3 C.proc.pen. (par. 32)

Înalta Curte reține că sancțiunea ce intervine în această situație este nulitatea absolută, în aplicarea directă a deciziei Curții Constituționale nr. 302 din 4.05.2017, publicată în Monitorul Oficial nr. 566 din 17.07.2017, prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că *”soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională”*.

Având în vedere efectul obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, statuat de dispozițiile art. 147 alin. 4 din Constituția României, art. 11 alin. 3 și art. 31 alin. 1 din Legea nr. 47/1992, se constată că, și în absența intervenției legiuitorului - conform art. 147 alin. 1 din Constituția României - asupra textului de lege constatat neconstituțional, respectiv în absența unei dispoziții legale exprese, nulitatea absolută nu mai poate fi aplicată decât în conformitate cu decizia instanței de control constituțional.

Ca atare, în prezent, potrivit cu cele statuate prin decizia nr. 302/2017 a Curții Constituționale, nerespectarea dispozițiilor de competență a organului de urmărire penală este sancționată cu nulitatea absolută, efectele fiind cele reglementate de art. 281 C.proc.pen., astfel că, această sancțiune este incidentă și pentru nerespectarea dispozițiilor art. 142 alin. 1 teza a II-a C. proc. pen., prin punerea în executare a măsurilor de supraveghere de către alte organe decât cele competente potrivit legii. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție este în același sens (Î.C.C.J., *Completul de 5 judecători decizia penală nr. 92/30.05.2018*; I.C.C.J., *Secția penală, completul de 2 judecători de cameră preliminară, încheierea nr. 31/C din 27 septembrie 2018, decizie rezumată*), prin încheierea I.C.C.J., Secția penală din 21 martie 2018 (www.scj.ro, *decizie rezumată*) arătându-se că *„punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică de către „alte organe specializate ale statului”, care nu au calitatea de organe judiciare, nu determină numai o încălcare a competenței materiale sau a competenței funcționale a organelor de urmărire penală, ci o încălcare a competenței generale a organelor statului, care se valorifică prin prisma dispozițiilor art. 281 alin. 1 lit. b C.proc.pen., în lumina Deciziei Curții Constituționale nr. 302/2017”*.

Urmare a constatării nulității absolute a procedului probator, se va constata și nulitatea mijloacelor de probe astfel obținute, așa încât, în temeiul art. 102 alin. 2 C.proc.pen., se impune excluderea din materialul probator a tuturor probelor rezultate din procesele verbale de consemnare a rezultatelor activităților de supraveghere tehnică realizate de către Serviciul Român de Informații și Departamentul de Informații și Protecție Internă din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Înalta Curte, având în vedere actualul stadiu procesual, apreciază că nu se impune pronunțarea unei soluții distincte în dispozitivul deciziei cu privire la cele anterior constatate, ci toate aceste probe obținute din valorificarea mandatelor de supraveghere tehnică nu vor fi avute în vedere la evaluarea materialului probator.

Analizând, în continuare, solicitarea apărării de excludere, în temeiul dispozițiilor art. 102 alin. 4 C.proc.pen., a declarațiilor date de inculpați, ca probe derivate din cele obținute cu încălcarea dispozițiilor legale, Înalta Curte reține următoarele:

Conform art. 102 alin. 4 C.proc.pen., probele derivate se exclud dacă au fost obținute în mod direct din probele obținute în mod nelegal și nu puteau fi obținute în alt mod.

În doctrină, s-a arătat că excluderea probei derivate („fructele pomului otrăvit”) își găsește aplicabilitatea numai atunci când între proba administrată nelegal și proba ulterior administrată există o legătură de cauzalitate necesară (teoria condiției *sine qua non*), iar organele de urmărire penală au folosit în mod principal și direct datele și informațiile obținute din proba nelegală, fără vreo altă sursă alternativă și fără posibilitatea certă ca acestea să fie descoperite în viitor pentru a administra în mod legal mijlocul de probă. Prin urmare, dacă organele de urmărire penală au administrat o probă cu încălcarea principiilor legalității și loialității, iar din aceste mijloace de probă au rezultat fapte și împrejurări ce au condus în mod direct și necesar la administrarea în mod legal a altor mijloace de probă (administrarea mijlocului nelegal fiind o condiție *sine qua non* pentru administrarea mijlocului de probă legal), acestea din urmă vor fi excluse, instanțele neputându-și fundamenta hotărârea pe aceste probe derivate (*Codul de procedură penală, comentariu pe articole, Ediția 2, coordonator M. Udrioiu, C.H. Beck*).

În cauză, Înalta Curte reține că în baza proceselor verbale de consemnare a rezultatelor activităților de supraveghere tehnică, cu ocazia ascultării inculpaților C., B. și A., pe tot parcursul procesului penal, pe lângă relatările libere cu privire la acuzațiile care le-au fost aduse, li s-au cerut explicații asupra conținutului convorbirilor telefonice și din mediul ambiental, solicitându-li-se inclusiv să lămurească anumiți termeni sau expresii folosite (ex.: „*explicați sensul discuției purtate cu C., redată la fila 17 din rechizitoriu*”, „*explicați la ce v-ați referit în discuția redată și la fila 15 din hotărârea de condamnare*”, la ce v-ați referit în afirmația „*Acuma numai tu, dar dacă nu mai am la cine*”, „*explicați care a fost sensul discuției din 14.05.2014, ora 10:52 și 14:05*”, „*explicați: „T. merge din partea mea. Tu ești pasager...”*”, etc.)

Astfel cum s-a arătat anterior, conținutul convorbirilor telefonice și al celor în mediu ambiental a rezultat din mijloace de probă obținute în mod nelegal, respectiv din procesele verbale de redare lovite de nulitate absolută. Înalta Curte reține că organul judiciar nu avea posibilitatea de a afla cuprinsul exact al discuțiilor dintre inculpați printr-o altă modalitate, probele fiind obținute în mod exclusiv din aceste mijloace de probă. În continuare, se constată că informațiile obținute în mod nelegal (probele) sunt folosite în mod direct pentru

a obține administrarea în mod legal a altui mijloc de probă, respectiv declarațiile inculpaților. Condiția *sine qua non* ca organul judiciar să poată să solicite inculpaților explicații punctuale asupra cuprinsului discuțiilor pe care le-au purtat era ca acestea să le fie cunoscute, iar singurul mijloc de probă ce oferea toate aceste date este cel obținut în mod nelegal.

În aceste condiții, Înalta Curte constată că declarațiile inculpaților C., B. și A. în care oferă lămuriri cu privire conținutul concret al discuțiilor telefonice sau a celor din mediu ambiental, au caracterul unor probe derivate, care au fost obținute în mod direct din probe nelegale și care nu puteau fi obținute într-o altă modalitate, ceea ce atrage incidența dispozițiilor art. 102 alin. 4 C.proc.pen.

Având în vedere caracterul divizibil al declarației inculpatului, dar și împrejurarea că excluderea vizează probele, respectiv faptele și împrejurările din cuprinsul mijlocului de probă, Înalta Curte constată că vor fi afectate de această sancțiune doar acele părți din declarațiile inculpaților C., B. și A. în care aceștia au oferit explicații, justificări cu privire la conținutul convorbirilor telefonice sau a celor purtate în mediul ambiental.

Concluzionând asupra acestui motiv de apel, Înalta Curte îl constată întemeiat, astfel că verificarea materialului probator pe care se întemeiază acuzațiile și soluția primei instanțe urmează a fi făcută în limitele anterior expuse, prin excluderea probelor rezultate din măsurile de supraveghere tehnică și, în parte, a declarațiilor inculpaților C., B. și A..

2. Având în vedere caracterul corelativ al infracțiunilor reținute în sarcina inculpaților C. și B., Înalta Curte va face o analiză comună a motivelor de apel ale acestora, criticile fiind, de altfel, similare.

Așadar, **asupra celorlalte motive de apel formulate de inculpații C. și B., se rețin următoarele:**

În primul rând, apărarea a invocat o problemă procedurală vizând inadmisibilitatea soluției de schimbare a încadrării juridice, arătând că în realitate a avut loc o schimbare a acuzației, iar faptele pentru care s-a dispus condamnarea nu corespund cu cele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată. Sub acest aspect, s-a arătat că nu era posibilă schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de luare de mită în cea de trafic de influență, având în vedere că, în cazul acestor infracțiuni elementul material este diferit, cerințele esențiale atașate acestuia sunt diferite, obiectul juridic special al celor două infracțiuni este și el diferit, aceleași diferențe existând și în privința subiectului activ, situației premise și urmării imediate. S-a susținut că pentru infracțiunea de trafic de influență nu s-a efectuat urmărirea penală, iar inculpatul nu și-a formulat apărări. S-a solicitat să se înlăture dispoziția de schimbare a încadrării juridice și să se dispună achitarea inculpatului C. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prev. de art. prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen. (3 acte materiale), în principal în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a C.proc.pen. și în subsidiar, în temeiul art. art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen.

Critici asemănătoare au fost formulate și de apărarea inculpatului B. referitor la dispoziția de schimbarea a încadrării juridice din infracțiunea de dare de mită în cea de cumpărare de influență.

Înalta Curte constată neîntemeiate aceste critici, întrucât în cauză nu a avut loc o schimbare a acuzațiilor vizate de rechizitoriu, instanța de fond reținând exact aceleași fapte, dar pe care le-a circumscris textelor de lege care le incriminau.

Astfel, **potrivit rechizitoriului** (filele 8-9), în contextul „în care inculpatul B., respectiv familia acestuia (tatăl, respectiv soția sa) erau cercetați de către lucrătorii din cadrul S.I.C.E.-IPJ în mai multe dosare penale, fiind bănuți că ar fi săvârșit, în principal, fapte de evaziune fiscală, inculpatul mai sus indicat a apelat atât la serviciile inculpatului C., cât și a numitului E. - șef de serviciu al SICE (persoane cu care se afla în relații de prietenie), pentru ca aceștia, în calitatea sa de coordonator al activității serviciului menționat din cadrul IPJ, respectiv de șef de serviciu, să își folosească influența și autoritatea asupra acelor lucrători desemnați să instrumenteze acele dosare penale, scopul fiind acela ca cercetările efectuate în aceste cauze să fie superficiale, și să conducă în final la formularea unor referate cu propunere de netrimiteră în judecată, mizându-se pe faptul că procurorii ce aveau în supraveghere acele dosare penale vor fi induși în eroare de către acei polițiști, în contextul în care volumul de muncă al procurorilor din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare, respectiv Parchetul de pe lângă Judecătoria Satu Mare era unul foarte mare, scopul fiind acela de a-și însuși propunerile organului de cercetare penală și a dispune soluții favorabile familiei M.”.

De asemenea, în actul de sesizare (filele 73-74) se menționează următoarele: „C. La data de 20.02.2014, inculpatul C. s-a întâlnit cu inculpatul B., ocazie cu care i-a dezvăluit că dosarulP/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare a avut ca și punct de pornire o notă informativă trimisă de S.R.I. către unitatea respectivă de parchet, iar procurorul de caz s-a sesizat din oficiu față de B., respectiv H., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală, în baza aceluși document. În continuare, inculpatul C. îi transmite interlocutorului său că va discuta cu polițistul ce instrumentează acel dosar, și anume cu inculpatul A., cu privire la acel dosar penal, asigurându-l totodată pe B. că polițistul respectiv va face un referat prin care va propune o soluție favorabilă soților M., B. replicându-i că nu mai are la cine să apeleze pentru a scăpa de răspunderea penală, cu excepția interlocutorului său. În schimbul acestui serviciu, inculpatul C. i-a pretins lui B. să suporte atât contravaloarea unui autoturism second hand marca Ford Ka, ce urma să fie achiziționat de C. din străinătate, cât și cheltuielile ocazionate cu aducerea autoturismului în țară, respectiv cu înmatricularea acestuia, estimând cheltuielile respective la suma de 1.000 de euro, solicitare care a fost acceptată instantaneu de către agentul economic.

D. La data de 12.03.2014, în vederea utilizării autoturismului personal marca Ford Ka, cu nr. de înmatriculare, înscris în circulație la data de 02.04.2014, inculpatul C. i-a solicitat lui B. să-i pună la dispoziție un

acumulator și patru cauciucuri noi, solicitare acceptată de omul de afaceri, care apoi a suportat inclusiv costul reparațiilor aferente acestui autoturism;

E. La data de 12.05.2014, inc. B., cunoscând problemele de sănătate ale lui C., la solicitarea acestuia din urmă, a luat legătura cu o persoană apropiată, angajată al spitalului Szent Gyorgy Korhaz din localitatea Szekesfehervar, Ungaria, pentru a-l programa pe acesta la o consultație în vederea unei intervenții chirurgicale la dr. Ș., chirurg ortoped potrivit înțelegerii prealabile dintre cei doi. Acea consultație a avut loc la data de 14.05.2014, deplasarea fiind făcută cu autoturismul și șoferul pus la dispoziție de către B., pe cheltuiala acestuia, prețul consultației fiind suportat de asemenea de către B., întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod penal., cu aplic. art. 6 din legea 78/2000 și art. 35 din C.pen., respectiv art. 5 C.pen.

Corelativ, faptele săvârșite de inculpatul B. mai sus descrise întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de dare de mită în formă continuată prevăzută de art. 290 alin. 1 Cod penal., cu aplic. art. 6 din legea 78/2000 și art. 35 din C.pen., respectiv art. 5 C.pen”.

Înalta Curte constată, așadar, că acuzațiile aduse inculpatului C. prin rechizitoriu nu vizează pretinderea/primirea de bunuri sau alte foloase pentru a-și îndeplini/neîndeplini propriile atribuții de serviciu, ci pentru „a-și folosi influența și autoritatea asupra acelor lucrători desemnați să instrumenteze acele dosare penale, scopul fiind acela ca cercetările efectuate în cauze să fie superficiale, și să conducă în final la formularea unor referate cu propunere de netrimiteră în judecată”, respectiv pentru „a discuta cu polițistul ce instrumentează acel dosar, și anume cu inculpatul A., cu privire la acel dosar penal, asigurându-l totodată pe B. că polițistul respectiv va face un referat prin care va propune o soluție favorabilă soților M..”

În mod vădit, încadrarea juridică stabilită de procuror prin rechizitoriu era greșită, în drept faptele astfel cum au fost descrise circumscriindu-se infracțiunii de trafic de influență, respectiv cumpărare de influență.

În ceea ce privește faptele pentru care s-a dispus o soluție de condamnare se constată că, instanța de fond a reținut în sarcina inculpatului C., ce ocupa funcția de adjunct al șefului I.P.J., că a pretins, primit și acceptat promisiunea de bani și alte foloase de la inculpatul B. respectiv: la data de 20.02.2014 a pretins de la inculpatul B. suportarea cheltuielilor, în cuantum de circa 1000 euro, de achiziție și transport ale unui autovehicul Ford Ka pe care ulterior l-a achiziționat; la data de 12.03.2014 a pretins și ulterior a primit patru anvelope și un acumulator pentru același autovehicul, ale căror costuri au fost suportate de inculpatul B.; la data de 14.05.2014 a acceptat ca inculpatul B. să suporte cheltuielile de deplasare și cele aferente unui consult medical efectuat de inculpatul C. în Ungaria, cheltuieli efectuate de inculpatul B. în aceste condiții, promițând în schimbul acestor foloase că, prevalându-se de influența pe care o avea asupra inculpatului A. (ofițer de poliție care-și desfășura activitatea în cadrul acestui Serviciul de Investigare a Fraudelor și în subordonarea sa), îl va determina pe acesta să finalizeze cercetările în dosarul nr.P/2013 al

Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare (în care inculpatul B., alături de soția sa, era cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală), prin întocmirea unui referat cu propunere de clasare.

Corelativ, în sarcina inculpatului B. s-a reținut că, fiind cercetat alături de soția sa sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală în dosarul nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare de către ofițerul de poliție A., în baza aceleiași rezoluții infracționale a promis și dat, în trei rânduri, diferite foloase inculpatului C., respectiv: la data de 20.02.2014 a promis suportarea cheltuielilor, în cuantum de circa 1000 euro, de achiziție și transport ale unui autovehicul Ford Ka pe care inculpatul C. l-a achiziționat; la data de 12.03.2014 a promis și ulterior a suportat costul a patru anvelope și al unui acumulator pentru același autovehicul; la data de 14.05.2014 a suportat cheltuielile de deplasare și cele aferente unui consult medical efectuat de inculpatul C. în Ungaria, pentru ca în schimbul acestor foloase inculpatul C. (având în vedere că deținea funcția de adjunct al șefului IPJ și coordonator al Serviciului de Investigare a Fraudelor, redenumit Serviciul de Investigare a Criminalității Economice) să se prevaleze de influența pe care o avea asupra inculpatului A., ofițer de poliție care și desfășura activitatea în cadrul acestui serviciu și în subordonarea sa, pentru a-l determina pe acesta din urmă să finalizeze cercetările în dosarul nr.P/2013 prin întocmirea unui referat cu propunere de clasare a cauzei.

Rezultă, așadar, cu evidență ca faptele pentru care cei doi inculpați au fost trimiși în judecată coincid cu cele asupra cărora instanța de fond s-a pronunțat, motivul de apel privind greșita aplicare a dispozițiilor art. 386 C.proc.pen. fiind nefondat.

În ceea ce privește criticile prin care se tinde la dispunerea unei soluții de achitare (în principal întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a C.proc.pen. și în subsidiar pe acela ale art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc. pen.), Înalta Curte reține că, în esență, se invocă lipsa probelor din care să rezulte că inculpatul C. și-ar fi asumat obligația de a interveni la A. și i-ar fi promis lui B. că îl va determina pe acesta să adopte o soluție favorabilă în dosarul penal nr.P/2013. În ceea ce privește primul act material, s-a arătat că inculpatul C. a demonstrat că a achitat contravaloarea autoturismului la scurt timp după întâlnirea din data de 20 februarie 2014 reținută de instanța de fond ca dată a săvârșirii infracțiunii, iar solicitările inculpatului C. de a fi sprijinit în ceea ce privește cumpărarea unor bunuri la prețuri mai mici erau formulate în temeiul relației de prietenie cu inculpatul B., având în vedere că societatea acestuia beneficia de anumite discount-uri. Din perspectiva apărării inculpatului B., s-a susținut că legiuitorul nu a incriminat sub forma tipicității obiective a infracțiunii de cumpărare de influență o pretindere din partea unei persoane care nu este respinsă sau care este acceptată de cumpărător, astfel cum s-a reținut în cauză. În ceea ce privește cumpărarea anvelopelor s-a arătat că inculpatul B. a primit contravaloarea lor, C. oferindu-i cadou un tricou și o rachetă de tenis Babolat, iar referitor la acumulator, s-a făcut trimitere la declarația martorului P. care a arătat circumstanțele în care acesta a fost montat pe autoturismul

cumpărat. Referitor la ultimul act material, constând în primirea de foloase reprezentate de contravaloarea deplasării în Ungaria și a consultației medicale, s-a arătat că din probele administrate a rezultat că pentru consultație nu s-a perceput nicio sumă de bani, și că inculpatul C. este cel care a suportat cheltuielile de deplasare.

Analizând, în limitele anterior stabilite, materialul probator administrat se constată că în cauză nu a fost dovedit faptul că pretinderea sau primirea foloaselor, oferirea lor ar fi constituit un preț al influenței pe care inculpatul C. o avea asupra ofițerului de poliție A. și al promisiunii de a-l determina să adopte o soluție favorabilă în dosarul penal nr.P/2013.

Înalta Curte reține că atât rechizitoriul cât și instanța de fond, înlăturând apărările formulate de către inculpați, au reținut că, pentru toate cele trei acte materiale, această condiție de tipicitate a laturii obiective este dovedită de datele rezultate din procesul verbal de redare a discuției ambientale purtate între inculpații C. și B. la data de 20.02.2014.

În condițiile excluderii acestor probe, Înalta Curte nu mai poate analiza respectiva discuție ambientală, ci se va limita să constate că nu există nicio altă probă administrată în cauză care să susțină o atare concluzie pentru niciuna din cele trei fapte reținute în sarcina inculpaților (ca acte materiale ale unei unice infracțiuni).

Înalta Curte reține că inculpații au recunoscut că, întâlnindu-se „la o cafea” într-un birou al S.C. I. S.R.L., aparținând soției inculpatului B., B. i-a adus la cunoștință lui C., ce ocupa la acel moment funcția de adjunct al șefului I.P.J., existența unor investigații referitoare la săvârșirea unei posibile infracțiuni de evaziune fiscală și, totodată, i-a prezentat o serie de acte contabile și facturi care, în opinia acestuia, demonstrau corectitudinea înregistrărilor financiar fiscale. Inculpații susțin, de asemenea, faptul că, în cadrul aceleiași întâlniri, C. i-a relatat inculpatului B. despre împrejurarea că intenționează să își cumpere din Italia un autoturism second hand, un Ford Ka din anul 2003 și i-a solicitat ajutorul pentru a achiziționarea de piese de schimb. *„În cadrul aceleiași discuții, C. mi-a relatat despre intenția sa de a achiziționa un autoturism Ford K, spunându-mi că costă 600 de euro și întrebându-mă dacă nu pot să îl ajut cu anvelopele de vară, eu spunându-i că am un discount mare la piesele auto și am fost de acord”*(declarație B. din data de 03 martie 2016, fila 19 verso, volumul III dosar fond); *„încă din anul 2013 am intenționat să îmi cumpăr un autoturism mai mic pentru deplasările pe ruta Baia Mare - Satu Mare, respectiv pentru deplasările din interiorul municipiului, sens în care am luat legătura cu P. care deținea un service auto în Satu Mare cerându-i ajutorul în acest sens, aspect pe care i l-am adus la cunoștință și inculpatului B. în una dintre întâlniri, spunându-i că eu vreau să-mi cumpăr acel autoturism și nu să-mi cumpere el acel autoturism. Cunoșcând relația de prietenie a inc. B. cu cei de la Auto Net i-am cerut acestuia să mă ajute cu achiziționarea unor eventuale piese de schimb la autoturismul second, el spunându-mi că se rezolvă”*(declarație inculpat C. din data de 03 martie 2016, fila 15, volumul III dosar fond), declarațiile în apel fiind în același sens.

Înalta Curte reține, însă, că între inculpații C. și B. exista o relație apropiată, de prietenie, desfășurată pe parcursul a peste 10 ani, circumstanță de fapt ce nu poate fi ignorată în analiza prezentei cauze, întrucât legătura dintre aceștia nu a fost una conjuncturală, determinată de existența cercetărilor în dosarul penal nr.P/2013. În acest context, simpla împrejurare că, la aceeași întâlnire s-a discutat de existența dosarului penal și, totodată, de intenția inculpatului C. de a-și cumpăra autoturismul, respectiv de solicitarea de ajutor pentru achiziționarea unor piese de schimb, nesusținută de nicio altă probă nu poate conduce la concluzia unei legături între cele două subiecte. Cu atât mai puțin nu se susține ipoteza unei pretinderi în scopul exercitării influenței asupra lucrătorului de poliție care instrumenta dosarul penal și promisiunea că îl va determina pe acesta să propună o soluție de clasare.

Deși nedovedirea acestei condiții de tipicitate pentru niciunul dintre cele trei acte materiale reținute în sarcina inculpaților este suficientă pentru achitarea inculpaților în baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen., având în vedere că în apel apărarea a solicitat pronunțarea unei soluții de achitare întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a C.proc.pen., Înalta Curte va analiza, în continuare, dacă probatoriul susține sau nu existența unor fapte care să se circumscrie elementului material al laturii obiective al celor două infracțiuni (pretindere, primire, respectiv promisiune, oferire, dare).

În ceea ce privește primul act material (reținut de instanța de fond sub forma pretinderii suportării cheltuielilor aferente achiziționării și înmatriculării autovehiculului marca Ford), Înalta Curte reține că ambii inculpați contestă faptul că C. i-ar fi solicitat inculpatului B. să îl ajute financiar cu achiziționarea mașinii din Italia, susținând, astfel cum s-a arătat anterior, că cererea s-ar fi referit la achiziționarea de piese de schimb (cauciucuri), autoturismul fiind din anul 2003.

Înalta Curte constată că nu există alte probe care să infirme aceste apărări, și, totodată, reține că în cauză s-a demonstrat că inculpatul C. a fost cel care, la data de 27.02.2014, deci la un interval de câteva zile de la data la care se susține că ar fi existat acțiunea de pretindere a suportării acestor cheltuieli (20.02.2014, la întâlnirea de la al S.C. I. S.R.L.), a achitat din fonduri personale contravaloarea autoturismului.

În acest sens sunt declarațiile martorului P. care a arătat că inculpatul C. i-a cerut ajutorul pentru achiziția unei mașini, a luat legătura cu un amic din Italia care deținea un parc auto, inculpatul alegând autoturismul Ford Ka pentru care i-a achitat personal 600 de euro. Din extrasele contului pe care inculpatul C. îl avea la R. (fila 172, vol. 4 d.u.p.) rezultă că acesta a efectuat la data de 27.03.2014 ridicări de numerar în sumă de 600 euro (din contul) și de 2.000 lei (din contul), sumele coincidând cu cele necesare achitării autovehiculului și înmatriculării acestuia, ce a avut loc la scurt timp, la data de 02.04.2014.

Ca atare, Înalta Curte constată că existența unei acțiuni de pretindere respectiv de promisiune a achitării cheltuielilor de achiziționare a autoturismului nu este susținută probator, ipoteza fiind chiar infirmată de modalitatea în care

s-a efectuat plata (din contul personal al inculpatului C.), imediat după întâlnirea din 20.02.2014.

Referitor la cel de-al doilea act material, comis la data de 12.03.2014, constând în pretinderea și primirea (inculpatul C.), respectiv suportarea costului a patru anvelope și al unui acumulator pentru același autovehicul (inculpatul B.), Înalta Curte reține că ambii inculpați au recunoscut faptul că cele patru cauciucuri au fost achiziționate de către inculpatul B.. Inculpatul C. a susținut că l-a întrebat de mai multe ori pe B. care este suma de bani pe care trebuie să i-o restituie, iar acesta nu i-a dat un răspuns, susținând că „rezolvăm”, context în care a luat decizia de a-i oferi acestuia cadou un tricou și o rachetă de tenis Babolat. Aceleași împrejurări rezultă și din declarația inculpatului B..

În ceea ce privește achiziționarea acumulatorului, Înalta Curte reține declarația martorului P. care a arătat că acumulatorul autoturismului Ford Ka era descărcat, motiv pentru care el l-a schimbat cu un altul pe care l-a luat de la unul dintre celelalte două mașini pe care le-a adus în țară cu aceeași ocazie.

Instanța de fond a înlăturat apărările inculpaților arătând că înscrisurile depuse cu privire la valoarea unui tricou și a unei rachete de tenis Babolat, reprezintă doar oferta de preț al unui comerciant online al unor astfel de produse, și nu sunt în măsură să dovedească nici achiziția în sine a respectivelor bunuri și nici remiterea lor efectivă inculpatului B..

Înalta Curte consideră că, sub aspectul analizat (temeiul soluției de achitare) este total lipsită de relevanță existența sau nu a acestei contraprestații din partea inculpatului C.. Ceea ce se reține în cauză cu privire la această faptă este dovedirea unor acțiuni de pretindere și primire, respectiv promisiune și oferi a celor 4 cauciucuri, lipsind însă, astfel cum s-a arătat, cerința esențială prevăzută de lege pentru caracterizarea faptelor ca infracțiuni, respectiv ca primirea/oferi a acestor bunuri să fi constituit un preț al influenței pe care inculpatul C. o avea asupra ofițerului de poliție A. și al promisiunii de a-l determina să adopte o soluție favorabilă în dosarul penal nr.P/2013.

Cea de-a treia faptă reținută în sarcina inculpaților (și care reprezintă cel de-al treilea act material al infracțiunilor de trafic și cumpărare de influență) constă în aceea că, la data de 14.05.2014, B. a suportat cheltuielile de deplasare și cele aferente unui consult medical efectuat de inculpatul C. în Ungaria.

Din materialul probator administrat în cauză, Înalta Curte reține că în contextul în care problemele de sănătate ale inculpatului C. îi erau cunoscute inculpatului B. (afecțiune de menisc la genunchiul stâng), în urma discuțiilor dintre cei doi, inculpatul B. a luat legătura cu martorul T., pentru a-l programa pe acesta la o consultație în vederea unei intervenții chirurgicale în Ungaria la spitalul Szent Gyorgy Korhaz din localitatea Szekesfehervar la dr. Ș., chirurg ortoped.

Consultul medical a avut loc la data de 14.05.2014, iar înțelegerea inițială a fost ca B. să îl însoțească pe C. pentru a asigura traducerea, întrucât ultimul nu cunoștea foarte bine limba maghiară. Deplasarea în Ungaria s-a făcut cu un autoturism aparținând inculpatului B. și, având în vedere că acesta nu a mai putut să meargă, C. a fost însoțit de martorul T., prieten al inculpatului B. și

angajat al firmei acestuia. Pe teritoriul Ungariei aceștia s-au întâlnit cu martorul T., un prieten al medicului Ș. și care i-a însoțit la spital.

Cu prilejul consultației martorul Ț. a asigurat traducerea, ortopedul opinând că este nevoie de o intervenție chirurgicală și stabilind data acesteia, în perioada 21-22.05.2014. Operația a avut loc la data planificată, inculpatul C. achitând contravaloarea acesteia (filele 360-364 vol. I d.u.p.).

Înalta Curte constată că în cauză nu a fost administrată nicio probă din care să rezulte că pentru consultația din 14.05.2014 s-a achitat vreo taxă sau dacă, în mod uzual, pentru asemenea consultații preoperatorii se percepea vreun onorariu. Parchetul nu a cercetat în nici un fel aceste împrejurări, nu a solicitat, prin comisie rogatorie, acte de la clinică pentru a verifica dacă într-adevăr s-a efectuat vreo plată la 14.05.2014, care este cuantumul sumei (întrucât făcea obiectul confiscării speciale) și cine a achitat-o, sau măcar informații referitoare la existența sau nu a unei obligații de plată a acestor prestații medicale anterioare operației.

Sarcina probei a fost practic răsturnată, inculpatul fiind pus în situația să dovedească faptul că pentru respectivul consult medical nu se percepea vreun onorariu, acesta fiind inclus în prețul intervenției chirurgicale.

Astfel, inculpatul C. a arătat că pentru această consultație nu a achitat nicio sumă de bani întrucât nu i s-a cerut, ci a plătit doar intervenția chirurgicală, înscrisurile doveditoare fiind depuse la dosar încă din faza de urmărire penală. Martorul Ț. a susținut în fața instanței de apel că l-a însoțit pe inculpatul C. atât la consultul inițial cât și cu ocazia intervenției, că a văzut că acesta a plătit o sumă de bani, neputând indica cu certitudine când anume s-a făcut această plată. Martorul a învederat însă că el „*nu am plătit niciodată la niciuna dintre cele trei deplasări la clinică vreo sumă de bani, nici nu am primit de la B. vreo sumă de bani pentru a i-o înmâna lui C. ca acesta din urmă să achite prețul consultației sau al operației*” (declarația din 07 noiembrie 2017, fila 37 verso, volumul II dosar apel). De asemenea, la solicitarea inculpatului C. a fost audiat, prin interpret de limbă maghiară, martorul T. care a arătat că are o firmă având ca obiect de activitate de intermedierea tratării problemelor de sănătate ale pacienților, în special al celor din Ucraina, că era prieten cu medicului Ș. „*La acest medic am intervenit pentru mai mulți pacienți inclusiv pentru soția dl. avocat J1. care îl asistă pe inculpatul B.. Au fost operate foarte multe persoane la acest medic prin intermediul meu. Lucrurile se desfășurau în felul următor: medicul stabilea dacă este cazul de operație, se stabilea data intervenției, iar în această situație, operația cuprindea și prețul consultației. În ceea ce privește cazul cu domnul C., nu s-a discutat în prezența mea despre prețul consultației, ci doar despre prețul operației care se ridică la suma de aproximativ 500 de Euro*” (declarația din 07 noiembrie 2017, filele 34-36 volumul II dosar apel).

În ceea ce privește cuantumul cheltuielilor de deplasare, Ministerul Public nu a indicat în ce constau acestea și la ce sumă se ridică, și în mod similar a procedat și prima instanță, care, deși a pronunțat o soluție de condamnare, nu a dispus confiscarea specială a niciunei sume de bani.

Înalta Curte reține că aceste cheltuieli de deplasare pot fi reprezentate doar de contravaloarea combustibilului utilizat de distanța Baia Mare - spitalul Szent Gyorgy Korhaz din localitatea Szekesfehervar, distanță apreciată de martorul Ț. la aproximativ 350-360 km (700 – 720 km dus-întors).

În cauză nu au fost administrate probe din care să rezulte faptul că aceste cheltuieli ar fi fost suportate de inculpatul B., fiind o simplă supoziție bazată pe faptul că autoturismul îi aparținea. Inculpatul C. a arătat în fața instanței de apel (anterior nefiind audiat sub acest aspect) că *„pe teritoriul Ungariei eu am cumpărat combustibil, alimentând autoturismul cu care ne-am deplasat. La aproximativ 60 de km de Budapesta, ne-am oprit și eu am fost cel care a achitat mâncarea pentru toate persoanele”* (declarația din 02 mai 2017 - fila 239 verso volumul I dosar apel). Împrejurarea este confirmată de martorul Ț. *„arăt că C. a făcut la prima deplasare plinul autovehiculul pe teritoriul Ungariei”* (declarația din 07 noiembrie 2017, fila 38, volumul II dosar apel).

Concluzionând, în raport de materialul probator expus, Înalta Curte constată că în privința acestei fapte din 14.05.2014, nu s-a demonstrat existența unei acțiuni care să se circumscrie elementului material al laturii obiective a infracțiunilor prev. de art. 291, 292 C.pen., respectiv primirea/darea de foloase constând în cheltuielile de deplasare și cele aferente unui consult medical.

Cu toate acestea, Înalta Curte apreciază că temeiul soluției de achitare trebuie circumscris tot dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen. (fapta nu este prevăzută de legea penală), în condițiile în care în cauză a fost reținută o unitate legală de infracțiune, iar pentru unul dintre actele materiale, astfel cum s-a arătat anterior, s-a dovedit existența unei acțiuni de primire/oferire (pentru care lipsește însă cerința esențială atașată elementului material al laturii obiective), împrejurare ce exclude incidența dispozițiilor prev. de art. 16 alin. 1 lit. a C.proc.pen. (fapta din data de 12.03.2014 constând în primirea celor 4 cauciucuri).

În raport de considerentele anterioare, Înalta Curte constată întemeiate criticile formulate de către inculpații C. și B., astfel că apelurile acestora vor fi admise, urmând să se dispună achitarea acestora în baza art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. b teza I C. proc.pen.

Față de această soluție, Înalta Curte urmează să înlăture dispoziția de instituire a măsurii sechestrului asigurător asupra acumulatorului marca Bosch și asupra celor patru anvelope marca RikenSnowtime T5 FB A00X montate pe autoturismul marca Ford Ka nr. identificare, an de fabricație 2003, aparținând inculpatului C., precum și cea de confiscare specială a acelorași bunuri.

3. Asupra celorlalte critici formulate în apelul inculpatului A.

Apărarea a criticat soluția de condamnare a inculpatului sub aspectul infracțiunii de favorizare a făptuitorului, solicitând în principal achitarea, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a C.proc.pen., considerând că fapta nu există. Într-un prim subsidiar, s-au formulat concluzii de achitare în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen., cu motivarea că fapta nu este prevăzută de legea penală, nefiind întrunite elementele de tipicitate sub aspectul laturii obiective, iar într-un

al doilea subsidiar, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a C.proc.pen., întrucât fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege.

În primul rând, s-a învederat faptul că soluția de clasare dispusă în dosarul penal în care s-au făcut cercetări sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală este una legală și temeinică, aspect confirmat chiar de declarațiile procurorului de caz, și care nu a fost infirmată nici în prezent. Mai mult s-a arătat că starea de fapt pentru care s-au făcut cercetări în dosarul penal nr.P/2013, și s-a dispus o soluție de clasare, se perpetuează și în prezent, iar recent s-au efectuat verificări de către A.N.A.F. și s-a constatat că totul este legal și întreaga relație comercială între acele societăți aparținând soților B. este legală. S-a susținut că în cazul infracțiunilor de evaziune fiscală probatoriul constă în acte, declarația pe care ar da-o un făptuitor, suspect sau inculpat având o relevanță scăzută la momentul adoptării hotărârii. S-a arătat că în cauză s-au efectuat cercetări, fiind audiată soția inculpatului B. aproximativ patru ore, timp în care s-au purtat discuții în baza actelor prezentate, cu privire la situația de fapt. În practică, atât la organul de urmărire penală, cât și în instanță, persoana audiată relatează aspectele care au legătură cu cauza și că nu întodeauna se consemnează integral discuția, ci numai aspectele esențiale din perspectiva unei anchete penale.

În ceea ce privește argumentul că favorizarea s-a realizat prin faptul că H. ar fi fost ascultată în prezența soțului său, B., s-a arătat că dispozițiile art. 122 alin. 1 C. proc. pen. se aplică martorilor și nu făptuitorilor, suspectilor ori inculpaților, astfel că aspectele reținute de instanța de fond sunt greșite. În plus, s-a susținut că nu există vreo dispoziție legală referitoare la modul în care trebuie audiați făptuitorii sau suspectii în faza de urmărire penală, pe care inculpatul A. să o fi încălcat.

S-a arătat că față de inculpatul A. nu s-au formulat acuzații de instigare la fals, iar antedatarea declarației s-a făcut întrucât timpul scurs de la intrarea în vigoare a noului cod penal era extrem de scurt și nu se cristalizase o practică în ceea ce privește calitatea în care trebuiau audiate aceste persoane înainte de începerea urmăririi penale *in personam*, chiar în prezenta cauză, în anul 2015, inculpatul C. a fost ascultat în calitate de făptuitor.

În fine, s-a invocat și soluția de clasare dispusă față de E., Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea considerând că în sarcina acestuia nu poate fi reținută săvârșirea infracțiunii de favorizare a făptuitorului.

Înalta Curte constată că în esență, în sarcina inculpatului A. prima instanță a reținut că, în calitate de ofițer de poliție în cadrul Serviciului de Investigare a Fraudelor – IPJ, fiind învestit cu instrumentarea dosarului nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare în care inculpatul B., alături de soția sa, erau cercetați sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală, i-a ajutat pe aceștia să fie exonerati de răspundere penală, prin maniera în care a realizat cercetările, omițând cu știință să înceapă urmărirea penală *in rem* și să procedeze la audierea separată a făptuitorilor conform art. 122 alin.1 C.proc.pen., actele de urmărire penală limitându-se la acceptarea la dosar a documentelor favorabile depuse de făptuitori și la audierea numitei H. în prezența soțului acestuia care oferea explicații, fără a depune diligențe suplimentare pentru

verificarea veridicității stării de fapt expusă în procesul-verbal de sesizare din oficiu, fără verificarea veridicității apărărilor acestora, fără a cere date suplimentare, fără a mai administra alte probe, solicitându-i numitei H. să-și antedateze declarația astfel încât aceasta să figureze ca fiind dată anterior datei de 01.02.2014. În baza acestei cercetări penale defectuoase care a compromis soarta anchetei, a zădărnicit aflarea adevărului în cauză și posibilitatea tragerii la răspundere penală a persoanelor vinovate de comiterea infracțiunii de evaziune fiscală, a finalizat dosarul cu referatul din 11.09.2014 prin care a propus clasarea cauzei, referat însușit de procurorul de caz.

Înalta Curte constată că în cauză analiza efectuată de către instanța de fond este una abstractă, fără a avea în vedere în nici un fel conținutul concret al acuzațiilor formulate în dosarul penal nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare, actele depuse în probațiune, conținutul declarației lui H., deși acest dosar se afla atașat în copie la volumul 6 al dosarului de urmărire penală, filele 43-170, fără a identifica în raport de aceste înscrisuri motivele pentru care cercetarea era defectuoasă, ancheta era compromisă și procurorul nu putea pronunța o altă soluție decât cea propusă de inculpat. De asemenea, în afara afirmației că cei doi soți trebuiau audiați separat, nu rezultă din hotărâre cum această împrejurare, în mod concret a condus ancheta spre un alt rezultat.

În primul rând, Înalta Curte reține că afirmația instanței de fond în sensul că inculpatul A. cu intenție nu ar fi dispus începerea urmăririi penale în rem, încălcând astfel dispozițiile art. 305 C.proc.pen. este în mod vădit contrazisă de actele dosarului de urmărire penală nr.P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare.

Înalta Curte reține că, la data de 19.08.2013, Parchetul de pe lângă Tribunalul Satu Mare s-a sesizat din oficiu cu privire la faptul că numiții H. și B., în calitate de administratori ai societăților I. S.R.L. și F.. S.R.L., în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale, au procedat la evidențierea în actele contabile și în alte documente legale a unor cheltuieli ce nu au la baza operațiuni reale.

În esență, în actul de sesizare s-a arătat că, în cursul anului 2009, H. a solicitat încheierea unui act adițional la contractul de furnizare medicamente încheiat între societatea I. S.R.L. și K1. S.A., în calitate de distribuitor al medicamentelor, prin care a renunțat la serviciile de transport oferite gratuit de către distribuitor.

După încheierea actului adițional, între S.C. I. S.R.L. în calitate de beneficiar și S.C. F.. S.R.L. în calitate de prestator se încheie un contract de transport mărfuri, obiectul acestuia fiind transportul medicamentelor din mun. Cluj Napoca în mun. Satu Mare. În baza acestui contract, H. a înregistrat în contabilitatea societății I. în perioada 2009 -2013, achiziții de la F. S.R.L. în valoare de 704.00 lei, însă, în realitate, aceste operațiuni nu au avut loc, scopul acestora fiind diminuarea profitului realizat. S-a arătat că, în prezent, S.C. I. S.R.L este aprovizionată de mai multe ori pe săptămână de către K1. S.A. Cluj.

S-a arătat că există indicii că F. S.R.L. a încheiat un contract similar și cu L1. S.R.L., valoarea acestora fiind, în anul 2012, de 47.000 lei (vol. 6 d.u.p. filele 49-50).

Prin **Ordonanța din 18 februarie 2014, orele 12,00, dispusă în dosarulP/2013, A.**, în calitatea sa de inspector principal de poliție judiciară din cadrul Inspectoratului Județean Satu Mare, în temeiul dispozițiilor art. 305 alin. 1 și 2 C.proc.pen. **a dispus începerea urmăririi penale în cauză cu privire la infracțiunea de evaziune fiscală, faptă prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005** (fila 167 vol. 6 d.u.p.).

În continuare, se reține că, în cursul urmăririi penale, la data de 09.05.2014, inculpatul A. a procedat la audierea numitei H., care în cuprinsul declarației sale a învederat următoarele: „În anul 2006 am înființat S.C. I. S.R.L., societate ce are obiect de activitate vânzare de produse farmaceutice. În anul 2007 am deschis prima farmacie situată în ... într-un spațiu închiriat de la o persoană fizică. Activitatea a mers greu până la începutul anului 2009 astfel încât în momentul în care am avut vânzări, am încheiat un contract de vânzare cumpărare cu nr. 200/01.01.2009 cu S.C. K1. S.R.L.

Conform acestui contract produsele au fost livrate de K1. cu mijloacele lor proprii. După încheierea contractului au avut loc mai multe negocieri, această societate devenind principalul furnizor de medicamente. În timpul negocierilor am ajuns la o înțelegere că ar fi mai convenabil ca produsele să le aducem noi cu mijloacele noastre de transport ocazional.

În fapt S.C. K1. S.R.L. nu de fiecare dată aducea la timp produsele comandate și trebuia să ne deplasăm noi la Cluj cu autoturismele personale.

În aceste condiții, având în vedere faptul că în Cluj este depozitul central unde sunt toate produsele precum și conducerea K1.ului și trebuia să mergem săptămânal de 2-3 ori am hotărât că este mai bine să închiriez un microbuz de la S.C. F. S.R.L.

În aceste condiții la data de 01.04.2009 am încheiat contractul de transport mărfuri. S-a efectuat transportul în perioada 2009 – 2010 pentru care S.C. I. S.R.L. a plătit către S.C. F. S.R.L. 207.990 RON conform facturilor și fișelor analitice ce le depun în copie.

În același timp S.C. I. S.R.L. a închiriat conform contractului de închiriere un autoturism în 01.01.2009 ce a fost folosit în luna aprilie 2009 și pentru care s-a achitat o chirie totală de 59.500 RON.

S.C. F. S.R.L. în anul 2008 a deținut un spațiu situat în pe care l-a închiriat la M1.. M1. l-a renovat și a cheltuit peste 200.000 EURO, dar M1. în 2010 a renunțat la contract și am fost de acord ca spațiul să fie luat în chirie cu societatea S.C. I. S.R.L. pentru a deschide încă o farmacie.

După încheierea contractului S.C. I. S.R.L. a achitat chiria lunară în sumă de 17.850 RON lunar în funcție de curs leu – EURO.

De la data închirierii până în luna decembrie 2013 am plătit pentru chiria spațiului suma de 763.377 RON.

În același timp S.C. I. S.R.L. a închiriat de la F. S.R.L. un spațiu situat tot pe str. pe o suprafață de 136 m² cu o chirie lunară 800 EURO + TVA spațiu ce a fost subînchiriat unor medici de familie.

Cu privire la faptul că aș fi înregistrat facturi fiscale fictive arăt că toate facturile sunt reale, activitățile au fost desfășurate, contractele sunt înregistrate și sunt achitate către stat. Alăturat depun în copie toate contractele și facturile fiscale. Toate facturile au fost achitate prin virament bancar” (filele 51-52, vol. 6 d.u.p.).

Cu prilejul audierii, la dosarul nr.P/2013 s-au depus, în copie următoarele înscrisuri: contractul dintre I. S.R.L. și K1. S.A. Cluj și actul adițional la acest contract; contractul de transport de mărfuri încheiat între S.C. F.. S.R.L. și S.C. I. S.R.L., facturile fiscale emise de S.C. F.. S.R.L. în baza acestui contract; un contract de închiriere a unui autoturism de către S.C. I. S.R.L., facturile ce atestă plata chiriei; fișele analitice ale S.C. F.. S.R.L. privind înregistrările din contabilitate pentru clientul N1. aferente celor două contracte; contract de închiriere a unui spațiu comercial situat în dintre S.C. F.. S.R.L. și S.C. I. S.R.L., facturile fiscale emise de S.C. F.. S.R.L. în baza acestui contract; contract de închiriere a unui spațiu comercial situat în, spațiul comercial 3 încheiat între aceleași societăți; fișele analitice ale S.C. F.. S.R.L. privind înregistrările din contabilitate pentru clientul N1. aferente contractelor de închiriere; fișa analitică partener L1. S.R.L.; facturile fiscale emise de S.C. F.. S.R.L. către L1. S.R.L.; contractul de închiriere încheiat între S.C. F.. S.R.L. și M1. S.A. a spațiului comercial situat în (filele 57-166 vol. 6 d.u.p.).

De asemenea, la dosar se regăsesc și informații de la Registrul Comerțului privind L1. S.R.L. și fișele de la evidența populației privindu-i pe H. și B. (filele 53-56, vol. 6 d.u.p.).

În baza acestor acte și a declarației dată de H., fără a mai proceda și la ascultarea lui B. și fără a administra alte probe, prin referatul din 11.09.2014, inculpatul A. a propus clasarea cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 314 alin. 1, art. 315 alin. 1 lit. b, art. 327 lit. b rap. la art. 16 lit. a C.proc.pen., reținând că, din actele existente la cauză au rezultat următoarele:

„S.C. I. S.R.L. are ca obiect de activitate vânzare cu amănuntul a produselor farmaceutice.

Conform declarației numitei H. (filele nr. 6-7) prima farmacie a deschis-o în anul 2007 în În anul 2009 întrucât vânzările au crescut, a încheiat cu S.C. K1. S.R.L. cu sediul în, un contract de vânzare-cumpărare filele nr. 12 – 17 prin care această societate se obliga să vândă către S.C. I. S.R.L. produse farmaceutice, medicamente, aparatură. Prin acest contract S.C. K1. S.R.L. se obliga să asigure transportul produselor până la locul de recepție, art. 6 pct. c din contract.

La data de 01.04.2009, la acest contract se încheie un act adițional (filele nr. 18), prin care livrarea produselor se modifica, adică acestea nu vor mai fi livrate de vânzător, ci se va face de cumpărător pe cheltuiala acestuia.

În aceste condiții, pentru asigurarea transportului, S.C. I. S.R.L. în calitate de beneficiar, încheie cu S.C. F. S.R.L. în calitate de prestator un

contract de transport mărfuri (filele nr. 19-24) având ca obiect transportul de medicamente din mun. Cluj Napoca în mun. Satu Mare.

Prețul unui transport a fost stabilit la suma de 684 lei + TVA, urmând ca facturarea să se facă trimestrial.

Cu privire la aceste aspecte, numita H. arată că a renunțat ca produsele să fie livrate de S.C. K1. S.R.L. întrucât acestea nu ajungeau de fiecare dată la timp fiind nevoiți să se deplaseze ei după ele, mai mult întrucât tot trebuiau să meargă de 2-3 ori într-o săptămână la Cluj Napoca, la sediul societății, au hotărât că este mai convenabil să-i asigure ei transportul.

Astfel S.C. F. S.R.L. a asigurat transportul medicamentelor pentru S.C. I. S.R.L. în perioada 2009 - 2010, pentru care s-a achitat suma de 207.990 lei conform facturilor (filele nr. 25-43) și a fișei analitice (filele nr. 52-53).

Totodată, la data de 01.01.2009, S.C. I. S.R.L. în calitate de beneficiar încheie cu S.C. F. S.R.L. în calitate de prestator, se încheie un contract de închiriere autoturism (filele nr. 44-49), având ca obiect închirierea autoturismului marca Range Rover Sport. Prețul închirierii a fost stabilit la suma de 12.500 lei + TVA, sumă din care prestatorul, respectiv F. S.R.L. se obliga să achite toate cheltuielile aferente mașinii, adică asigurări, taxe, service periodice și reparații.

Acest contract a durat până în luna aprilie 2009, S.C. I. S.R.L. achitând suma de 59.500 lei, conform facturilor fiscale (filele nr. 50-51).

La data de 01.07.2010, S.C. I. S.R.L. în calitate de locatar, încheie cu S.C. F. S.R.L. în calitate de locator, Contractul de închiriere nr. 153, filele 54-58 având ca obiect spațiul comercial situat în în suprafață utilă de 150 mp. Prețul chiriei a fost stabilit la suma de 3.200 euro lunar. Anterior, acest spațiu a fost închiriat de S.C. F. S.R.L. către M1. S.A., filele nr. 101-105, prețul chiriei fiind de 4115 Euro + TVA.

Astfel pentru acest spațiu, conform fișei analitice (filele nr. 72-74) facturilor (filele nr. 59-71), de la data încheierii contractului și până în luna decembrie 2013, S.C. I. S.R.L. a achitat către S.C. F. S.R.L. suma de 763.377 lei.

La data de 02.07.2012, S.C. I. S.R.L. în calitate de locatar, încheie cu S.C. F. S.R.L. în calitate de locator, Contractul de închiriere (filele 75-77) având ca obiect spațiul comercial situat în Spațiu Comercial 3 I în suprafața utilă de 136,59 mp.

Prețul chiriei a fost stabilit la suma de 800 lei lunar, numita H. declarând că acest spațiu a fost subînchiriat unor cabinete medicale.

Cu privire la relațiile comerciale dintre S.C. F. S.R.L. și S.C. L1. S.R.L. Livada, din cuprinsul actelor existente a rezultat că între aceste societăți nu au existat contracte de prestări servicii de transport, ci S.C. F. S.R.L. în cursul anului 2012, a livrat materiale de construcții, respectiv beton și nisip, așa cum rezultă din facturi (filele 94-100) și fișa analitică (filele nr. 92-93).

La S.C. L1. S.R.L. nu sunt acționari sau administratori numiții H. și B., ci numitul O1., așa cum rezultă din fișa societății, filele nr. 89-91.

Din practica judiciară a rezultat că sustragerea de la plata taxelor datorate bugetului de stat prin metoda înregistrării de cheltuieli fictive se efectuează implicând o societate cu un comportament de tip „Fantomă”, adică societatea beneficiară încearcă să demonstreze că de fapt ea a achitat TVA - ul către firma fantomă care nu-l mai virează, fapt ce nu este cazul în relațiile dintre cele două societăți.

Față de cele constatate, având în vedere că, din cuprinsul actelor existente la cauză nu au rezultat date sau indicii, că relațiile comerciale dintre aceste societăți nu sunt reale, în temeiul dispozițiilor art. 314 alin. 1, art. 315 alin. 1 lit. b, art. 327 lit. b rap. la art. 16 lit. a C.proc.pen., propun clasarea cauzei”.

Prin Ordonanța nr.P/2013 din 21 octombrie 2014 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare, după examinarea actelor dosarului de urmărire penală, având în vedere și referatul din data de 11 septembrie 2015 prin care organul de cercetare penală a propus clasarea cu motivarea că din cercetările efectuate s-a constatat că activitățile economice nu prezintă elemente de fictivitate, reținând incidența cazului de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale prevăzut de art. 16 lit. b C.proc.pen., respectiv că faptele nu sunt prevăzute de legea penală, în baza art. 315 alin. 1 lit. b și art. 315 alin. 5 C.proc.pen., procurorul a dispus clasarea cauzei.

Înalta Curte nu își propune să verifice legalitatea și temeinicia soluției de clasare, întrucât nu acesta este obiectul prezentei cauze, și, mai mult, până în prezent, la peste 5 ani de la momentul dispunerii, ordonanța nu a fost infirmată. Ceea ce se impune a analiza este dacă, prin modul în care a procedat inculpatul A., respectiv audierea lui H. în prezența soțului său, neascultarea acestuia și prin probatoriul administrat (limitat la actele depuse de către familia M.), a condus la o cercetare defectuoasă care a compromis ancheta, făcând astfel ca procurorul să nu poată pronunța o altă soluție decât cea propusă de inculpat, ajutând în acest fel persoanele cercetate să scape de răspundere penală.

Înalta Curte reține că sesizarea din oficiu viza relațiile comerciale dintre societățile administrate de către H. și B., respectiv S.C. I. S.R.L. și S.C. F. S.R.L., susținându-se că în contabilitatea primei societăți s-au înregistrat o serie de facturi fictive privind activități comerciale care în realitate nu s-ar fi desfășurat, scopul fiind sustragerea de la plata taxelor și impozitelor către stat.

Înalta Curte constată că în declarația sa, H. a prezentat toate relațiile comerciale ce au avut loc între S.C. I. S.R.L. și S.C. F. S.R.L., atât cele trecute cât și cele în desfășurare la acel moment, depunând cu aceeași ocazie toate contractele ce au fundamentat aceste raporturi, și facturile emise în baza lor. Din partea S.C. F. S.R.L. au fost depuse acte contabile (fișele anuale analitice ale partenerului S.C. I. S.R.L.), care confirmau faptul că veniturile din aceste activități comerciale au fost înregistrate în contabilitatea primară a societății.

Este adevărat, însă, că H. a fost ascultată în circumstanțe care pot ridica suspiciuni cu privire la obiectivitatea ofițerului de poliție anchetator, respectiv a inculpatului A.. Astfel, audierea a avut loc în biroul șefului Serviciului de Investigare a Criminalității Economice, martorul E., în prezența acestuia și a lui

B., cei doi cunoscându-se de aproximativ 20 de ani și având o relație de prietenie. Consemnarea declarației a avut loc, după cum recunoaște inculpatul A., la dictarea acestuia, inculpatul invocând o practică a organelor judiciare în acest sens, în scopul consemnării elementelor de interes în cauză.

Pe de altă parte, Înalta Curte reține că ascultarea a constat practic în prezentarea conținutului unor înscrisuri puse la dispoziția organului judiciar cu aceeași ocazie, cuprinsul declarației fiind în concordanță cu cel al documentelor depuse la dosar, astfel că împrejurarea în care a avut loc luarea declarației ridică probleme de deontologie profesională pentru inculpatul A., constituind eventual abateri disciplinare, însă nu s-ar putea circumscrie unei acțiuni de încercare de împiedicare a aflării adevărului sau unui act de îngreunare a cercetărilor.

Instanța de apel nu identifică motivele pentru care audierea lui B. era absolut necesară în cauză în condițiile depunerii la dosar a înscrisurilor la care s-a făcut anterior referire. Oricum, împrejurarea că acesta nu a fost audiat a fost cenzurată de procurorul care supraveghea urmărirea penală și, în condițiile în care acesta ar fi apreciat că este utilă cauzei luarea unei declarații, nimic nu îl împiedica să o dispună. Faptul că, prezent la ascultarea soției sale acesta îi cunoștea declarația este fără relevanță în condițiile în care, în depoziția sa, H. descria doar conținutul contractelor și a înscrisurilor pe care cei doi soți le-au pus la dispoziția organului de cercetare penală.

Din actele depuse la dosar și din declarația lui H., rezultă că transportul medicamentelor s-a realizat în baza contractului încheiat între S.C. F. S.R.L. și S.C. I. S.R.L. doar în perioada 2009-2010 (nu până în anul 2013), iar veniturile obținute în baza facturilor emise au fost înregistrate în contabilitatea S.C. F. S.R.L. (filele 98, 99, 128, 129 vol. 6 d.u.p.). De asemenea, a rezultat că în perioada ianuarie 2009 - aprilie 2009, S.C. I. S.R.L. în calitate de beneficiar a încheiat cu S.C. F. S.R.L., un contract de închiriere a autoturismului marca Range Rover Sport, veniturile obținute fiind, de asemenea, înregistrate în contabilitatea S.C. F. S.R.L. Situația este identică și în privința contractelor de închiriere a spațiilor comerciale, Înalta Curte reținând inclusiv faptul că suma la care a închiriat S.C. F. S.R.L. a închiriat către S.C. I. S.R.L. spațiul din str. Uzinei nr. UU11 este inferioară sumei obținute de această societate în baza contractului de închiriere derulat anterior.

Referitor la relațiile comerciale dintre S.C. F. S.R.L. și S.C. L1. S.R.L. (având acționar pe numitul O1.), din actele depuse la dosarul nr./P/2013 Înalta Curte reține că, în cursul anului 2012 (vizat de sesizare) S.C. F. S.R.L. nu a transportat medicamente ci a livrat materiale de construcții, respectiv beton și nisip, iar veniturile obținute au fost înregistrate în contabilitatea primară a S.C. F. S.R.L. (filele nr. 138-139 vol. 6 d.u.p.).

Înalta Curte constată, așadar, că inculpatul A. nu a prezentat, în conținutul referatului prin care a propus clasarea cauzei, în mod denaturat realitatea rezultată din actelor din dosar. Într-adevăr, din cuprinsul înscrisurilor depuse rezulta că nu ar fi existat elemente de fictivitate în privința relațiilor comerciale dintre societăți, în condițiile în care, cheltuielile înregistrate în contabilitatea uneia constituiau venituri înregistrate în contabilitatea celeilalte societăți și care

erau supuse astfel impozitării. Însă, dacă procurorul care supraveghea urmărirea penală aprecia că actele depuse de către S.C. F. S.R.L. prin care dovedea faptul că veniturile au fost înregistrate în contabilitatea societății nu sunt suficiente pentru aflarea adevărului în cauză și că urmărirea penală nu este completă, nimic nu îl împiedica să dispună, în temeiul art. 317 C.proc.pen., restituirea dosarului organului de cercetare penală pentru continuarea cercetărilor și să dea dispoziții pentru efectuarea altor acte de urmărire penală.

Înalta Curte constată total nesusținută probator concluzia instanței de fond privind faptul că cercetarea defectuoasă a compromis soarta anchetei și a zădărnicit aflarea adevărului în cauză, întrucât niciuna dintre măsurile dispuse de inculpatul A. (audierea lui H., acceptarea la dosar a înscrisurilor anterior menționate, formularea referatului cu propunere de clasare), nu era aptă, nu putea să conducă la această consecință, respectiv să îl determine pe procuror să dispună soluția propusă de inculpat. Actele de urmărire penală efectuate și probele administrate au fost supuse cenzurii procurorului de caz, care și-a însușit situația de fapt reținută și a considerat că nu sunt necesare cercetări suplimentare, schimbând doar temeiul soluției de clasare propusă de inculpatul A., din dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a C.proc.pen. în cele ale art. 16 alin. 1 lit. b C.proc.pen.

În ceea ce privește împrejurarea că inculpatul A. i-a solicitat lui H. să își antedateze declarația cu data de 22.01.2013, data ascultării sale fiind 09.05.2014, împrejurare motivată prin aceea că, în contextul intrării în vigoare a noului cod de procedură penală nu cunoștea în ce calitate trebuia să o audieze, Înalta Curte constată că acesta nu a fost trimis în judecată sub aspectul instigării la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată. Ca atare, instanța de apel va verifica în ce măsură această acțiune a inculpatului, în tot contextul cauzei, poate fi circumscrisă unui act de ajutor în vederea zădărnicii urmăririi penale.

Este de menționat faptul că instanța de fond, în condițiile în care nu a observat Ordonanța din 18 februarie 2014, a considerat că prin antedatate inculpatul a încercat să ocolească dispozițiile procedurale obligatorii care îl obligau să dispună începerea urmăririi penale *in rem* (în realitate, acesta fiind începută).

Înalta Curte reține că antedatarea declarației dată de H. este lipsită de orice consecințe din perspectiva infracțiunii pentru care aceasta era cercetată, fie că data luării declarației era 22.01.2013, fie că era 09.05.2014, aspectele nu influențau în niciun fel situația de fapt și nici nu produceau absolut nicio de consecință sub aspect procedural care să determine soluția asupra cauzei.

Ca atare, în raport de toate considerente anterior expuse, Înalta Curte constată că acțiunile inculpatului A. nu se circumscriu unor acte de ajutor în vederea îngreunării cercetărilor, zădărnicii urmăririi penale în cauza în care se făceau cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală de către H. și B., nefiind astfel întrunite elementele de tipicitate sub aspectul laturii obiective a infracțiunii de favorizare a făptuitorului prev. de art. 269 C.pen.

Pe cale de consecință, Înalta Curte constată întemeiate criticile formulate de către apărare, astfel că apelul va fi admis, urmând să se dispună achitarea

inculpatului A. în baza art. 16 alin. 1 lit. b teza a I C.proc.pen., fapta nefiind prevăzută de legea penală.

4. În ceea ce privește apelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Oradea, Înalta Curte reține că, după administrarea tuturor probelor încuviințate în susținerea motivelor de apel prin care se critica soluția de achitare a inculpatului C. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen. (2 acte materiale) și a inculpatului B. pentru infracțiunea de dare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 290 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen. (2 acte materiale), precum și pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. b din Legea nr. 656/2002 (pe relația cu inculpatul C.), greșita achitare a inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 și art. 7 lit. c din Legea nr. 78/2000 precum și a inculpatului B. pentru infracțiunea de dare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 290 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 C.pen. (2 acte materiale), precum și pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. b din Legea nr. 656/2002 (pe relația cu inculpatul A.), **cu ocazia dezbaterilor, la termenul din 27 noiembrie 2018, Ministerul Public a precizat că își că restrânge motivele de apel, criticând hotărârea doar în ceea ce privește individualizarea pedepselor.**

În aceste condiții, și, având în vedere concluzia la care s-a ajuns în ceea ce privește apelurile inculpaților, de achitare a acestora în art. 16 alin. 1 lit. b teza a I C.proc.pen., se constată că, criticile formulate sub aspectul individualizării pedepselor au rămas fără obiect.

Ca atare, Înalta Curte va respinge ca nefondat apelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Oradea.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII,
D E C I D E:**

I. Admite apelurile declarate de inculpații B., C. și A., împotriva sentinței penale nr. 106/P.I. din 16 noiembrie 2016 a Curții de Apel Oradea - Secția Penală și pentru Cauze cu Minori.

Desființează, în parte, sentința apelată și rejudecând:

În baza art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, achită pe inculpatul B. pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență prev. de art. 292 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 alin. 1 Cod penal.

În baza art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, achită pe inculpatul C. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de

influență prev. de art. 291 Cod penal rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art 35 alin. 1 Cod penal.

În baza art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, achită pe inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de favorizarea făptuitorului prev. de art. 269 alin. 1 Cod penal.

Înlătură dispoziția de instituire a măsurii sechestrului asigurator asupra acumulatorului marca Bosch și asupra celor patru anvelope marca RikenSnowtime T5 FB A00X montate pe autoturismul marca Ford Ka nr. identificare, an de fabricație 2003, aparținând inculpatului C., precum și dispoziția de confiscare specială a acelorași bunuri.

Cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea cauzei în fond rămân în sarcina statului.

Mentine celelalte dispoziții ale sentinței apelate.

II. Respinge ca nefondat apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea.

Cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea apelurilor declarate de inculpați și de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea rămân în sarcina statului.

Onorariul parțial convenit apărătorilor desemnați din oficiu pentru apelanții intimați inculpați A., B. și C., până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de câte 90 lei, rămâne în sarcina statului și se suportă din fondurile Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 11 decembrie 2018.